

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 62

Dimecres, 23 de novembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 74, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006 (tram. 200-00039/07) (p.3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 74.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006 (tram. 200-00039/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El president

Comença la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006
(tram. 200-00039/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2006, amb el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, comparec davant d'aquesta cambra per complir una molt honrosa responsabilitat institucional. És la tercera vegada que en nom del Govern presento els pressupostos de la Generalitat davant del Parlament, la tercera vegada dins d'aquesta legislatura. I n'hi ha hagut moltes més abans, naturalment, a càrrec d'altres governs i d'altres consellers, des que tenim restablerta la Generalitat. De manera que vull començar la meua intervenció subratllant el signe de normalitat institucional que significa tenir i aprovar uns pressupostos de la Generalitat des de fa ja vint-i-set anys, des que va retornar al seu país el president Tarradellas, i sobretot el signe de continuïtat i normalitat institucional que representa que des de fa ja vint-i-cinc anys, des que es van celebrar les primeres eleccions al Parlament, a Catalunya tenim ocasió, dins de la més estricta normalitat institucional, de complir aquest moment tan important del funcionament de les institucions democràtiques, com és el del debat i l'aprovació, si escau, per la cambra del Projecte de pressupostos que ha presentat el Govern. És un signe d'estabilitat institucional.

És un signe d'estabilitat institucional que ho puguem fer i que ho puguem fer d'una manera perfectament respectuosa amb les regles del joc. Més enllà, doncs, del debat polític, del més de fons i del més circumstancial, les institucions funcionen i les coses es van produint d'acord amb el que estava previst. O, més exactament, és el normal funcionament de les institucions la princi-

pal garantia que el debat polític pugui tenir lloc. L'estabilitat institucional significa que les institucions funcionen i que les regles del joc s'apliquen.

És un signe de normalitat institucional que ara estiguem discutint els pressupostos. Vaig assenyalar-ho en anteriors debats de pressupostos i vull recordar-ho avui: els governs passen, les majories canvien, però les institucions continuen, i és la seva continuïtat la millor garantia de la fortalesa del país. I les institucions són tant més fortes com més capaces són de gestionar els canvis, d'assimilar els canvis, de sobreviure'ls, d'integrar-los, perquè aleshores tots sabem que les institucions són de tots.

Però la força de les institucions i el signe d'estabilitat institucional no es manifesten només perquè les institucions garanteixen la continuïtat d'allò que periòdicament, any darrere any, ha de tornar a succeir; per exemple, el debat de pressupostos. Compte, és molt important aquesta continuïtat, saber que cada any, a l'hora i el dia convinguts, succeirà allò que estava previst. Els països necessiten que les institucions els donin confiança i seguretat. Però la normalitat institucional és també i per damunt de tot el respecte a les regles del joc i saber, per tant, que quan s'han d'abordar canvis importants, com per exemple el de la definició del marc comú de convivència, aquest canvi es farà respectant escrupolosament les regles del joc. És el que ara estem fent també en l'elaboració del nou Estatut. Alguns parlen d'instabilitat; és tot el contrari: la fortalesa de les nostres institucions està fora de dubte, més que mai en aquest cas, perquè ens permeten reformar aquest marc, si així ho decidim entre tots, aplicant les regles del joc.

Avui presentem, senyores i senyors diputats, els tercers pressupostos d'aquesta legislatura. Es tracta d'uns pressupostos, en primer lloc, que corresponen a un projecte de govern que vol impulsar polítiques i mesures d'una gran ambició. És un pressupost que assoleix una xifra de pràcticament 30.000 milions d'euros, considerant el conjunt del sector públic de la Generalitat, amb un creixement de l'ordre del 12 per cent sobre l'any passat, que seria del 8 per cent utilitzant xifres homògenes.

En segon lloc, són uns pressupostos amb una clara orientació cap a les polítiques socials –salut, educació, benestar, habitatge– i que també donen prioritat, naturalment, a la seguretat, la competitivitat i les infraestructures.

En tercer lloc, són uns pressupostos inversors, en què es consolida el salt qualitatiu que va experimentar la inversió l'any 2005, que ara representa entorn d'un 16,5 per cent del total de la despesa pública, quatre punts més que abans.

En quart lloc, són uns pressupostos en què no puja la pressió fiscal, la pressió fiscal es manté com estava, i més aviat, si féssim les comparacions sobre bases imposables ajustades a l'objecte de cada impost, tenint en compte que una part important dels rendiments tributaris procedeixen de la propietat immoble, hi hauria una certa reducció de la pressió fiscal.

I finalment, en cinquè lloc, són uns pressupostos de rigor pressupostari, d'exigència, d'ús eficient dels recursos, en els quals per tercer any consecutiu es produeix

una reducció molt apreciable del dèficit pressupostari, que al final de l'exercici 2006 haurà disminuït en un 60 per cent respecte al que ens vam trobar l'any 2003.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, les línies bàsiques, els punts essencials dels pressupostos que tinc l'honor de presentar a aquesta cambra. Ara desitjaria, amb el permís del senyor president, poder-los exposar amb una mica més de detall. Abans de fer-ho, però, és imprescindible fer una referència al marc macroeconòmic en què se situen els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2006.

La situació econòmica és, per descomptat, un factor determinant dels pressupostos; els condiciona i a la vegada està influenciada per ells. El pressupost s'insereix en un context macroeconòmic, en el qual també incideix. D'altra banda, hi ha algunes magnituds que es deriven del marc macroeconòmic que són imprescindibles per elaborar el pressupost, com, entre d'altres, el creixement del PIB nominal, l'evolució de l'IPC o la taxa d'atur; de manera que no podem elaborar els pressupostos sense examinar quina és la situació de l'economia catalana i quines les seves perspectives immediates.

A més –i és bo que sigui així–, el moment de la presentació i el debat dels pressupostos ha esdevingut el moment apropiat per fer el punt, per fer el balanç de la situació econòmica. Així succeeix en la major part dels països, i així també s'ha convertit en una petita tradició a casa nostra. I avui fer aquest balanç és especialment necessari, perquè ens convé examinar quin és el comportament real de la nostra economia, més enllà del soroll que moltes vegades injustificadament es produeix.

Voldria destacar en aquest sentit un gran missatge, i el missatge és que la situació econòmica és francament bona. A Catalunya tenim una bona situació econòmica, i val la pena que ho destaquem. No podem caure ni en triomfalismes ni en l'autocomplaença, per descomptat. No ho hem de fer mai, i menys en un camp com aquest, on queden tantes coses per fer i ens enfrontem sens dubte a reptes molt seriosos. Però encara menys hem de caure en el pessimisme, perquè la realitat econòmica del nostre país no ho justifica de cap manera. I sobre tot no hem d'acceptar que aquells que han fet de l'atac contra Catalunya el punt central de la seva estratègia política tractin d'estendre ara un clima negatiu, forçant i distorsionant les dades sobre la situació econòmica del nostre país.

La situació econòmica és bona, i les dades que ara els donaré parlen per elles soles. Aquesta és la realitat, i és bo que així sigui percebut. I faig aquesta afirmació sabent perfectament que això no és mèrit del Govern, o que no només és mèrit del Govern. És mèrit de tots: del país, dels nostres empresaris, els nostres treballadors, els nostres professionals, del conjunt de la societat. I perquè és així crec que tots ho hem de valorar positivament i tots ens hem de fer responsables de contribuir al màxim, anar junts en un objectiu de tots, com és el de contribuir a potenciar tant com puguem les bases del nostre creixement econòmic.

Les dades són bones, però sabem que s'ha de fer front al repte importantíssim de la transformació del nostre model de productivitat que imposa la internacionalitza-

ció. Per això, som conscients de la necessitat d'intensificar els canvis que el país necessita i que tenen efectes més enllà del pur cicle. Em refereixo al conjunt de necessitats i propostes que els agents socials i el Govern van decidir posar en marxa amb la signatura de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, firmat el passat mes de febrer. Des d'aquest punt de vista, cal considerar també els pressupostos de 2006 com una eina al servei d'aquell objectiu més a llarg termini. Em permetran que destaquï algunes dades que confirmen la bona marxa de la nostra economia.

En primer lloc, el creixement del PIB. D'acord amb les dades del segon trimestre d'aquest any –darreres dades disponibles–, la nostra economia creix a una taxa anual del 3,3 per cent. Les previsions més prudentes ens diuen que aquesta pot ser la taxa de creixement a final d'any, encara que no podem descartar una revisió a l'alça.

Val la pena que situem en la seva justa perspectiva aquest creixement. Aquest creixement del 3,3 per cent és el més elevat que hem tingut a Catalunya els darrers cinc anys, i se situa per damunt del 3,1 per cent de l'any 2004, que a la vegada, en el seu moment, havia estat el més elevat en els darrers quatre anys; de manera que els dos darrers anys són els dos anys de més fort creixement dels darrers cinc anys. Podem, doncs, afirmar que estem en una etapa expansiva i que el nostre creixement econòmic es troba en una fase d'acceleració.

A més a més, voldria destacar que aquesta nova empena de la nostra economia té lloc en un context internacional més complex, amb el creixement afectat per la més que notable alça del preu del cru. Tot i aquest xoc exterior, Catalunya continua creixent en intensitat i mostra una resistència a aquest impacte exterior.

En segon lloc, hem tancat el diferencial de creixement amb Espanya. Al llarg del període 1995-2004, en contra del que havia estat habitual en etapes de creixement econòmic, Catalunya ha crescut per sota de l'economia espanyola. En concret, hem tingut un diferencial en contra de 0,4 punts anuals en el període 95-2000. L'economia espanyola va créixer aleshores a una mitjana del 3,9 per cent, i la catalana, del 3,5. I un diferencial d'entorn de 0,2 punts en el període 2000-2004; 3,1 per 2,9. El resultat és que al llarg d'aquest període de temps, 95-2004, s'ha acumulat un diferencial en contra de poc menys de quatre punts, que ha fet que el PIB de Catalunya perdés pes relatiu dins del conjunt del PIB espanyol. Ara aquest diferencial s'ha tancat. L'any 2004 i l'any 2005 les taxes de creixement seran similars a les de l'economia espanyola.

Vull advertir que no ens hi hem de conformar, amb això. Nosaltres no hem de créixer com la mitjana; hem de créixer per sobre, perquè si creixem com la mitjana vol dir que hi ha algunes comunitats, les més dinàmiques, que creixen més que nosaltres. I hem d'aspirar, com ha estat sempre, a ser la locomotora de l'economia espanyola, a ser els que anem per davant, els que creixem més. De manera que aquest és el nostre propòsit, la nostra ambició. Però destaquem –perquè és digne de ser destacat– que, després d'un llarg període de temps en què hem crescut per sota, ara creixem com la mitjana de l'economia espanyola.

Tercera dada: creixem pràcticament el triple que la zona euro. Concretament, la previsió de creixement per a aquest any és de l'1,3 per cent; per a França, de l'1,5; per a Alemanya, del 0,8 per cent; per a Itàlia, el 0,2 per cent. Em permetran que en aquest punt, és a dir, la posició relativa respecte a l'economia europea, de l'economia de Catalunya respecte a l'economia europea, faci dues reflexions.

La primera és que Catalunya és avui una regió –en termes econòmics, naturalment– relativament rica amb relació a la mitjana comunitària dels quinze. El PIB *per capita* del nostre país, expressat en paritat de poder de compra, ha passat de situar-se en el 84 per cent de la mitjana comunitària l'any 86 –84 per cent l'any 86, quan vam incorporar-nos a la Unió Europea– a estar entorn del 102 per cent, 103 per cent en aquests moments. Sempre de la Unió Europea dels Quinze; si el comparéssim amb Unió Europea dels Vint-i-Cinc, naturalment quedaria molt per damunt. És un augment molt important; significa que pràcticament cada any hem retallat un punt a la mitjana comunitària, i mostra fins a quin punt en el nostre país la internacionalització de la nostra economia i el procés d'integració a Europa han estat beneficiosos per a les nostres empreses i la nostra economia.

La segona reflexió té a veure precisament amb aquest aspecte. La nostra és avui una economia fortament oberta a l'exterior, molt internacionalitzada. La ràtio d'obertura –el pes de les exportacions més les importacions de béns i serveis sobre el PIB– se situa pràcticament en el 100 per cent, en concret en el 93 per cent l'any 2004. Hem passat del 50 per cent al 93 per cent entre el 86 i el 2004. Les exportacions de béns i serveis, en concret, han passat del 21 al 46 per cent del PIB en aquest període de temps; i d'aquestes exportacions, la part més important, entorn d'un 70 per cent, es destina a la zona euro.

A Espanya també s'ha produït un procés d'internacionalització, però de menor intensitat, i en tot cas, el grau d'obertura, d'internacionalització, d'obertura i integració a Europa de l'economia espanyola està molt per sota del de la catalana. Les exportacions signifiquen el 25 per cent del PIB a Espanya; a Catalunya, els ho recordo, el 46 per cent del PIB. I la suma d'exportacions i importacions: el 56 per cent a Espanya, el 93 per cent a Catalunya. De manera que la nostra és avui una economia fortament internacionalitzada i estretament vinculada a l'economia europea, més que al conjunt de l'economia espanyola.

El procés d'integració econòmica europea a Catalunya és un fet real i tangible. De manera que el fet que l'economia europea no vagi prou bé a nosaltres ens perjudica molt, clarament més que al conjunt de l'economia espanyola. I el fet que ara puguem tenir perspectives que l'any que ve l'economia europea començarà a anar una mica millor, per nosaltres resulta especialment positiu, perquè una part molt important de les exportacions, de la producció de les nostres empreses, són exportacions a Europa. El nostre mercat és cada vegada més el mercat europeu. El nostre mercat és realment Europa. De forma que, quan aquest mercat no acaba de funcionar, nosaltres ens en ressentim d'una manera

molt especial. Des d'aquest punt de vista, alguns dels problemes que estan patint sectors industrials específics reflecteixen les dificultats per les quals ha transitat la indústria europea. Per això, des de Catalunya tenim un interès com a europeus, però també un interès específic des de Catalunya, que l'economia europea superi la fase d'atonía i estancament que l'ha caracteritzada els darrers anys i que valorem els signes de millora que l'economia europea ha començat a donar en el tercer trimestre d'aquest any.

En primer lloc, doncs, el creixement del PIB ens pot permetre tenir un balanç satisfactori, no?, motius d'optimisme.

En segon lloc, es confirmen les tendències que ja observàvem l'any 2004, en el sentit que el creixement té lloc, cada cop més, sobre unes bases sòlides. La formació bruta de capital haurà crescut l'any 2005 a una taxa anual del 6,4 per cent i la inversió de béns d'equipament, que va començar a repuntar el 2003 i continua mostrant un elevat creixement, també. Cal recordar ara que la inversió productiva es va enfonsar pràcticament entre el 2001 i el 2003 i que la seva intensa recuperació, que anticipa augments de la capacitat productiva del país i de la productivitat de la nostra economia, reflecteix aquest procés de millora de les bases productives sobre les quals el nostre creixement s'assenta. Juntament amb la inversió productiva, l'adreçada a la construcció i al consum de les llars, i del Govern, constitueixen els factors impulsors del creixement en aquesta fase del cicle.

És cert que la nostra economia està sent impulsada, com tots vostès saben, per la força de la demanda interna. L'evolució de les exportacions s'ha vist afectada per la debilitat de l'economia europea, que, com acabo d'assenyalar, és el nostre principal mercat. Tot i això, he d'afegir que l'evolució de les exportacions de béns està creix enguany a un ritme del 6,1 per cent, superior al de l'any passat. I a més, l'evolució del sector turístic ha estat francament positiva, gràcies al fort creixement del nombre de turistes i de la despesa turística –12,1 per cent i 7,6 per cent, respectivament, fins al mes de setembre. El més fort augment del PIB europeu que s'espera per al 2006 hauria d'ajudar a augmentar amb més intensitat les nostres vendes a l'àrea de l'euro, al temps que la darrera depreciació de la moneda única també ha de començar a fer-se sentir positivament. Tot plegat, aquests canvis en l'escenari internacional anticipen una nova correcció en el model de creixement, amb un pes creixent del sector exterior.

D'altra banda, tot sembla indicar que es confirmen els símptomes que apreciàvem ja l'any passat, en el sentit que aquest major creixement de la nostra economia es produeix a la vegada que es confirma una certa moderació en el creixement del sector de la construcció. Compte, com ja assenyalàvem aleshores, la construcció és un motor molt important de la nostra economia, i ho ha de continuar sent, i, de fet, segons les previsions, creixerà aquest any per damunt del 5 per cent, per sobre que l'any 2004, perquè a la dinàmica expansiva de l'habitatge s'ha afegit l'obra pública, amb unes expectatives a l'alça, tant pel fort creixement que està tenint la licitació pública, com per les previsions de la inver-

sió pública en vistes a l'any 2006. La construcció creix, i això és positiu, però en canvi, a tots ens interessa que no sigui el motor únic del creixement.

Doncs bé, l'any 2005 podem confirmar, en els seus aspectes essencials, els símptomes que apreciàvem ja l'any anterior. Per una banda, es confirma la desacceleració tendencial del creixement del sector de la construcció, que ha passat de taxes de creixement que se situaven entre el 6 i el 8 per cent anuals, a primers de la dècada, a taxes més modestes, d'entorn el 5 per cent. I, a la vegada, es produeix una acceleració en el creixement del PIB del conjunt de l'economia, que ha passat mentrestant de créixer a l'entorn del 2 i mig per cent, a estar més aviat a prop del 3,5 per cent. La construcció continua creixent per sobre de la mitjana, però més aviat sembla produir-se l'aterratge suau que molts hauríem desitjat; és una bona notícia, sens dubte, per a la nostra economia.

En tercer lloc, hem de subratllar que les dades referides al mercat de treball són àmpliament satisfactòries. Això no vol dir que no hi hagi punts en què no haguem de millorar; hi són i n'hem de ser conscients. Però avui tenim una economia que crea ocupació, més que cap altra a Espanya, i això es reflecteix en els indicadors bàsics del mercat de treball. Les dades d'atur del tercer trimestre de 2005, per exemple, indiquen que Catalunya té una taxa d'atur del 6,1 per cent. A Espanya és del 8,4 per cent, i a la zona euro, del 8,5 per cent. Estem amb una taxa d'atur, doncs, dos punts i mig pràcticament per sota de la mitjana europea; podem dir que estem pràcticament en nivells d'atur tècnic.

Aquesta valoració positiva ve confirmada, si examinem les taxes, per les xifres d'ocupació. El tercer trimestre de 2005, tenim a Catalunya una taxa d'ocupació, és a dir, població ocupada sobre població potencialment ocupable, del 70,8 per cent, pràcticament sis punts per sobre de la mitjana espanyola, que està al 64,9 per cent, i vuit punts per sobre de la mitjana europea, la zona euro, on la taxa d'ocupació se situava, l'any 2004 –no tenim dades més recents–, en el 62,7 per cent. Estem ja en taxes d'ocupació que sobrepassen els objectius que es van fixar a l'agenda de Lisboa. En els tres primers trimestres del 2005 s'han creat 139.600 llocs de treball, més del 18 per cent del total espanyol, dels quals 47.000 al llarg del tercer trimestre, del darrer trimestre. Catalunya és, amb diferència, la comunitat autònoma que crea més llocs de treball en el conjunt d'Espanya, que, a la vegada, és el país que crea més llocs de treball a la zona euro –dos terços de tota la nova ocupació generada a la zona euro.

En quart lloc, l'evolució de la inflació és un dels elements que també hem de considerar a l'hora d'examinar la situació. El mes d'octubre, la inflació interanual va baixar lleugerament fins a un 4,1 per cent, però es manté en valors elevats. Això s'explica, en bona mesura, per un element extern que cada cop és més present: l'alta incidència dels preus del petroli. El mes d'octubre, el preu del cru, en euros, presentava un creixement d'un 21,7 per cent respecte a un any abans, i d'un 91,5 per cent respecte a dos anys abans. Aquest encariment afecta especialment aquelles economies que tenen una major dependència externa de fonts energètiques, com

és la nostra. En canvi, la inflació subjacent, que exclou, com és sabut, els productes energètics i els aliments frescos, presenta un creixement molt més moderat d'un 3,2 per cent interanual, enfront del 4,1 per cent a què m'acabo de referir de l'IPC general.

L'escalada del petroli també ha provocat una alça de la inflació del conjunt de l'Estat i la zona euro –un 3,5 per cent i un 2,5 per cent respectivament. Cal destacar que el diferencial d'inflació que experimenten, tant Catalunya, com Espanya, respecte a la zona euro, s'explica bàsicament pel seu major dinamisme i pel fet que els baixos tipus d'interès marcats per la política monetària del Banc Central Europeu no s'adaptin a aquesta situació de notable creixement econòmic, com s'adaptin a altres indrets, als territoris centrals de la zona euro.

Tot i ser més reduït, l'economia catalana també presenta un diferencial d'inflació persistent respecte al conjunt d'Espanya. Aquest diferencial s'arrossega de fa anys i és un motiu evident de pèrdua de competitivitat de la nostra economia. És per aquest motiu que, en el primer trimestre d'aquest any, vaig nomenar una comissió d'experts, amb l'objectiu que fessin recomanacions en aquest sentit. La Comissió, presidida pel professor Antoni Argandoña, i de la qual formaven part els professors Anton Costas, Jaume Garcia, Josep Oliver, Pere Puig i Josep Lluís Raymond, i va estar integrada així mateix per persones designades per les organitzacions empresarials i sindicals de la Cambra de Comerç i per tècnics dels diferents departaments més directament afectats. El seu treball, presentat el mes de juliol i avalat per tots els seus components, ha resultat molt positiu. És el primer cop que el Govern de la Generalitat –el primer cop– ha dut a terme una iniciativa d'aquest tipus, amb la intenció d'aprofundir realment en les causes de la inflació diferencial que patim a Catalunya, problema que, com he assenyalat, s'arrossega de fa anys. Ara disposem d'unes recomanacions solvents i contrastades. I encara que és evident que les mesures més eficaces per combatre la inflació, tant les mesures que actuen pel costat de la demanda, com molt en concret és la política monetària, com les que comporten reformes estructurals en el mercat de treball o en mercats regulats –és evident que aquestes mesures no estan en les nostres mans–, el Govern de Catalunya no ha volgut amagar el cap sota l'ala, com hauria pogut fer-ho i com s'havia fet en el passat, en un tema sensible que afecta la nostra economia.

A partir de les recomanacions dels experts, ara cal actuar en diferents direccions. Per una banda, el Departament d'Economia i Finances està ultimant l'elaboració d'un pla de mesures a adoptar directament a partir de les nostres responsabilitats, que serà examinat pel Govern en les properes setmanes. Per altra banda, adreçarem als governs responsables, molt en particular al Govern de l'Estat, aquelles recomanacions que haurien de conduir a l'adopció de mesures que queden fora del nostre àmbit competencial.

Aquest Govern ha hagut de fer, en aquesta matèria, el que fins ara no s'havia fet, que és treballar amb rigor i no amagar el cap sota l'ala, escudant-se en la falta de competències. Ha estat capaç, gràcies a la tasca del grup de treball dirigit pel professor Argandoña, d'asso-

lir un diagnòstic compartit pels diferents sectors sobre els factors causants del diferencial d'inflació i les mesures a adoptar; són les bases indispensables per actuar eficaçment sobre el problema. Sabem, això sí, que les úniques mesures realment eficaces a curt termini sobre la inflació són les mesures de demanda, i molt en particular les monetàries, i que aquestes queden fora del nostre abast. I que les mesures d'oferta que incideixen en millores de la competitivitat per la via de millorar la productivitat o per la via d'incrementar la competència en els mercats tarden més, força més, a produir efectes, i moltes d'elles estan fora de l'àmbit competencial de la Generalitat.

Estem fent les coses bé i al ritme apropiat. Si s'hagués actuat quan tocava, per part dels que aleshores tenien responsabilitats de Govern, ara ja estaríem més a prop de poder veure els resultats positius.

Un cop destacats aquests punts bàsics, permetin-me que em refereixi ara, breument, a l'entorn en què s'emmarquen les perspectives per al 2006, que, tal com he avançat, són clarament favorables. Les darreres previsions del Fons Monetari Internacional d'aquesta tardor són que l'economia mundial mantindrà, el 2006, un ritme de creixement de la mateixa intensitat que l'any 2005 -4,3 per cent-, un ritme molt viu, tot i els elevats preus del petroli i el canvi de pas que s'anticipa a la política monetària europea i l'accentuació de l'alça dels tipus d'interès als Estats Units, esperada per al 2006. La dinàmica de les economies avançades serà una mica més positiva -2,7 per cent- que enguany, si bé l'increment més significatiu, d'un 6,1 per cent, continuarà corresponent al conjunt de les economies emergents i en vies de desenvolupament, amb creixements del 8,2 per cent en el cas de la Xina, i del 6,3 per cent, en el de l'Índia. Aquest escenari preveu que el preu del petroli es mantingui elevat -62 dòlars barril- i per sobre de la mitjana del 2005, i que el creixement del comerç mundial s'acceleri lleugerament fins a un 7,4 per cent de creixement.

Dins d'aquest panorama global, les perspectives dels dos grans mercats de l'economia catalana, el de l'economia espanyola i el de l'economia del conjunt dels països de la zona euro, són positives. En el cas de l'economia espanyola, perquè continuarà registrant un elevat creixement -3,3 per cent- segons les previsions del Govern, i una mica menys -3,2 per cent i 3 per cent-, segons la Comissió Europea i el Fons Monetari Internacional. I en el cas de l'economia europea, perquè es produirà una certa recuperació, amb un creixement d'un 1,9 per cent a la zona euro, i d'un 2,1 per cent al conjunt de la Unió Europea, segons les previsions recentment presentades per la mateixa Comissió Europea.

Aquest context dibuixa un marc favorable per a l'evolució de l'economia catalana, que, com abans he assenyalat, està molt oberta a l'exterior, i és, per tant, molt més sensible a l'evolució del nostre entorn, i en especial a l'evolució del mercat europeu. És per això que les expectatives de recuperació de l'economia europea són una bona notícia que facilitaria anar cap a pautes de creixement menys basades en l'expansió de la demanda interna.

La demanda europea donarà lloc a un millor comportament de les exportacions de béns, la qual cosa, juntament amb la previsible continuïtat de la dinàmica positiva que experimenta el turisme internacional, permetrà sanear el saldo exterior de l'economia catalana. La correcció que experimenta en els darrers mesos l'apreciació de l'euro enfront del dòlar serà un altre factor d'estímul en aquest sentit.

Tenint en compte aquestes circumstàncies, estimem que les exportacions de béns i serveis repuntaran amb un creixement d'un 5,1 per cent, mentre que les importacions tindran un comportament encara molt elevat, però inferior al d'enguany, a causa de la contenció del creixement de la demanda interna i del menor impacte relatiu del preu del petroli.

Tot això permetrà moderar l'aportació negativa dels intercanvis comercials amb l'estranger a 1,8 punts del PIB. En conjunt, i considerant l'aportació de signe positiu dels intercanvis amb la resta d'Espanya, es preveu que la contribució del sector exterior de l'economia catalana restarà 1,2 punts del PIB: un escenari més equilibrat que no pas el del 2005, al qual es resten 1,9 punts.

La millora del saldo exterior vindrà afavorida, tal com he apuntat, per una moderació de la demanda interna; principalment, pel menor creixement de la despesa en consum de les llars, estimada en un 4,1 per cent -0,5 punts menys que enguany. Les raons que apunten a aquesta lleugera moderació es basen en una menor pressió dels factors que estan darrere de la seva expansió, ja que és previsible un lleu alentiment en el ritme de creixement de la població i de l'ocupació, així com una lleugera revisió a l'alça dels tipus d'interès per part del Banc Central Europeu.

Pel que fa a la formació bruta de capital, les perspectives, en vistes al 2006, són també d'un lleuger alentiment amb relació a la remuntada que experimenten enguany; tot i que esperem resultats molt positius amb un creixement proper al 5 per cent.

Com a resultat d'aquest conjunt de tendències, i malgrat els canvis apuntats en els diversos agregats econòmics, el producte interior brut augmentarà a un ritme de creixement similar al del 2005, i així la moderació esperada en la demanda interna resultarà compensada pel millor comportament del saldo exterior, de tal manera que la previsió de creixement que fem és del 3,3 per cent.

La previsió d'un cert reequilibri en el model de creixement, pel que fa als components de la demanda, s'apunta també pel cantó de l'oferta, tot i que no es preveu un canvi substantiu en la dinàmica de creació d'ocupació que permetrà un nou descens en la taxa d'atur. L'aportació de la productivitat aparent del treball prevista, 0,9 per cent, és una mica superior a la d'enguany.

Aquests pressupostos s'insereixen, doncs, en un context econòmic clarament favorable. Les senyores diputades i els senyors diputats confio que entendran que m'hagi volgut estendre en la seva caracterització abans d'entrar en l'examen de les grans orientacions i les magnituds bàsiques dels pressupostos per a l'any 2006 que avui tinc l'honor de presentar en aquest Parlament.

Es tracta, com ho he assenyalat en començar aquesta intervenció, d'uns pressupostos caracteritzats per cinc trets fonamentals: en primer lloc, per l'ambició i per la importància del seu volum; en segon lloc, per la seva clara orientació per les polítiques socials, abans que res, i també per la competitivitat de la nostra economia i les infraestructures; en tercer lloc, per la consolidació del salt qualitatiu en l'esforç inversor; en quart lloc, per no augmentar la pressió fiscal, i, en cinquè lloc, pel rigor en la gestió i la reducció del dèficit públic.

Abans d'entrar en l'anàlisi detallada d'aquests punts, cal fer una consideració que es refereix a l'abast d'aquests pressupostos: aquest Govern ha fet de la transparència, l'eficàcia i l'eficiència en la gestió pública un dels seus principals compromisos, i els pressupostos que avui presentem incorporen una sèrie de canvis i innovacions que suposen, en molt bona part, un punt d'inflexió respecte als hàbits i a les sinèrgies que hi havia fins ara.

Hem de referir-nos, en especial, a alguns aspectes relativament importants: l'ampliació de l'àmbit institucional, l'homogeneïtzació de les estructures pressupostàries i la pressupostació per programes. La introducció d'aquests canvis comporta que, per realitzar comparacions amb els pressupostos dels anys anteriors, s'hagin d'utilitzar, en conseqüència, les dades homògenes corresponents.

Pel que fa a l'ampliació de l'àmbit institucional, amb l'objectiu de donar una visió de conjunt de tota l'actuació pública de la Generalitat de Catalunya, aquests pressupostos incorporen dinou entitats més que els pressupostos per al 2005. Bàsicament, es tracta d'organismes i entitats que han passat a formar part de l'Administració pública de la Generalitat, d'acord amb les normes del Sistema Europeu de Comptes, SEC 95, utilitzant la base 2000.

Els pressupostos del conjunt de les cent dotze entitats que formen part del sector públic de la Generalitat sumen un import de 29.689,5 milions d'euros. L'impacte quantitatiu de la incorporació als pressupostos d'aquestes entitats, bàsicament consorcis i fundacions, és de 727,6 milions d'euros, el 2,5 per cent del total. Cal destacar que els comptes d'aquestes noves entitats estan pràcticament equilibrats, que significa que gairebé no afegeixen dèficit als comptes públics, com assenyalarem més endavant.

Doncs bé, aquests pressupostos de gairebé 30.000 milions d'euros representen un creixement del 12 per cent amb relació als pressupostos consolidats del 2005. El creixement en termes homogenis, però, seria del 8,2 per cent, que és el que s'obté un cop descomptat l'efecte de l'ampliació de l'àmbit d'entitats que componen el sector públic i després de fer altres ajustos necessaris per fer-lo més comparable amb l'exercici 2005; com són, aquests ajustos, l'eliminació de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, que l'any 2006 experimentarà un important creixement, de l'ordre del 15 per cent, i altres ingressos finalistes, com el conveni de la Policia, els ingressos procedents de l'Inem i d'altres ministeris.

Com he assenyalat, aquests pressupostos es caracteritzen per un esforç de rigor en la seva gestió, que es ma-

nifesta en la reducció del dèficit i l'augment apreciable de l'estalvi corrent. Com ja és conegut, l'elaboració dels pressupostos s'inscriu dins les previsions del Pla de sanejament 2005-2008, i, evidentment, els comptes públics s'han hagut d'elaborar sota les limitacions quantitatives de creixement de les despeses no financeres.

D'acord amb el SEC 95, en aquest cas base 95, que és quan vam establir el Pla de sanejament, les despeses no financeres assoliran la xifra de 23.121 milions d'euros que significa un increment d'un 11,7 per cent sobre el pressupost del 2005. Els ingressos no financers creixeran, per la seva banda, a una taxa del 12,9 per cent i arribaran a 22.703 milions d'euros.

Com a resultat de l'evolució de les despeses i dels ingressos no financers, i un cop efectuats els ajustos necessaris per passar del resultat pressupostari al resultat en termes comptables, el dèficit no financer se situarà en 510,7 milions d'euros, xifra equivalent a un 0,28 per cent del PIB previst per l'economia catalana i a un 0,05 per cent del PIB previst per al conjunt de l'Estat, que es correspon exactament amb el límit de dèficit previst en el Pla de sanejament.

El Govern compleix escrupolosament amb els compromisos adquirits en aquesta matèria. Complim el Pla de sanejament. L'any 2006 el dèficit s'haurà reduït en un 60 per cent respecte al que ens vam trobar l'any 2003 i tindrem un pressupost equilibrat l'any 2008, com ens hem compromès a fer.

L'altre aspecte destacable, que mostra fins a quin punt aquests pressupostos confirmen l'esforç d'aquest Govern en assegurar el rigor i la bona gestió en la seva execució, és l'augment de l'estalvi corrent. De fet, com després veurem, augmenta la inversió i, a més, simultàniament, el seu finançament és cada cop més sanejat: cada cop recau més en l'estalvi corrent i menys en l'endeutament. L'estalvi corrent, diferència entre els ingressos i les despeses corrents, augmenta un 20,6 per cent, com a conseqüència del major increment dels ingressos que no el de les despeses.

La necessitat de finançament per a la formació bruta de capital creix, per la seva banda, en un 5,6 per cent. Precisament, com a conseqüència de l'augment de l'estalvi corrent. Un cop aplicats els ajustos SEC 95, la disminució del dèficit no financer, la disminució del dèficit, experimenta una reducció, el dèficit, del 21,5 per cent i se situa en 510 milions d'euros, que significa una reducció de 139,5 milions amb relació al del 2005, que era, que ho serà, de 650 milions d'euros.

Entrant ja en una anàlisi més detallada dels ingressos, haig de començar per subratllar que, en termes consolidats del conjunt del sector públic, els ingressos no financers de la Generalitat assoleixen una xifra de 24.778,7 milions d'euros, que suposa un creixement del 13,9 per cent respecte a l'any anterior.

Eliminant, estrictament, l'efecte de l'ampliació de l'àmbit, aleshores, el creixement seria entorn d'un 10,7 per cent. No vaig tant comparant els ingressos en una Generalitat que té un àmbit més alt del que tenia l'any passat..., més ampli.

D'aquests ingressos, la part més important, pràcticament el 90 per cent, correspon als ingressos no financers de la Generalitat en sentit estricte. Aquests recursos sumaran entorn de 22.201,7 milions d'euros, que significa un 13,5 per cent més que no els previstos en l'exercici 2005.

Els recursos de què disposa la Generalitat estan vinculats, com tots vostès saben, al model de finançament vigent des de l'any 2002. En concret, els ingressos proporcionats per aquest model de finançament es componen bàsicament pels tributs cedits per l'Estat, pels fons de suficiència, fons específics per l'acord de finançament i les liquidacions pendents d'ingressos vinculats al model. En total, aquests recursos sumaran 18.800,4 milions d'euros, dels qual un 82,4 per cent corresponen a tributs cedits i un 17,6 per cent a ingressos per transferències. Amb relació a l'exercici 2005, els ingressos del sistema de finançament augmentaran un 12,7 per cent, que en valors absoluts equival a 2.120 milions d'euros.

En aquest punt, però, cal fer una consideració important: en aquests pressupostos s'incorporen les mesures acordades en la Conferència de presidents del 10 de setembre, i aprovades, desenvolupades posteriorment, el dia 13 del mateix mes en el Consell de Política Fiscal i Financera sobre la dotació de recursos per al finançament de la sanitat. En el Reial decret 12/2005, de 16 de setembre, que aprova determinades mesures urgents en matèria de finançament sanitari, es determina, en primer lloc, l'augment de les bestretes a tresoreria a compte de la liquidació del finançament autonòmic a les comunitats autònomes. Les bestretes podran assolir fins a un 4 per cent de la base de càlcul utilitzada per la fixació inicial. Això significa que les bestretes passaran del 98 per cent al 102 per cent de les previsions. En els pressupostos per al 2006 s'hi incorporen ja aquests recursos, de forma que els ingressos calculats per IRPF, IVA i impostos sobre consums específics i també del Fons de suficiència resulten, en part, afectats per aquest acord del mes de setembre.

D'altra banda, aquest Reial decret també acorda un increment de la fiscalitat que grava el consum d'alcohol i de tabac, cosa que té repercussions tant de forma directa sobre la recaptació d'aquests impostos com indirecta a través de l'IVA i del Fons de suficiència.

Finalment, les mesures del Consell es plasmen també en un augment de les transferències directes de l'Estat que a Catalunya suposaran, transferències directes estrictament, un increment de 154,8 milions d'euros. En conjunt, l'estimació de l'impacte directe en el pressupost de l'any 2006 de les mesures derivades de l'acord de finançament sanitari és de 646,6 milions d'euros. Tot això, naturalment, sense incloure els recursos potencials que proporciona l'acord gràcies a l'increment de la capacitat normativa sobre diferents impostos.

Cal fer notar que, si es descomptés l'efecte d'aquests recursos procedents de l'acord de finançament sanitari, els ingressos vinculats al sistema de finançament creixerien només un 8,8 per cent, en lloc d'un 12,7 per cent.

És, doncs, en bona part, gràcies a la millora que tenim com a conseqüència d'aquest acord que podem complir

amb els compromisos d'estabilitat pressupostària i, alhora, presentar davant d'aquesta cambra un pressupost ambiciós, caracteritzat per la prioritat que volem donar a les polítiques socials, així com a la competitivitat i les infraestructures. Tot això sense incrementar la pressió fiscal, com ja he comentat.

Finalment, i per tancar aquest apartat dedicat als ingressos, cal assenyalar que, mentre que els recursos procedents de la participació en els impostos estatals i del Fons de suficiència creixeran entorn d'un 6 per cent, per als tributs que gestiona la Generalitat, tributs cedits tradicionals i el tram autonòmic sobre vendes, minoristes i hidrocarburs, es preveu un increment superior al 16 per cent.

Em permetran les senyores diputades i els senyors diputats que afegeixi dues consideracions addicionals a propòsit de l'acord de finançament de la sanitat. En primer lloc, voldria significar que sense la iniciativa duta a terme pel Govern de Catalunya, des de fa més d'un any, que ha posat aquest tema sobre la taula i ha dialogat i negociat des del primer moment amb el Govern de l'Estat, avui probablement no hauríem aconseguit aquests resultats. Des de Catalunya hem fet el que hem de fer: plantejar les qüestions que ens afecten i defensar els interessos dels nostres ciutadans. I, en fer-ho, hem exercit una acció de lideratge de la qual, al final, se n'ha beneficiat tothom.

En segon lloc, les mesures adoptades suposen una solució d'emergència davant d'una situació d'emergència, perquè fins ara ens trobàvem que, any darrere any, els recursos destinats al finançament de la sanitat, que formen part del conjunt del finançament, creixien per sota de la despesa sanitària; de manera que existia una important insuficiència en el finançament de la sanitat, i el primer que havíem de fer era posar-hi remei. És el que hem fet, sabent que la solució definitiva només s'assolirà amb la reforma del sistema de finançament, a què s'ha compromès formalment el Govern de l'Estat. De forma que, entre els beneficis col·laterals d'aquest procés, cal comptabilitzar també el reconeixement general, inequívoc, indiscutible, de les mancances del model de finançament acordat l'any 2001, i la necessitat imperiosa de la seva reforma substancial.

Em permetran, les senyores diputades i els senyors diputats, que examinen ara les línies bàsiques i les grans magnituds del pressupost de despeses. Les despeses del conjunt del sector públic ascendiran a 29.689,5 milions d'euros, un 12 per cent més que el pressupost del 2005, amb els matisos sobre l'homogeneïtat de les dades que ja s'han apuntat. El 75,5 del total es destinarà a despeses corrents; el 16,1 per cent, a despeses de capital, i el 8,3 per cent, a despeses financeres. Per la seva banda, el pressupost estricte de la Generalitat de Catalunya ascendeix a 23.924,5 milions d'euros, un 11,2 per cent més que el pressupost inicial de l'any 2005.

La despesa de personal, un dels capítols més significatius de la despesa corrent, creix un 12 per cent. Aquest creixement s'explica bàsicament per l'increment de dotacions de personal previst per al 2005 –per al 2006–, equivalent a 10.750 persones. D'aquesta dotació, 100.093 noves places –66 per cent del total– corresponen a personal d'educació, en general, dels quals 6.035 són no

ves places de personal docent; 1.190 a personal de l'àmbit de la justícia –278 de l'Administració de justícia, 639 personal de les institucions penitenciàries i 273 d'administració i serveis–, i finalment, 2.113 corresponen a cossos de seguretat –1.727, Mossos d'Esquadra; 225, personal destinat a l'administració de les comissaries, i 161 places de bombers–, finalment, 350 noves places corresponen a tota la resta del personal.

El capítol de despeses de béns corrents i de serveis, quantitativament molt menys rellevant, augmenta un 22,8 per cent, creixement que s'explica en bona part per la consignació dels recursos necessaris per fer front al pagament derivat de les inversions efectuades amb mètodes específics: lloguers i cànon, especialment els destinats al pagament derivat de les inversions efectuades en escoles, centres d'atenció primària i comissaries.

Les transferències corrents, que representen el 60,8 per cent de la despesa total, creixen un 11,8 per cent, mentre que les transferències de capital s'incrementen un 16,8 per cent.

Des del punt de vista departamental, cal assenyalar que els departaments de Salut i d'Educació són els que gestionen una part més important de la despesa prevista per al 2006: 50,2 per cent del total. El creixement del seu pressupost previst per al 2006 és d'un 10,2 i d'un 11,1 per cent respectivament.

Si es tenen en compte les despeses no financeres, que són les que resulten rellevants a l'hora de fer comparacions entre departaments, els departaments que experimenten un creixement percentual més important són: Medi Ambient i Habitatge, 20,1 per cent; Benestar i Família, 18,7 per cent; Presidència, 18,7 per cent, i Governació i Administracions Públiques, 18 per cent. A banda del Departament de Relacions Institucionals, l'increment del qual s'explica perquè es tracta d'un departament de creació recent que encara està en fase de desenvolupament.

Si s'afegeixen les despeses financeres i es fa la comparació amb el conjunt de despeses, la situació canvia lleugerament, encara que la diferència pot ser important en alguns departaments que materialitzen una part de la seva despesa per la via de l'adquisició d'actius financers, com, per exemple, Política Territorial i Obres Públiques amb l'Ifercat o Medi Ambient amb l'Agència Catalana de l'Aigua.

La inversió assolirà un import de 5.779 milions d'euros, cosa que suposa un increment del 9,4 per cent respecte a l'any anterior i d'un 84,2 per cent respecte a l'any 2004. D'aquest import, 4.788,6 milions d'euros estan consignats directament als pressupostos, i 990,7 es financen amb sistemes de finançament específics.

Voldria subratllar a les senyores diputades i als senyors diputats fins a quin punt aquest volum d'inversió suposa un salt qualitatiu molt important respecte a la inversió realitzada tendencialment fins a l'any 2004; és a dir, l'any 2005 es produeix un salt molt important, amb un creixement del 65 per cent, i aquest any el consolidem.

Algunes dades il·lustren ben clarament aquesta afirmació. Primera, mentre que la inversió per càpita se situava abans, a penes en els 400 euros –va arribar-hi l'any

2004–, ara ens estem situant a una inversió per càpita que arribarà gairebé a 700 euros. Segona, mentre que el pes de la inversió sobre el PIB se situava fins a l'any 2004 en un 1,7 per cent, l'esforç que varen fer l'any passat va suposar un augment d'un punt sobre el PIB, que aquest any podem consolidar de forma que el pes de la inversió sobre el PIB haurà passat de l'1,7 per cent fins a l'any 2004 al 2,7 per cent els anys 2005 i 2006.

Tercer, aquest esforç d'inversió s'ha traduït en un augment apreciable del pes de la inversió en el conjunt de la despesa de la Generalitat, que ha passat de ser d'entorn del 12,5 per cent, fins a l'any 2004, a situar-se en un percentatge superior al 16 per cent, entre el 16 i el 16,5 per cent.

S'ha produït, doncs, una sensible reestructuració en la composició de la despesa pública de la Generalitat, que ha permès augmentar el pes de la inversió entorn de quatre punts. Es tracta, sens dubte, d'un canvi qualitatiu important.

És important també destacar que a la vegada que augmenta tan apreciablement la importància relativa de la inversió, sanegem el pressupost i financem aquesta inversió recurrent menys a l'endeutament i més a l'estalvi corrent.

Vostès saben que el finançament de la inversió pot procedir de tres vies: l'estalvi corrent, les transferències de capital i l'endeutament. Doncs bé, en aquest pressupost es produeix un canvi molt important, iniciat ja de fet l'any anterior, en l'estructura del finançament de la inversió. Ha augmentat la part de la inversió finançada amb estalvi corrent, que passa del 46 per cent al 70 per cent, que suposa un augment de 24 punts. La part de transferències de capital es manté pràcticament igual. I disminueix en 25 punts la part finançada amb endeutament, que passa del 41 per cent al 16 per cent. De manera que augmenta la inversió i la podem finançar, no perquè ens endeutem més, sinó perquè millorem l'estalvi corrent gràcies a l'esforç realitzat per controlar la despesa corrent.

Pel que fa a la distribució funcional d'aquesta inversió, podem assenyalar que el 33 per cent va destinada a transports i comunicacions, el 15 per cent a educació, el 3 per cent a seguretat i justícia, 7 per cent a salut, 6 per cent a habitatge. És important l'esforç que es fa en habitatge. La inversió en aquestes polítiques representa el 6 per cent de la inversió total, quan en realitat la despesa total en habitatge representa només l'1,5 per cent del total del pressupost. Això significa que l'esforç d'inversió en habitatge és relativament més important que en altres àrees funcionals on es materialitza la despesa del Govern.

En conjunt, la inversió prevista en els pressupostos del conjunt del sector públic és –com he assenyalat– de 4.788,6 milions d'euros. A aquest import cal afegir la inversió de 990,7 milions d'euros, que serà finançada a través de sistemes de finançament específics que tenen, en diferents graus i intensitats, un impacte diferit en els pressupostos. D'aquesta quantia, 669,5 milions d'euros corresponen a drets de superfície i concessions. En aquest cas, un tercer es responsabilitza del finançament de l'obra i té una concessió o un dret de superfície so-

bre aquesta. La Generalitat, per la seva banda, es fa càrrec del pagament dels lloguers o cànons al llarg d'un període de temps. Una bona part de les obres que es financen mitjançant aquests mètodes corresponen a comissaries, jutjats i centres penitenciaris.

Dins d'aquesta categoria també hi figuren els anomenats «peatges a l'ombra», que consisteixen en l'adjudicació de la construcció d'una via pública i de la seva posterior explotació a una concessionària que corre amb el risc de la demanda i cobra els peatges a l'Administració i no als usuaris, segons el volum de trànsit.

Finalment, una altra part d'aquesta inversió realitzada amb mètodes de finançament específics es finança segons el denominat mètode alemany. En aquest cas, el pagament de l'obra s'efectua quan es lliura aquesta, un cop finalitzada. L'import d'aquesta inversió previst per al 2006 és de 321,2 milions d'euros, un 32,3 per cent menys que el previst per a l'any 2005.

Com ja hem dit en altres ocasions, el Govern no ha iniciat cap nova obra per aquest mètode. Al contrari, quan ha estat possible s'ha reconvertit cap a altres vies de finançament, amb un cost clarament inferior, com és el cas de la línia 9 del metro. En conjunt, doncs, la inversió prevista en els pressupostos del total del sector públic és de 4.788 més aquests 990,7 milions d'euros, finançats per vies específiques.

És important tenir present que tot aquest esforç d'assignació de recursos i de consolidació de la inversió es farà sense augmentar la pressió fiscal, que es manté constant mesurada amb relació al PIB català. La bona evolució dels ingressos no financers, sobretot dels tributaris, s'explica en realitat per dues raons: d'una banda, per la favorable evolució de les bases imposables i, de l'altra, per la bona gestió realitzada en els tributs que administra la mateixa Generalitat.

En alguns impostos es preveu un increment significatiu de la recaptació. És el cas, per exemple, de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, pel qual s'estima un creixement d'un 23,3 per cent. Ara bé, la raó d'aquesta previsió cal cercar-la en l'evolució molt favorable de la recaptació al llarg del 2005, molt per damunt de les previsions realitzades. En concret, es preveu que la liquidació a final d'any sigui al voltant d'un 10 per cent superior a la previsió inicial, i, per tant, el creixement del 23 per cent previst en aquests pressupostos, creixement sobre la previsió de l'any anterior, seria realment d'un 11,9 per cent sobre la liquidació d'aquest any, sobre la recaptació real. Cal assenyalar que en els quatre darrers exercicis, la recaptació d'aquest impost ha augmentat una taxa interanual del 27,7 per cent.

D'altra banda, com ja és sabut, actualment està en tràmit al Parlament una reforma sobre l'impost de successions, que té per objectiu reduir la fiscalitat de determinades herències, especialment les mitjanes i baixes, i que, per tant, tindrà un impacte econòmic a la baixa sobre la recaptació d'aquest import a partir del segon semestre de l'any 2006 que s'aplicarà de forma progressiva.

Vull deixar clar que la Llei de mesures financeres, per a l'any vinent, no preveu la creació de cap nova taxa.

De fet, se suprimeixen tres de les actuals: la taxa per a la selecció de sol·licituds d'habitatges de protecció oficial; la taxa per a la tramitació d'expedients d'abandonament de vehicles i embarcacions en instal·lacions portuàries, i la taxa per a la inscripció en les proves per accedir a ensenyaments de tècnics d'esports i per a les actuacions del registre general de centres de formació d'adults. D'altra banda, l'actualització de les taxes en un 3 per cent és perfectament raonable i està, de fet, en línia amb les previsions d'inflació per a l'any vinent.

Voldria referir-me a un aspecte crucial d'aquests pressupostos: la preocupació pel rigor i la millora de la gestió. Com ja s'ha esmentat, el dèficit no financer de la Generalitat en termes de SEC 95, utilitzant la base 95 per poder efectuar comparacions homògenes amb l'any 2005, es redueix en un 21,5 per cent i assoleix una magnitud equivalent al 0,05 per cent del PIB espanyol, i es dona així compliment a l'escenari del Pla de sanejament. Malgrat l'ampliació del nombre d'entitats, el dèficit no financer en termes de SEC 95 a base 2000 també s'ajusta a les previsions del Pla de sanejament.

Aquesta reducció del dèficit ha estat possible gràcies a una gestió més eficient dels recursos, cosa que ha permès un increment de l'estalvi corrent –com abans he assenyalat– del 20,6 per cent.

Quant a l'increment de l'endeutament net de l'exercici, cal assenyalar que aquest experimentarà una caiguda del 18,3 per cent, l'augment d'endeutament de l'exercici, i assolirà la xifra de 933,6 milions d'euros aquest any. Amb això, el saldo d'endeutament estimat a 31 de desembre del 2006 quedarà en 14.303,4 milions d'euros, nivell d'endeutament que equival a un percentatge del 8 per cent del PIB de Catalunya, pràcticament el mateix que tenim per a l'any 2005.

Finalment, dins del capítol de les millores en la gestió, voldria remarcar el canvi de perspectiva sobre l'assignació de recursos públics que s'inicia amb aquests pressupostos. Aquests pressupostos volen que realment es comenci a aplicar de veritat la pressupostació per programes. Per suposat que hem de garantir que es fa el control de legalitat i regularitat i que es fa ben fet, però a més ens hem d'assegurar que el pressupost serveix per finançar les polítiques que realment desitgem dur a terme i que els recursos s'administren de manera eficient. I aquestes polítiques es componen de programes. I perquè això sigui factible, aquest any hem volgut que en el procés d'elaboració pressupostària els diferents serveis dels diferents departaments indiquessin amb índex precisos de quina manera es podria verificar el compliment dels objectius dels seus pressupostos.

En contra del que semblaria despendre's d'una certa cultura adquirida, complir els pressupostos no és gastar-se tots els diners, és fer allò que s'havia previst que es faria i fer-ho amb el menor cost i de la millor manera possible. És això el compliment del pressupost. Aquest és el gran objectiu, és el gran canvi –si vostès volen– de cultura que hem d'aconseguir traslladar al conjunt de l'Administració de la Generalitat. Hem posat les vies perquè això sigui factible, i aquesta també és una qüestió de primer ordre que ens afecta a tots. Com ja s'ha fet esment, hi ha la voluntat d'orientar el procés pressupostari cap a paràmetres de major transparència, eficàcia i

eficiència, amb la introducció d'una visió del conjunt del sector públic de la Generalitat i amb l'extensió del pressupost per programes i objectius com a via prioritària d'assignació dels recursos.

Tot això, en definitiva, ha de permetre que el ciutadà pugui disposar d'informació al seu abast, puntual i entenedora, sobre el destí i l'ús dels recursos públics.

Un cop examinades, finalment, les grans magnituds pressupostàries, és obligat referir-se a les principals polítiques i mesures que es duren a terme. El primer que cal dir és que aquests pressupostos tenen una clara orientació cap a les polítiques socials i alhora aposten decididament per la millora de les condicions de competitivitat de l'economia catalana, les infraestructures i l'equilibri territorial.

A l'hora d'analitzar les despeses previstes cal tenir present que hi ha una part de la despesa sobre la qual no hi ha marge de decisió en el context del pressupost. Aquest és el cas, per exemple, de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, o la càrrega financera del deute. En conjunt, aquestes despeses vénen a representar entorn d'un 12,3 per cent del total. De la resta, cal destacar que gairebé les dues terceres parts –dues terceres parts d'aquelles sobre les quals tenim una capacitat discrecional per administrar-les– es destinen a polítiques socials i serveis públics bàsics adreçats a les persones. Les polítiques socials constitueixen, doncs, la prioritat fonamental d'aquests pressupostos, i es dona així compliment al fonament programàtic, el pacte del Tinell, de la majoria parlamentària que dona suport al Govern catalanista i d'esquerres.

Un dels objectius prioritaris d'aquests pressupostos es centra en el manteniment i la millora de la salut de la població. El volum de recursos destinats a les polítiques de salut consignats en els pressupostos és de 7.944 milions d'euros, cosa que significa un 26,8 per cent del total i un 30,6 per cent si restéssim aquelles despeses sobre què no tenim marge de decisió. D'entre les principals actuacions previstes per al 2006 cal destacar la inversió en seixanta-nou centres d'atenció primària i la inversió en cinc nous hospitals. També es preveu desplegar l'Agència de Protecció de la Salut, i crear i desplegar l'Agència de Salut Pública de Catalunya. Així mateix, es pretén executar el Pla de reordenació de l'atenció especialitzada, desplegar els governs territorials de salut i avançar cap a l'extensió del finançament capitatíu.

L'educació, en tots els seus nivells, constitueix la segona gran despesa de caràcter social per volum pressupostari. L'import dels recursos destinats a aquesta política ascendeix a prop de 5.000 milions d'euros, un 16,8 per cent del total i pràcticament el 20 per cent si consideréssim la despesa sobre què podem tenir capacitat discrecional.

Pel que fa a l'educació general, com ja s'ha esmentat, en aquests pressupostos es preveu un increment de personal docent de l'ordre d'unes 6.000 persones, així com el manteniment de l'impuls del Pla de construccions escolars i la previsió de disposar de 938 noves aules d'acollida, la qual cosa contribuirà a fer front al creixement de la població escolar i a atendre els nous requere-

ments de qualitat derivats del Pla nacional d'educació. Pel que fa al compromís de creació de noves places de llars d'infants, es preveu la creació de 8.000 places públiques durant el 2006.

Les polítiques de seguretat i justícia són també fonamentals per garantir el benestar de la societat, i el seu nivell de qualitat és indicatiu d'una societat avançada. Els pressupostos per al 2006 reflecteixen la importància que volem donar a aquestes polítiques.

Amb relació a les polítiques de seguretat i protecció civil, es destinen a aquestes polítiques 799,8 milions d'euros. Destaca la incorporació de 1.727 nous efectius al Cos dels Mossos d'Esquadra, i per al 2006 hi ha previst el desplegament dels Mossos al Vallès Occidental i als municipis del Baix Llobregat limítrofs amb el Barcelonès. D'altra banda, també cal destacar la creació de 14 noves comissaries, 9 al Vallès Occidental, 4 al Baix Llobregat i 1 al Baix Camp; el reforçament dels mitjans aeris, i la implantació de la nova xarxa de radiocomunicacions, seguretat, emergències i rescat.

Pel que fa a l'àmbit de justícia, que disposarà d'un pressupost de 693 milions d'euros, cal fer esment a la construcció i posada en funcionament de nous equipaments penitenciaris –tres centres penitenciaris nous i l'inici de la construcció de quatre més– i de justícia juvenil –acabament d'un nou centre de justícia juvenil, que començarà a funcionar el 2006, i inici de la construcció d'un de nou. Es preveu també la construcció de vint-i-quatre nous edificis judicials i la remodelació de sis més, així com la continuació de la construcció de la Ciutat de la Justícia. També destaca la previsió de creació i posada en funcionament de vint nous òrgans judicials i l'increment dels efectius humans necessaris per tal d'assolir els nous reptes que la societat planteja en aquesta matèria.

Els pressupostos per al 2006 també volen incidir en un conjunt de polítiques que, alhora que ajuden a configurar i a cohesionar la societat en què vivim, tenen impacte econòmic de cara a conformar el marc adequat perquè es desenvolupi l'activitat econòmica.

Un dels aspectes destacats d'aquest eix és l'habitatge. El programa d'habitatge s'orienta a donar resposta adequada a les necessitats d'un allotjament digne i a fomentar la creació d'habitatge nou a preu assequible i la rehabilitació del parc d'habitatges degradat. Els pressupostos per al 2006 preveuen l'inici de la construcció de 9.700 habitatges de protecció oficial, 6.300 destinats a la venda i 3.400 al lloguer, i també està prevista la rehabilitació de 74.000 habitatges i 6.000 ajuts per a llogaters. Finalment, destaca la dotació de 40 milions d'euros en el marc del Pla de barris, per a ajuts per a la rehabilitació integral dels barris que presenten problemàtiques específiques.

Per la seva banda, les actuacions en matèria de serveis i protecció social, amb una assignació de 1.221,5 milions d'euros, tenen un paper destacat en aquests pressupostos. L'atenció a la família, i en especial a la infància i a l'adolescència, són prioritats fonamentals. Pel que fa al suport a la infància i a l'adolescència, destaca la creació de noves places residencials per a menors i joves tutelats. Quant al suport a les famílies, destaquen

els ajuts a les famílies amb infants de zero a tres anys, amb un pressupost de 115,4 milions d'euros i un total d'uns 250.000 destinataris, així com els ajuts a famílies nombroses i monoparentals.

Una altra de les línies d'atenció prioritàries és, cada cop més, l'atenció al col·lectiu de persones grans, especialment aquells en situació de dependència, a les quals es dedicaran actuacions específiques, com els ajuts econòmics del programa «Viure en família», que augmenten un 24,2 per cent, o les dotacions destinades a places residencials, 321,7 milions d'euros, o a atenció domiciliària. Destaca l'inici de la construcció de tres noves residències i llars residencials i de quatre centres de dia per a la gent gran. I en aquesta línia cal destacar també la creació de l'Agència de la Dependència per part del Departament de Salut.

Finalment, una societat cohesionada i benestant, i de forma molt especial en el cas de Catalunya, també es manifesta a través del seu compromís amb la cultura, amb la promoció de la seva llengua, amb les polítiques adreçades als joves, a les dones, a l'esport i a la cooperació internacional. En tots aquests àmbits l'acció de govern es concreta en aquests pressupostos.

Pel que fa a la cultura, i donant compliment a l'objectiu de l'inici de legislatura, consistent a doblar el pressupost del Departament de Cultura, en aquests pressupostos hi ha previst un creixement de l'ordre del 15 per cent.

Les mesures destinades a millorar la competitivitat de la nostra economia són, sens dubte, un dels grans eixos d'aquests pressupostos, que recullen els compromisos de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, signat el 16 de febrer de 2005 pels sindicats, les organitzacions empresarials i el Govern.

Una situació econòmica com la que es dibuixa, en què les perspectives de l'economia catalana són favorables, amb una previsió de creixement del PIB que gairebé triplica el de la zona euro, és el moment oportú per escometre les reformes estructurals necessàries per permetre un creixement equilibrat i sostenible. En aquest sentit, cal destacar el paper de l'Acord estratègic com a dinamitzador i potenciador de les accions dels diferents agents que hi intervenen. En el cas del sector públic, ha possibilitat que els departaments i les entitats de la Generalitat coordinin actuacions i canalitzin esforços en aquesta direcció. Els pressupostos per al 2006 destinen 1.217 milions d'euros a actuacions contemplades en l'Acord estratègic, cosa que no vol dir que els pressupostos no recullin, a més, altres accions que també estan orientades a la millora de la competitivitat de la nostra economia.

Dins de l'apartat d'infraestructures, la política de transport és una de les prioritats més destacades d'aquests pressupostos, a què es dediquen 2.863 milions d'euros. Aquesta política té implicacions en diversos eixos i incideix tant en la competitivitat de l'economia com en l'equilibri territorial, i, pel que fa al transport públic, en la qualitat dels serveis públics. Destaquen especialment els programes d'infraestructures ferroviàries, 1.433,3 milions d'euros, així com el de suport al transport públic de viatgers, 844,3. I algunes de les actuacions re-

llevants són: la millora de les infraestructures de la línia Lleida - la Pobla de Segur, 20 milions d'euros; les obres de la línia 9 del metro, 888 milions d'euros; la inversió en carreteres, 511 milions d'euros per a l'ampliació de la xarxa viària i per a la millora de la seva conservació i seguretat.

El foment de la internacionalització de l'empresa catalana és una mesura necessària per garantir el creixement, i en molts casos, fins i tot, la supervivència mateixa, de les empreses. En aquest sentit, en aquests pressupostos també s'hi contemplen mesures específiques per orientar el teixit empresarial sobre les necessitats d'internacionalització i per desenvolupar polítiques actives en sectors amb potencial de creixement. També cal fer esment a l'impuls de les inversions a través de la potenciació de l'Agència d'Inversions, a la qual es destinaran 5,8 milions d'euros. Cal destacar especialment el suport al finançament de l'activitat empresarial a través de l'Institut Català de Finances, 200 milions d'euros en el programa «ICF crèdit», en la línia d'actuacions incloses en l'Acord estratègic.

Finalment, cal remarcar l'atenció a les polítiques de foment de l'ocupació, a les quals es destinen 393 milions d'euros. D'entre els diferents programes hem de fer esment al de promoció de l'ocupació, orientat a promoure l'ocupació a partir del desenvolupament local, i el Programa de qualificació professional, l'objectiu del qual és la millora de la qualificació professional mitjançant les accions formatives i complementàries per millorar l'ocupabilitat dels treballadors i la competitivitat de les empreses.

L'acció sobre el territori té diversos vessants. D'una banda, és evident que uns protagonistes destacats són els municipis, com a administracions més properes als ciutadans i al territori. Per això, en els pressupostos per al 2006 també s'ha recollit de forma expressa el compromís d'incrementar els recursos destinats als ens locals i donar així compliment als objectius del Govern de triplicar els fons de cooperació local destinats als ajuntaments. En els pressupostos del 2006 es preveu un increment de prop d'un 37 per cent d'aquests fons, així com també un increment d'un 20,6 per cent dels fons destinats al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Pel que fa a les actuacions d'urbanisme i d'ordenació del territori, els recursos destinats en els pressupostos del 2006 s'orienten a assolir un desenvolupament ordenat del territori i garantir alhora l'existència d'una oferta de sòl suficient per als diferents usos.

Finalment, pel que fa a les actuacions més concretes relacionades amb el medi ambient, cal destacar que els recursos que gestionarà el Departament de Medi Ambient experimenten un notable creixement en els pressupostos del 2006, com ja he assenyalat. La política d'actuacions ambientals s'encamina cap a una gestió eficaç del medi per a la salut i el benestar de les persones, desenvolupant actuacions que fomentin la producció neta en els diferents sectors i fent un tractament sostenible dels residus, amb especial cura de la conservació de la biodiversitat. Amb l'objectiu d'impulsar polítiques de sostenibilitat en l'acció de govern i d'incrementar la sensibilització de la societat envers el medi

ambient, està previst elaborar l'estratègia per al desenvolupament sostenible de Catalunya.

Aquests pressupostos, els tercers que presenta el Govern catalanista i d'esquerres, aprofundeixen els compromisos adoptats al principi de la legislatura i reforcen l'ambició d'assignar els recursos públics cap als serveis socials de qualitat, d'una banda, i cap a la millora de la competitivitat de la nostra economia, de l'altra. Ambdós camps d'acció són perfectament compatibles i es reforcen l'un a l'altre. L'experiència ens demostra fins a quin punt la despesa social és, de fet, en molts casos, la millor inversió productiva.

Senyores i senyors diputats, no voldria acabar aquesta intervenció sense fer una breu referència a les perspectives pressupostàries dels anys a venir. Aquestes perspectives són condicionades, d'una manera ben evident, per la reforma del sistema de finançament. Aquests pressupostos són la demostració de fins a quin punt els pressupostos i el finançament estan al servei del país. Els pressupostos són l'instrument més poderós de què disposa l'autogovern per impulsar les polítiques que necessita la societat catalana i per fer front a les seves necessitats, i són també la demostració, aquests pressupostos, de fins a quin punt és errònia l'apreciació o la crítica d'aquells que pretenen que l'Estatut d'autonomia de Catalunya no té res a veure amb els problemes reals que preocupen la societat catalana, que una cosa són els problemes que preocupen els ciutadans i una altra cosa, l'Estatut. S'equivoquen aquells que afirmen tal cosa.

L'Estatut ens fa falta, entre altres raons, per tenir un millor finançament, i és aquest millor finançament el que ens ha de permetre poder disposar del pressupost que avui necessitem per atendre, realment, les necessitats de la nostra societat, dels nostres ciutadans i de les nostres ciutadanes.

Compte! Això no vol dir que avui no disposem d'un pressupost molt important i que no haguem de ser molt exigents i rigorosos en la seva execució. He destinat tota la meua intervenció a explicar fins a quin punt és així. El pressupost de la Generalitat és molt important. Aquest any arribarà, pràcticament, als 30.000 milions d'euros, 5 bilions de pessetes, i la nostra primera obligació és ser molt exigents en la seva utilització, perquè són molts recursos i tots vénen, finalment, dels impostos que paguen els nostres ciutadans, de manera que poden estar segurs, les senyores diputades i els senyors diputats, que no trobaran en el Govern de Catalunya l'actitud de buscar excuses en el fet que no tenim tot el que voldríem per no ser exigents a administrar allò que ja tenim. Al contrari, com més exigents siguem a administrar els nostres recursos, més força i més autoritat tindrem, tenim, per reclamar el que és de justícia que rebem. Però és cert que avui la societat catalana té unes necessitats que fan més necessària que mai la millora del finançament. Per això volem també un nou estatut i per això la millora del finançament és un dels punts claus d'aquest nou Estatut. I per això crec representar el sentir de la immensa majoria d'aquesta cambra en expressar la confiança que els propers pressupostos de la Generalitat es podran aprovar ja en el marc d'un nou estatut que contingui les bases d'un nou finançament.

La nostra obligació és servir els interessos de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. Tinguin el convenciment, senyores i senyors diputats, que és al servei d'aquests ciutadans que estan orientats, des del principi fins al final, l'acció del Govern i, per descomptat, els pressupostos de la Generalitat: al servei dels ciutadans de Catalunya, el seu progrés, el seu benestar i la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

El debat i la votació de les esmenes a la totalitat es fan d'acord amb la norma aprovada per la Mesa el dia 9 de novembre de 2005. L'ordre de la defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascuna. Les votacions de les dues esmenes a la totalitat tindran lloc immediatament després de la seva substanciació, i les votacions a les seccions es faran avui no abans –no abans– d'un quart de vuit del vespre.

La primera esmena a la totalitat ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva defensa, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats... Conseller –de fet, vostè ho ha reiterat durant tot el debat–, els pressupostos són un debat polític per excel·lència. No només serveixen, com vostè ha dit, per donar una ullada a la situació econòmica del país i a les perspectives, sinó per tenir aquest debat polític que crec que avui la cambra ha de tenir. Jo, amb molta brevetat, li voldré dir el mètode que he emprat per preparar aquest discurs, que hem emprat per preparar aquest discurs, i els punts de debat que li suggereixo.

De fet, hem fet una selecció d'eixos que permetin situar políticament quins són els punts clau d'aquest pressupost. Ho hem fet per garantir aquest debat i no perdre'ns, si podem, en el detall, per anar directament als punts que entenem clau, tot reservant a les meves companyes i companys el debat a les esmenes de totalitat de cadascuna de les seccions, que és on tindrem la visió de conjunt de què pensem avui els nacionalistes catalans d'aquest pressupost que avui ens presenta. I trio, això sí –trio, això sí–, un camí diferent de l'exposició, senyor conseller, que vostè ha fet avui aquí: no tant entrar en el detall de, punt per punt, cadascun dels capítols, sinó que anem a veure quins són els grans eixos que defineixen el seu pressupost.

Dividiré la intervenció, si a vostè li sembla correcte –crec que sí–, en cinc grans capítols: naturalesa dels pressupostos, el quadre macroeconòmic, el capítol d'ingressos, el de despeses, el d'inversions i Acord estratègic. I deixarem per al final una conclusió sobre els pressupostos.

Comencem. La primera consideració per a vostè, conseller, i per a aquest Govern: 30.000 milions d'euros, amb un sistema de finançament negociat a bastament per Convergència i Unió durant anys, no està gens malament; 30.000 milions d'euros criticats duríssimament.

ment per tots vostès moltes vegades, perquè creien que era un sistema que no negociàvem adequadament, que no teníem un bon sistema de finançament. Déu n'hi do, el que dona de si un sistema de finançament d'aquestes característiques. Naturalment, vostè –després li ho explicaré– farà la quadratura del cercle i aconseguirà fer tot allò que nosaltres no fèiem; però Déu n'hi do un marge tan important com el que aquí presenta.

Però estem d'acord en el fonamental, no en aquesta qüestió; agafi-ho, conseller, en el que estem d'acord. El que és fonamental per nosaltres és un nou sistema de finançament. I aquí –en parlaré després– tindrem la possibilitat de treballar plegats per aconseguir-ho per a Catalunya.

Aquests són uns pressupostos, des del meu punt de vista, que situen clarament la seva herència, senyor conseller, senyores i senyors del Govern. Vostès van passar de l'herència de Convergència i Unió l'any 2004 –era un pressupost que estava absolutament lligat de mans per aquella herència tan difícil que vostès havien rebut, que justificava una certa inexistència de prioritats polítiques–, van passar per uns pressupostos de 2005 en què jo rellegia la intervenció del diputat Homs i li deia a vostè que eren els pressupostos de la pressió fiscal, i arriben a un pressupost, el del 2006, que és l'element central de la seva herència; veurem fins on, però l'element central d'aquesta herència. I ho és des del punt de vista de les característiques que aquest pressupost té.

Aquest pressupost és un pressupost que des del nostre punt de vista, senyor conseller, té a veure molt amb un pressupost amb prioritats polítiques confuses. Vull que tingui vostè clar que no li dic que el seu pressupost no tingui prioritats polítiques; dic que les prioritats polítiques són confuses. I ho són no per un problema metodològic o per un problema d'anàlisi equivocada des de la seva conselleria; ho són perquè les contradiccions i les complicacions d'un govern amb orientacions diferents en l'àmbit partidari fan que es presenti un pressupost amb orientació, des del meu punt de vista, confusa quant a les prioritats. Per tant, ens trobem amb un pressupost resum d'una negociació –que ja entenc que deu haver estat molt difícil– de tres orientacions, de tres sensibilitats, i donen aquest pressupost, on nosaltres creiem, sincerament, que els eixos que marquen les prioritats no queden gens clars.

Dos: uns pressupostos expansius. I, això, vostè no m'ho negarà. No m'ho negarà perquè si veritablement el creixement de la despesa en termes generals, com vostè ha dit, creix un 12 per cent, en termes homogenis un 8,2, i el creixement del PIB és el 6,6, doncs, indiscutiblement el sector públic creix, indiscutiblement, a Catalunya; passem a una relació de 6,6/12 respecte a creixement de PIB i creixement de despesa. És més baix que el de l'any passat. Vostès l'any passat van anar, pràcticament, a un creixement del 18 per cent; aquest any estan en un 12 per cent. I he sentit, doncs, que a vostè això li semblava que era molt i molt interessant. Nosaltres no compartim aquesta orientació.

Però donem una ullada al que ens succeeix al voltant, a l'Estat espanyol, i veiem que la despesa a l'Estat, per exemple, creix un 7,7, a Galícia creix un 9,04, a Madrid creix un 9,78, al País Valencià creix un 9,9, al País

Basc creix un 7,1... Aquí a Catalunya, el 12 per cent, quan el creixement del PIB, la seva previsió, el situa al 6,6 per cent. És un pressupost comparable amb el d'Andalusia, amb una diferència: que Andalusia incorpora pràcticament una xifra extraordinària –les dades, també les hi podré donar després–, que permet, lògicament, que entorn d'aquella relació del deute històric permeti una capacitat de despesa que Catalunya no té.

Tres: és un pressupost, des del meu punt de vista –veurem si vostè ho desmenteix– en clau electoral; és un pressupost que tracta d'abordar un conjunt de problemes que té la ciutadania fent veure que hi ha una solució per a cadascun dels sectors. Hem dit que és expansiu, hem vist que creix l'endeutament, ens ha dit vostè que, independentment dels esforços que fan, l'endeutament inevitablement ha de créixer, i hem vist l'anàlisi de les inversions pressupostàries, extrapressupostàries. Per tant, creiem que estem davant aquesta percepció de tot un pressupost en clau electoral, probablement perquè vostès, com molta gent en aquest país, pensen que l'any 2006 serà, des d'aquesta perspectiva, un any decisiu.

És un pressupost també que té a veure, des del meu punt de vista, amb el que vostès pretenen de la quadratura del cercle. Vostè ens ha dit, conseller: «Consolidem el creixement econòmic, fem un gran esforç inversor, prioritzem la despesa social, no augmenten la pressió fiscal, no augmentem l'endeutament i reduïm el dèficit.» Això és un miracle; conseller, això és un miracle. I ja sé que vostè és molt donat a fer-los o intentar fer-los, però nosaltres no ens ho acabem de creure, això. Perquè pensem, a diferència del que vostè ens ha dit avui a la cambra amb alguns detalls, que aquests pressupostos augmenten la pressió fiscal, incrementen l'endeutament, no prioritzen la inversió i no són tan socials com diuen. Crec, sincerament, que aquest cercle que vostè creu quadrar se'n desquadra en moltes de les partides, com intentarem demostrar-li en aquesta intervenció i en totes les intervencions que les diputades i els diputats de Convergència faran.

I, per últim, vostè ha dedicat una estona a una cosa que nosaltres no compartim i que sé que vostè diu reiteradament: són uns pressupostos en què no sabem veure aquesta transparència tan extraordinària de què vostè presumeix, senyor conseller. Desconeixem la liquidació de l'exercici, òbviament, del pressupost anterior, en cap dels trimestres. Ja sé el que em dirà, però jo li haig de dir també, com vostè ens recordava fa temps –vostè o el seu Grup Parlamentari–, que amb el mètode que vostès han emprat de seguiment de programes és difícil localitzar, és difícil fer el seguiment de l'evolució política de la despesa. Més encara: hi han dades que avui tenim en què teníem un detall d'agregació més petit ara que abans, la qual cosa permet que a l'hora d'interpretar tinguem una certa dificultat.

Li hem hagut de demanar informació complementària –que també haig de dir que vostè l'ha enviat immediatament als grups parlamentaris– sobre les inversions extrapressupostàries. Ho ha acceptat; però la hi hem demanat. Nosaltres fèiem figuració al pressupost. I la hi hem demanat perquè teníem una estranyíssima sensació, que és que vostès –no vostè particularment, però sí

els diputats socialistes—agitaven el territori. I agitaven el territori amb una inversió extrapressupostària que, evidentment, permetia fer pràcticament tot allò que els territoris esperaven i desitjaven que es fes, i no hi havia manera que resultés clar amb els números tal com vostès els plantejaven. És a dir, els diputats socialistes, les diputades socialistes, bàsicament, també suposo que algun grup parlamentari, apareixien prometenent pràcticament totes les inversions a tot el territori. I quin era l'instrument per fer això? Les inversions extrapressupostàries, que vostès les han convertit en un calaix de sastre. Perquè vostè ho pretén? No, perquè el Grup Parlamentari Socialista i els grups que li donen suport han decidit utilitzar d'aquesta manera, justament, les inversions extrapressupostàries. Els nostres diputats i les nostres diputades li podran fer esment d'un munt d'iniciatives en aquest sentit i de com ha estat difícil contrastar amb vostès aquesta informació al territori.

Més exemples. L'any passat podíem conèixer partides com el personal mèdic de l'Institut Català de Salut; aquest any, no. Podíem tenir una relació clara dels llocs de treball de funcionaris i laborals; aquest any, no. Sabíem que en algunes partides controlades directament en l'àmbit de les empreses i la fixació de sous de les empreses hi havia el control per part del Departament d'Economia; aquest any, tampoc, etcètera.

Jo crec que amb aquesta naturalesa que nosaltres fem, aquesta valoració que nosaltres fem dels pressupostos, senyor conseller, n'hi ha prou perquè vostè entengui que no els compartim i que quedi fonamentada la nostra esmena a la totalitat.

Vostè ha dedicat molt de temps —jo forçosament en tinc molt menys— a la situació econòmica de Catalunya, al quadre macroeconòmic. Si vostè m'ho permet, més enllà de l'anàlisi de conjuntura, que és la qüestió que a mi em sembla clau, més enllà d'aquesta anàlisi, per què no ens aturem un instant sobre les tendències de fons de l'economia catalana? Li proposo un exercici: donem per bo el quadre aquest general que vostè fa d'evolució de l'economia catalana i centrem-nos en el que ens hauria de preocupar. Anem a veure si hi tenim una anàlisi coincident.

Tendències de fons preocupants: el diferencial d'inflació. Vostè n'ha fet esment, ho ha presentant des del punt de vista, doncs, que aquest és un problema atàvic que porta l'economia catalana, però estic segur que quan nosaltres tenim a Catalunya una taxa interanual del 4,1 i a Espanya la tenen del 3,5, quan vostès tenen una inflació prevista del 3,2 i en aquests moments la taxa de creixement a Catalunya se situa en el 4,1, seguim tenint un problema important amb el diferencial d'inflació. Vostè ho ha dit a més, eh? Ho ha dit i ha dit: «Home, és molt difícil que nosaltres puguem treballar en polítiques de demanda respecte al tema de l'evolució d'aquest diferencial.» Però el pressupost alguna cosa hauria d'intentar respecte a aquest punt. No he sabut trobar-ho, no hem sabut trobar mesures que apuntin sobre aquesta qüestió, i tampoc veiem com, de l'informe dels experts, el Govern en treu conclusions.

Jo en recordo una de molt pintoresca, que va portar molt i molt de debat, que ho hem hagut d'explicar reiteradament: home, que, bona part de la inflació, la ge-

nerava el comerç petit a Catalunya. I això ha generat un autèntic terrabastall.

Evidentment que l'informe presentat pel senyor Argandoña tenia altres elements. El que no he vist a hores d'ara —segur que vostè després amablement ens donarà una relació de les mesures— és com i de quina manera el Govern de Catalunya implementarà mesures sobre el tema del diferencial d'inflació.

Dèficit comercial; gravíssim, senyor conseller. Greu a Catalunya, greu a Espanya, amb una diferència pràcticament del doble... Vostès fan una previsió que les exportacions passin del 5,1 al 4,1; vol dir que fins i tot vostès saben que aquestes exportacions poden baixar, i el dèficit, d'alguna manera, escanya significativament la competitivitat i les possibilitats de les nostres empreses.

No estic segur que puguem dir, senyor conseller, que les expectatives de recuperació a Europa ajudaran en tot aquest procés; no n'estic segur. Més aviat veig que la situació que avui viuen països com França i com Alemanya, que tenen molt a veure amb la nostra economia..., que l'escassíssim clima d'exportació, poc dinàmic, influeix perquè aquest dèficit comercial creixi. No va així.

Una dada molt important: el Govern Zapatero estima per a Espanya que les exportacions creixeran l'1,2 i que el dèficit comercial seguirà creixent. Si més no, no discutirem d'expectatives i no discutirem de percentatges: discutirem d'un problema, d'una tendència veritablement preocupant.

Inversió estrangera; pràcticament no hi ha fet cap referència. Vostè sap que la inversió estrangera comença a davallar de manera preocupant a Catalunya. La inversió estrangera a Catalunya és..., tercera comunitat avui, quan n'era la segona. I pràcticament —pràcticament, pràcticament—, l'any 2002 representava, la inversió estrangera a Catalunya amb relació a l'Estat, el 18,09; avui representa només el 13,96. Més encara: en l'últim informe respecte a la inversió estrangera a Catalunya, l'any 2004 va baixar fins pràcticament un 11,7 per cent.

Són dades inquietants, que evidentment obeeixen a motius complexos, a factors difícils d'anàlisi, però que vostè haurà de tenir en compte a l'hora de valorar justament el paper de la inversió estrangera. Fa deu anys, només deu anys, Catalunya representava el 20 per cent d'aquestes inversions, d'aquests últims deu anys, de mitjana a Espanya. Avui representa pràcticament el 10 per cent.

Quart tema d'aquesta anàlisi que li fem de tendències: l'evolució del cost laboral unitari a Catalunya per a les nostres empreses. Tenim un problema important i no som capaços de percebre que hi hagi una sola mesura, en el marc de l'acord estratègic, en el marc per a la competitivitat, que ajudi a superar aquest problema. Parlo senzillament de cost laboral unitari per a les nostres empreses, que, avui per avui, a Catalunya, amb relació a Espanya manté la mitjana, però amb relació als nostres competidors pràcticament estem en una situació molt i molt difícil. No només això —no només això—, el cost laboral unitari de mitjana a Catalunya el tenim situat al 3,1, en percentatge. A la Unió Europea,

la dels vint-i-cinc, a l'1,5 i als Estats Units el tenim situat encara en percentatges molt, molt més baixos. Indiscutiblement vostè m'acceptarà que afecta la competitivitat de les nostres empreses.

Cinquè element d'aquesta conjuntura, la pèrdua del sector, del pes del sector industrial a Catalunya, fonamental! Vostès ho saben. Vam tenir l'oportunitat de tenir un debat, la setmana passada, respecte a aquesta qüestió. No estem parlant només del decreixement d'alguns sectors determinats en la indústria catalana. Pràcticament, dels vint-i-cinc sectors de la indústria catalana, pràcticament com l'espanyola, per cert, que són presents, que són dinamitzadors de la nostra economia, només set –només set– mantenen el creixement. La resta, poquet a poquet, van davallant. I podem ser més o menys sensibles, però la llista d'empreses que vam tenir l'oportunitat d'analitzar en el darrer Ple en aquest debat, de tancaments és extraordinàriament important.

Vostè dirà: «Home! Però fixi's, el PIB creix, els llocs de treball creixen, etcètera.» Això ja m'ho sé, però li parlo d'una tendència absolutament preocupant des del punt de vista de l'evolució de la nostra economia i de la nostra indústria. Representa un paper que no tenia, malauradament, no tenia en l'economia catalana la indústria només fa tres, quatre, cinc, sis anys.

El clima empresarial que acompanya aquesta anàlisi jo crec que és més preocupant que el que vostè ens ha plantejat, senyor conseller, o sigui, sé que vostè va pel país i parla amb els empresaris, i els empresaris li transmeten que, en general, l'economia va bé, que el 2005 serà un bon any, que el 2006 els té molt preocupats i que el 2007 els té molt i molt inquietats. Parli absolutament amb qui vulgui, del sector que vulgui, no només amb SEAT, que indiscutiblement les perspectives per a l'any 2006 són complicades en l'àmbit industrial, els processos de deslocalització segueixen creixent, els processos de tancament seguiran creixent, és veritat que creem ocupació en uns altres àmbits, però indiscutiblement en això hi hem de fer front, i hi hem de fer front d'una manera ben decidida.

I, per últim, el tema de l'endeutament familiar i de l'estancament de l'estalvi. Pràcticament, pràcticament, l'excessiu endeutament de les famílies creix any rere any, i l'escassa capacitat d'estalvi creix any rere any, en un moment que amb tipus d'interès més baixos que la inflació hauríem de ser capaços d'estalviar. Aquest és el debat. Em diu el diputat Ferran: «Home! Això passa a tot arreu!» Però estem discutint els pressupostos de Catalunya, indiscutiblement parlem de les tendències de fons i, com és natural, tractarem de posar solució als problemes que nosaltres tenim, sense més.

Vull dir-li, senyor conseller, que, evidentment, tot aquest tipus de tendències tenen molt a veure amb el que passarà en l'economia catalana durant els propers anys, i jo tinc la percepció que això no millorarà substancialment durant els propers anys, ni aquests pressupostos estan pensats perquè això millori de manera substancial. Hi ha una certa acceptació, com deia el diputat socialista: «Home! Això passa a tot arreu, no serà diferent a Catalunya!» Doncs hauríem d'intentar-ho, senyor diputat.

Finalment, només un esment. La demanda interna, vostè s'hi ha referit durant el seu debat, jo no hi dedicaré ni un sol minut. Incerteses, algunes, de futur, vostè pràcticament no hi ha fet cap esment, ha fet un llarg discurs, però no ha fet esment a les incerteses que tenim, que segur que compartim. Ja li avanço, estalviem-nos el debat que no valgui la pena. Sabem les tendències de fons que són crítiques per a la nostra economia, i algunes incerteses, que alguna cosa haurem de dir. Tard o d'hora, conseller, haurem d'ajustar, tard o d'hora, el dèficit exterior.

I vostè sap que ja no tenim alternativa per ajustar el dèficit exterior, no hi ha possibilitat de treballar des de l'euro, des de l'experiència de l'euro en el capítol de la devaluació, haurem de treballar només sobre un capítol, llocs de treball. I, això, conseller, és prou preocupant com perquè hi dediquem temps ara, no quan aquest ajust s'hagi de realitzar.

Dos. Li deia: «Aquest és un moment superoportú, en un moment en què els tipus d'interès estan per sota la inflació, en un moment que poden tenir un cert superàvit en el nostre pressupost, que el Govern de l'Estat el té, per estalviar.» I jo no tinc la percepció, senyor conseller, que això vostès ho aconseguixin de manera decisiva amb aquest pressupost, entre altres coses, perquè li he dit com creix la despesa del sector públic, el pes del sector públic i com creix el deute que vostès presenten en aquest pressupost.

Tercera qüestió, tercera incertesa. Home! La política energètica! Només dues referències, vostè n'ha fet una, que és l'encariment del cru. Jo li'n en faig una altra, la interconnexió elèctrica. I això té a veure molt amb el que jo li deia quan començava el debat. Els problemes que avui pateix el Govern des d'aquest punt de vista fan que no es pugui apostar decididament per alguns capítols d'aquestes característiques que, ja els avanço, que figuren entre les incerteses que la nostra economia patirà durant els propers anys.

Dos qüestions més, home!, el ritme de creixement d'algunes economies extraordinàriament competitives. I hem de veure com ens amollem en aquest procés. Què podem fer des de Catalunya? Algunes coses, que tenen a veure amb la formació, que tenen a veure amb la inversió i amb la innovació, etcètera.

I una última qüestió, la vulnerabilitat de Catalunya en aquest àmbit, que vull que es reflexioni sobre això. És a dir, és un fet que quan Catalunya, quan Espanya va bé des del punt de vista econòmic, Catalunya acostuma a anar millor. Quan Espanya va malament des del punt de vista econòmic, Catalunya acostuma a anar pitjor, i vivim en el primer moment. Tenim la percepció que si algunes d'aquestes incerteses que s'apunten avui es materialitzen, la vulnerabilitat de Catalunya en aquest punt farà que, veritablement, tenint com tenim un país de petites empreses, el cost sigui un cost notable.

Anem als ingressos, molt breument; parlarem d'ingressos i parlarem de despesa, molt breument per poder assolir amb temps correcte la intervenció. Del finançament vostè ha fet un esment que nosaltres compartim, no ens hi allargarem. Li vull dir una cosa: som conscients de les insuficiències d'aquest sistema de finança-

ment, malgrat el pressupost que avui tenim. Som conscients de l'acord polític a què hem arribat els grups parlamentaris. Ara hauríem de ser conscients en una altra cosa: no rebaixar les nostres expectatives en l'àmbit de la negociació a Madrid.

Vostè diu: «Home! L'any que ve probablement tinguem un estatut nou amb un nou sistema de finançament.» Déu ho faci! Veurem qui és el titular des del punt de vista governamental de l'aprofitament de tot aquest Estatut. Ja en parlarem, això és un altre debat. El que li dic és que és l'hora, és l'hora imprescindible de no aflluir. Jo recordo, justament amb els companys que negociaven i companya que negociava amb vostès el tema del finançament, batalles llargues per aconseguir un sistema de finançament que, veritablement, poguéssim donar un salt qualitatiu a Catalunya, i vostès van fer un esforç, i nosaltres crec que també, tant o més. Ara és l'hora de no aflluir, i és hora que els diputats socialistes, els d'aquí i els d'allà, compleixin amb el seu compromís i tornin amb un sistema de finançament que mereixi aquest nom i faciliti la feina als governs i a la ciutadania de Catalunya.

Pressió fiscal, és l'únic punt al que em vull referir, la resta ho anirem tocant com ho volem tocar. Pressió fiscal. Senyor conseller, vostè utilitza un artifici respecte al tema de la pressió fiscal, que és la pressió fiscal efectiva, amb aquest percentatge que vostè tria i que això permet que sembli que la pressió fiscal no creix. Nosaltres no compartim aquest criteri. Deixi'm que li digui obertament, els ingressos creixen l'11,2; la despesa creix el 12 per cent. D'aquest 11,2, el 65,6 són impostos, d'aquest 11,2; el PIB nominal creix un 6,6, anem a recordar-ho; la recaptació per impostos directes un 13; per indirectes, un 12,2; per taxes, un 6,6; la recaptació amb impostos i taxes creix 1.717,9 milions. Resposta, diu: «Home! És que recaptarem més! I com que tot funciona bé, recaptarem més, la pressió fiscal que patirà la ciutadania no serà la mateixa.» Doncs, no és cert a Catalunya.

Jo mantinc que la pressió fiscal, el meu Grup Parlamentari manté que la pressió fiscal creix, que ho ha fet significativament durant l'exercici anterior, si tenim un debat a la rèplica li donaré les dades i li explicaré els gràfics que ens permeten afermar aquesta puntualització, i ens sembla molt difícil de justificar que, quan tenim les problemàtiques que tenim respecte a l'aigua, respecte a taxes, respecte a un centenar, com tenim, de nous fets imposables i de taxes noves durant aquests tres anys, diguem que la pressió fiscal no creix.

Quadrar el cercle, conseller, és complicat, i vostè sembla que virtuosament ho fan, doncs no, perquè hi ha aquest increment de la pressió fiscal, que tampoc els hauria de sobtar tant. Vostè està molt orgullós que la pressió fiscal creixi; el seu Grup Parlamentari i els seus diputats, no. Jo tinc una pila de debats amb els diputats socialistes i amb els diputats d'Esquerra Republicana i amb els d'Iniciativa on tractem de demostrar que la pressió fiscal és un estri mortal contra la competitivitat de les nostres empreses. I formalment això s'accepta, però com que tenim el discurs del model que diu «més despesa social necessita inevitablement més recaptació», aquella vella idea «recaptem sobre la base del que

els rics paguen», doncs tenim un model que des del meu punt de vista vostè formalment situa que no hi ha pressió fiscal, però, a la llarga, n'hi ha i molta.

Aigua, increment del 7 per cent; tribut vinculat a l'aigua, cànon d'utilització; política fiscal, vostè ha dit «recaptació», d'acord, però s'oblida d'una qüestió que a mi en sembla essencial quan parla de política fiscal, alguns incentius, crec jo que haurien d'estar presents, alguns incentius a l'estalvi, a la família, a l'habitatge, a l'energia. No n'hem sabut veure cap. Hi ha aquest esquema tan clàssic d'aquesta recaptació al marge dels incentius.

Jo crec que, aquí, com en tantes altres coses, a mesura que el debat prosperi, no només avui, sinó en properes sessions parlamentàries, haurem de comprovar com entre el Govern tripartit i Convergència i Unió, el que hi ha en el fons no només és una visió diferent de com percebem el país, model contra model. Això és el que hi ha, Els diputats comunistes ens diuen que exactament. (*Rialles.*) Això és el que hi ha de fons, vostès tenen un model, nosaltres en tenim un altre; vostès busquen els seus companys i nosaltres som els que som. (*Remor de veus.*) No, no, diputat, no.

El president

Senyor Fernández Teixidó, no faci debat amb els diputats.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ho sento... Són ells que...

El president

No, no, jo els demanaré que ells no intervinguin, però... (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, hi ha una certa tendència de vegades a expressar allò que no toca. Estic segur que els diputats d'Iniciativa no faran cap més referència, però el senyor Fernández Teixidó s'ha de cenyir al seu discurs. Pot continuar. Gràcies.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor conseller, model contra model. Vostè ens ha fet referència, i ens ho ha situat també com un element molt positiu, l'impost de successions i donacions. Val la pena que d'això en pugui parlar un moment, senyor conseller, i li pregaria la seva atenció: impost de successions i donacions. De moment l'hem enrederit. Aquest debat s'ha tingut a la cambra, ja hem parlat de successions i donacions, els diputats de Convergència i Unió hem dit «no» en aquest nou impost de successions i donacions. Les esmenes que ens han aprovat pràcticament presenten un balanç més aviat pobre. Vostès, això ho retarden fins al mes de febrer, com a mínim, i diuen: «No, no, això significarà que abaixarem la pressió fiscal.» No, l'any que ve no, l'any 2007, no; l'any 2008 començarà, l'any 2009 ho comprovarem. Però hi ha una altra cosa de fons, senyor conseller, que a mi m'agradaria que vostè expliqués, i que potser ens ajudaria a entendre'ns des d'aquí i des d'allà. L'impost de successions i donacions no podrà mantenir-se ni com el té vostè plantejat en aquesta cambra. Jo avanço en aquesta cambra –i vostè em corregirà i d'això en sap indiscutiblement més que jo– que no tindrem l'impost

de successions i donacions que hem tingut en aquesta cambra, perquè no pot competir amb cap altre, quan avui s'anuncia que tant a la Comunitat Valenciana, que tant a la Comunitat d'Aragó, que tant a la Comunitat de Madrid desapareix l'impost de successions i donacions i vostè l'únic que fa és parlar de reduccions que són petites –hem tingut un llarg debat amb els seus diputats– i, fins i tot, l'any que ve, l'any 2007, quan s'aprova l'impost de successions el 2006 per al 2007 puja fins i tot la recaptació.

Jo li avanço que alguna modificació tindrem sobre aquest impost de successions i donacions. Però amb la tranquil·litat que ens dóna un debat d'aquestes característiques, senyor conseller, senyores i senyors de Govern: retirin aquest impost. Ens permetrà competir activament amb altres que sí que retiraran aquest impost.

Despeses. Vostè ens ha parlat d'un increment dels capítols d'educació i d'ensenyament i de sanitat, cap discussió. Això creix, creix d'una manera que nosaltres tenim alguna objecció a plantejar, però vostè ens diu que aquests són uns pressupostos extraordinàriament socials. Nosaltres no acabem de compartir això, perquè creiem que des del pressupost anterior a aquest pressupost nou, senyor conseller, no hi ha ni un sol element nou de política social nova.

És més, hem comprovat una cosa durant aquest debat parlamentari: a aquesta cambra nosaltres vam portar la Llei de complements de les pensions més baixes del sistema, a aquesta cambra vam portar la Llei de protecció a les famílies nombroses, a aquesta cambra vam portar la Llei de creació d'un sistema català de protecció de la dependència, a aquesta cambra vam insistir per l'Agència Catalana de la Dependència o per la Llei de serveis socials; la resposta del Govern ha estat «no», «no» i «no». I, lògicament, si legislativament vostès mostren l'atonía que han demostrat durant aquest període legislatiu, doncs, indiscutiblement el pressupost no pot reflectir altra cosa.

Quan vostè està durant vuit sessions, vuit de comptades, vuit –vuit de comptades, vuit–, durant aquest període de sessions i la part última del darrer període de sessions, sense ni una sola iniciativa parlamentària, des del punt de vista d'un projecte de llei del Govern, de quines polítiques socials em parla? Vuit sessions sense una sola iniciativa.

Ja sé que em dirà: «Teixidó, el que els espera! Hi haurà un volum extraordinari de projectes de llei.» Nosaltres direm que sí quan ho toquem..., i a veure si hi haurà temps. I a veure si hi haurà temps per portar tot aquest gran volum de política social. (*Remor de veus.*)

Algunes perles, algunes perles... No em resisteixo a poder-les plantejar, conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...de política social.

El president

...hauria de ser breu, que se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández i Teixidó

Ens queden algunes coses, si vostè fos tan amable...

El president

No, senyor diputat, són trenta minuts. Té un altre torn, si el conseller replica...

El Sr. Fernández i Teixidó

Em permetrà un parell o tres de minuts més?

El president

No m'ho plantegi en aquests termes. Acabi, acabi...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies. Li estalvio, senyor conseller, les perles. Persones vídues, de 36 a 38 euros... Jo he tingut l'oportunitat de parlar amb la gent que hi havia aquest matí aquí, i ens deien: «Però, de quina política social parla aquest Govern d'esquerres?» Vostès també, segurament, que n'han parlat, no? Molt bé.

Deixarem justament per a la rèplica –per tant, li avanço, senyor conseller, que ho deixarem per a la rèplica– el capítol d'inversions i acord estratègic, que en som extraordinàriament crítics respecte al plantejament.

Vull dir-li, per acabar –perquè el president així m'ho demana i així ho farem–, la nostra conclusió: la nostra conclusió és que aquest pressupost no serveix, senyor conseller, senyores i senyors del Govern, per resoldre els problemes que el país té plantejats. Que és un pressupost que entenem que és més de tràmit que d'una realitat seriosa per afrontar els problemes que el país té presentats... (*Remor de veus.*) Que és, lògicament, producte d'un govern amb moltes contradiccions. Que és, lògicament, producte de polítiques inconnexes sumades amb una certa improvisació. Això és el que ens ha obligat a fer aquesta esmena a la totalitat.

Ara bé –i acabo, senyor president–, nosaltres, senyor conseller, en nom de Convergència i Unió, li plantejem voluntat de diàleg. Però no per acabar com clàssicament s'acaba..., voluntat de diàleg des de l'oposició a veure que ens dirà el Govern. Tenim voluntat real d'acordar polítiques amb vostès. Ho hem intentat reiteradament en l'àmbit de les interpellacions, de les proposicions i dels projectes... (*Veus de fons.*) Consellera, ho hem intentat reiteradament, alguns de nosaltres amb molta intensitat, sense èxit. L'he sentit tantes vegades, conseller Castells, tantes vegades! Jo l'escolto tot sovint, aquí i fora. I escolti'm: «S'ha de dialogar molt amb l'oposició. S'ha de negociar molt amb l'oposició. Hem de concordar molt amb l'oposició.» Avui això ens ho repetirà. Doncs, en té l'oportunitat ara, conseller. Tenim l'oportunitat d'arribar a un acord polític. Serà difícil que sobre aquests pressupostos..., però, d'aspectes molt importants d'aquests pressupostos, sí. I sobre lleis que tenim, sobre el Parlament, també. I nosaltres avui incitem que això es faci.

Segur, conseller, que, sentint els nostres arguments, la nostra voluntat de diàleg i algunes de les coses que li direm en la rèplica, vostè estarà aquí per proposar-nos acords significatius als pressupostos. I que seran, segur, vostè i la resta de diputats socialistes, molt flexibles amb el conjunt d'esmenes que Convergència i Unió plantejarem perquè siguin aprovades, tant a les seccions com a l'articulat.

Conseller... (*Veus de fons*), o no? Jo espero que això sigui sí i que tinguem un debat d'aquestes característiques... (*Veus de fons.*) «O no» a l'acord, em referia...

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor diputat, li posarem totes les facilitats que puguem perquè vostè voti a favor d'aquests pressupostos; de manera que, escolti'm, no quedarà per nosaltres...

Ara, jo espero trobar en l'honorable senyor diputat i en el Grup que ell representa en aquest debat una actitud una mica menys negativa, una actitud una mica més constructiva, una actitud una mica més realista..., no voler negar l'evidència, acceptar quines són les dades bàsiques de la nostra situació econòmica, fer un balanç ponderat de les iniciatives del Govern.

No tingui cap dubte que si vostè té una actitud constructiva, una actitud en què posem per davant els interessos del país, en què som capaços de veure quines coses van bé, perquè alguna cosa deu anar bé en aquest país, alguna cosa deu haver fet bé el Govern, alguna cosa deu haver millorat en aquests anys..., si vostè té aquesta actitud, no tingui cap dubte que podrem parlar. I vostè ho sap, a més.

Miri, la situació econòmica. Vostè creu que si hem de fer una descripció ponderada de la situació econòmica els únics elements que hem de destacar són tots negatius? Vostè ho creu, realment, que això és una valoració ponderada de la situació econòmica? La inflació, el dèficit comercial, la inversió estrangera, els costos laborals unitaris, la pèrdua de pes industrial, la disminució de l'estalvi... No hi ha res que vagi bé? Això és una visió ponderada, realista? Aquest és el clima que hem de contribuir a crear en aquest país? Mirem de posar-nos d'acord sobre una qüestió prèvia, que és evitar un clima..., deixi'm que li ho digui, contribuir al clima catastrofista. Que ho facin altres..., vull dir, s'entén que utilitzin l'economia catalana al servei de determinats interessos polítics, però no utilitzem l'economia per a la lluita política partidista..., quan fem referència a quin és la situació econòmica.

Després, vostè pot tenir unes idees determinades de determinades qüestions i nosaltres en podem tenir unes altres, del model, per exemple –del model–, ara en parlarem. Aquí hi ha aspectes en què no ens posarem d'acord. Però, a l'hora de valorar la situació, mirem de ser ponderats i sobretot mirem de fer allò que pot aju-

dar que les coses vagin millor. No forcem les dades per tal de donar-ne una imatge necessàriament negativa, perquè això no és bo, simplement per a la nostra economia. Vostè, que diu que parla tant amb els empresaris, li ho diran, que no és bo contribuir a crear aquest clima. El clima acaba ajudant a empitjorar les coses, de manera que nosaltres no siguem els que contribuïm a crear un clima catastrofista, negatiu, pessimista..., veient tots els aspectes, només, que no funcionen, magnificant les coses que no funcionen i, en canvi, minimitzant les que realment són importants.

Jo sóc el primer que li dic: «No hem de caure en el coïssisme ni en l'autocomplaença.» Per cert, al revés del que han fet vostès durant molts anys, eh? Jo he sentit molts debats de pressupostos, de vostès, molts i molts anys, no?, i hem vist moltes intervencions dels representants del Govern de Catalunya quan vostès estaven al Govern. Escolti'm, no hi havia ni un sol aspecte a millorar. Tot era absolutament immillorable, flors i violes. No, no, això no ho hem de fer, i ara no ho hem de fer. Però hem de fer una valoració ponderada, veure els aspectes positius i, si la situació és bona, ho hem de dir. La situació és bona. És millorable? Sí. Tenim reptes fenomenals al davant que hem d'afrontar? Sí. I sabem que els podrem afrontar millor perquè la situació és relativament bona.

Vostè ha fet referència, per exemple, a un aspecte que realment és digne de ser destacat, no? Diu: «Miri, normalment a Espanya, quan les coses anaven bé, a Catalunya anaven millor.» Exactament, és així! Sap quan deixa de ser així, això? Jo no busco una correlació estreta, eh?, perquè tampoc no tinc una confirmació estadística que sigui així, però, sap quan deixa d'anar així? Des que governa el Partit Popular a Espanya, l'any 96, i vostès a Catalunya des d'aquella època, també. L'època que coincideixen els dos, deixa de ser veritat. Això deixa de ser veritat en el període expansiu 1996-2004.

Escolti'm, és una simple constatació. Jo no ho atribueixo a raons polítiques estrictament, eh? Home, és veritat que el senyor Aznar un entusiasta de Catalunya no ho ha estat mai, deixi'm que li ho digui, eh?—no ho ha estat mai. Però no és només perquè el senyor Aznar no veiés amb un especial entusiasme... Allà teníem ministres que es preocupaven de Catalunya, no en tinc cap dubte. Feien el que podien. Però hi ha altres circumstàncies: hi ha hagut la globalització, hi ha hagut la simplificació de centres econòmics, hi ha hagut —és veritat— la reconversió de fons dels sectors industrials. Hi ha un conjunt d'elements que ho expliquen, probablement. Però és des d'aleshores. Escolti, és exactament en l'època que governa el Partit Popular a Madrid i Convergència i Unió a Catalunya, naturalment en estreta col·laboració, ajudant-se mútuament. Des d'aleshores és quan realment es trenca aquesta constant històrica, que és certa: quan les coses anaven bé a Espanya, a Catalunya anaven millor.

Ara torna a verificar-se. Ara, almenys deixen d'anar pitjor. Escolti'm, ja és alguna cosa. L'any 2004 i l'any 2005, deixem d'anar pitjor. És el que he dit. Ens conformem? No, no ens conformem. Hem d'anar millor que la mitjana espanyola. Catalunya ha de tenir l'ambició d'anar al davant, i si ha d'anar al davant ha d'anar

millor que la mitjana; de manera que conformar-nos no, eh? I benvinguda sigui la seva actitud de col·laboració per trobar la manera de millorar encara la situació! Per descomptat que sí! Oh, però no a base de voler fer una lectura tan i tan pessimista de les coses i de negar, sobretot, tot mèrit al que es fa avui des del Govern, perquè no és, simplement, correcte.

Jo no entraré ara en molt detall. Podríem fer-ho, no? Tema de la inflació, per exemple. Escolti'm, tema de la inflació. Tenim un problema? Sí, tenim un problema. Hi ha un diferencial d'inflació: de 0,5 punts, 0,4 amb la resta d'Espanya, i de bastant més amb la mitjana europea. Això passa a tot Espanya.

Què hem de fer amb el problema? Ens l'hem de tirar pel cap?—Ens l'hem de tirar pel cap? Això ajudarà a resoldre el problema? Nosaltres li diem, a vostè, que és responsable de l'antic Govern? Que no hi era, aquest diferencial, quan vostès governaven? Que no hi era? És clar que hi era! Vostè ho sap perfectament, s'arrossega de fa molts anys! (*Veus de fons.*) Vostè ens veu, a nosaltres, que diguem: «Això és culpa de l'antic Govern, que ens va deixar aquesta herència.» No, no..., no ho fem pas. (*Remor de veus.*)

Nosaltres el que hem fet és agafar el toro per les banyes. Hem agafat el toro per les banyes, cosa que no s'havia fet. I hem dit: «Aquest és un problema per a l'economia catalana i, per tant, no ens podem inhibir.» Com s'havia fet fins ara, com s'havia fet fins que nosaltres hem governat amb l'excusa que no era competència nostra..., a veure què es podia fer. Però sent conscients, això sí, que les mesures realment eficaces per combatre la inflació a mig i a curt termini, aquestes mesures queden fora del nostre àmbit competencial, perquè fonamentalment és la política monetària. No ens enganyem. I aquesta no depèn de nosaltres. O ens està dient que hauríem de pujar els tipus d'interès? Ens està dient això? (*Remor de veus.*)

I les mesures que corresponen a reformes estructurals, que aquestes són eficaces, però no a curt termini..., millores de productivitat i augmentar la competència en els mercats, nosaltres hi podem fer alguna cosa. Però en les més importants tampoc, eh?, en millores de productivitat sí que hem de fer alguna cosa, i per això hi ha l'acord estratègic. Escolti, no en tingui cap dubte que la millora de la productivitat que vindrà derivada de l'acord estratègic ajudarà a millorar també la situació des del punt de vista de la inflació. Ara, en mercats..., home, nosaltres podem fer-hi poca cosa, eh?, mercats regulats, mercats de treball..., poca capacitat tenim per incidir-hi.

De manera que el que jo voldria veure per part de vostès, i els invito a fer-ho, és a sumar-se en aquest consens que hem obtingut en un grup de treball en el qual hi havia tothom. Vol dir els experts, els sindicats, les cambres de comerç, els representants d'organitzacions empresarials, per tal de, almenys, poder arribar a un conjunt de recomanacions compartides.

Escolti'm, estan a la seva disposició perquè en parlem, quan vulgui. I si es poden fer aportacions constructives, naturalment que seran benvingudes. Perquè aquest és un problema que ens afecta a tots. De manera que sapiga que és així. I, per descomptat, no en tingui cap

dubte, que el Govern farà el que ha de fer. I en un termini que serà breu vostè podrà veure que hi ha un paquet de mesures aprovades pel Govern de Catalunya dins del que és el nostre àmbit competencial i un conjunt de mesures que proposarem que adoptin aquells que en són competents.

Vostè ha parlat de diferents qüestions: el dèficit comercial. Jo no he dit que les exportacions aniran a la baixa; al revés, he dit: «Hi haurà un repunt de les exportacions l'any que ve.» Es produeix ja, de manera que anirà millor, i la prova que serà així és que l'aportació negativa que avui és d'un 1,9 per cent de la suma del saldo que tenim amb Espanya, que aquest és positiu —nosaltres exportem més del que importem d'Espanya, de la resta d'Espanya, no?—, i el saldo que tenim amb l'estranger, que aquest és negatiu, passarà a ser d'un 1,2. Seguirà sent negatiu —no ens hem de conformar—, però es reduirà, de manera que l'aportació negativa al PIB del component sector exterior serà menys negativa del que ha estat aquest any. I li confirmo que serà així.

(*Veus de fons.*) No, la inversió estrangera, no... Escolti, no..., siguem seriosos, perquè llençar el missatge «oh, la inversió estrangera deixa d'estar a Catalunya...», no és cert —no és cert. Catalunya segueix sent el destí, un destí importantíssim per a la inversió estrangera. És veritat que la inversió estrangera —i vostè ho sap perfectament, perquè coneix molt bé aquest tema— té realment un comportament molt erràtic, perquè en un any que hi ha una gran inversió d'una gran empresa, doncs, allò suposa un augment molt important, i si a l'any següent no hi és, disminueix. De manera que això s'ha de mirar tendencialment.

I tendencialment podem dir que Catalunya, junt amb Madrid, són els grans centres d'atracció de la inversió estrangera a Espanya, i Catalunya continua sent un centre d'atracció extraordinari de la inversió estrangera. I, per descomptat, els exemples i els episodis d'implantació o d'ampliació de la inversió, o sigui, de localització, són molt i molt més nombrosos que els d'empreses que se'n van, per descomptat. I les dades estan aquí. I, si no, les té a la seva disposició per poder-les examinar.

Que tenim una qüestió de fons que és la transformació del nostre model productiu perquè les bases d'aquest model s'estan bellugant? Per descomptat que sí, per això hem fet l'Acord estratègic per la millora de la competitivitat de l'economia catalana! Per descomptat que sí! Hi ha una transformació de fons en el nostre model de competitivitat! És clar que hi és! I on abans érem competitius, sobretot en costos laborals baixos, ara no ho som. I ho hem de ser en altres aspectes. I ho estem fent, les nostres empreses s'estan adaptant. Si no s'estiguessin adaptant, escolti'm, no estaríem creixent el 3,3 per cent, ni estaríem exportant, com estem exportant, un 45 per cent de la nostra producció. La prova que són competitives les nostres empreses és fins a quin punt ha augmentat la nostra exportació en el conjunt d'Europa.

Això no vol dir, escolti'm, que no hi hagi reptes; és clar que hi són! I molt importants! I nosaltres hem d'estar al costat de les empreses, ajudant-les a poder-los abordar. Tenint en compte, això sí, que tenim una situació que, a la vegada que és un gran actiu, ens dóna una

complexitat especial, que és la força que té el sector industrial a la nostra economia, certament. I la força que té el sector industrial fa que aquest procés d'adaptació sigui més complex.

Compte, la nostra indústria funciona bé, però és veritat que la indústria dels diferents sectors és la que pateix més aquest impacte fortíssim de la competitivitat. Miri, l'ocupació industrial ha crescut 44.000 persones en un any; de manera que aquesta idea que aquí estem perdent ocupació industrial, tampoc no és veritat. Però seguim tenint quatre punts per sobre de la mitjana europea en termes d'ocupació i de PIB en el sector industrial; això és veritat. I per tant, hem de mirar d'utilitzar aquesta situació, que és un gran actiu, una gran tradició industrial, la força que ens dona aquest fet, la indústria de manufactures, que ha de seguir sent molt potent en el nostre país, però al mateix temps entendre quines són les febleses d'aquest procés. I que, en molts casos, les nostres pròpies empreses, per ser competitives, elles també hauran d'emplaçar les seves factories, els seus centres de producció en altres indrets. I que això no és dolent si es juga a millorar la competitivitat de la nostra economia i la força del nostre món empresarial.

Vostè ha parlat de la pressió fiscal. Jo espero amb gran interès aquests gràfics que diu que ens proporcionarà; els gràfics, els quadres i totes les dades que vostè ens pugui donar, naturalment que sí. Tot el que sigui per enriquir el nostre coneixement i la nostra capacitat de prendre decisions sigui benvingut. Ara, miri, les dades són les que són. I les dades són que pressió fiscal, calculada en termes macroeconòmics, vol dir què representen els ingressos tributaris sobre el PIB: no creix, queda on estava. Aquesta és la realitat, no creix, es queda on estava. Si vostè fa el quocient entre les dues magnituds resulta que estem exactament en un percentatge com el que estàvem l'any passat; l'any que ve estarem en el percentatge que estem aquest any, deixi-m'ho dir així. Pressió fiscal ajustada a les bases sobre les quals apliquem els impostos, que, de fet, és una manera més afinada de fer-ho, perquè clar, el PIB és el conjunt de tot. Vostè imagini's que tinguéssim només un sol impost que fos un impost sobre la propietat immoble. Bé, vostè podria dir que, en termes de PIB, no creix. Però si en termes de PIB estigués igual, vol dir que sobre aquell valor, si creix més que el PIB, ha disminuït. I com que el nostre impost que creix més és l'impost de transmissions patrimonials, que està creixent molt, i això és degut a la revalorització del preu de la propietat immoble, si vostè ajustés en aquestes bases els rendiments tributaris, la realitat és que disminuiria; té unes macros encara.

Pressió fiscal en termes normatius; és a dir, hi ha hagut alguna decisió normativa del Govern per augmentar la pressió fiscal? No. Escolti, no n'hi ha hagut cap. Ni tan sols una taxa pot en aquest cas posar-se en la cistella. Ni una taxa. L'any passat van sortir unes quantes taxes; aquest any, ni una taxa. No n'hi ha. El que sí que hi ha és una reforma de l'impost de successions a la baixa, en tots els sentits, incloent naturalment la recaptació prevista. Mirin, la previsió inicial per a aquest any eren 514 milions d'euros, l'any 2005. Per a l'any 2006, és de 481. Per tant, disminueix, no augmenta. No sé quins números ha vist vostè, però disminueix la previsió. I

sobre la liquidació, més; perquè l'any 2005 vam fer una previsió de 514, però la liquidació serà de 533. I com que per a l'any que ve fem una previsió de 481, vol dir que hi ha una reducció important. Tot i que, escolti'm, també està creixent l'impost de successions, bastant; sobre tot per una raó, no perquè es mori més gent, es mor, és clar, gent que està bé, sinó perquè les propietats que deixen en herència augmenten de valor, i això fa que augmenti també la recaptació. De forma que, malgrat això, per a l'any que ve, el que hi ha és una previsió de reducció; aquesta és la realitat. Escolti'm, aquesta és la realitat. Jo li demano que almenys no discutim les dades; aquesta és la realitat.

Ara, dit això, vostè em diu: «retirin-ho». Aquí m'he perdut. No sé si vostè el que demana és que retirem el Projecte de reforma que redueix la imposició sobre successions per a tothom en un 24 per cent, i molt especialment per a aquells que tenen patrimonis modestos, amb una quantitat molt important en augmentar les reduccions. No sé si vostè demana que retirem el nostre Projecte o que retirem l'impost. No sé exactament què està dient. Si és el nostre Projecte, li haig de dir que retirar el nostre Projecte per deixar el que ara hi ha, és a dir, el que vostès havien administrat o gestionat, això augmenta la pressió fiscal, que tothom en sigui conscient! Això augmenta la pressió fiscal; és més que la que proposa el nostre Projecte.

Si vostè el que proposa és que eliminem l'impost de successions, li haig de dir que jo respecto la seva posició, però és pròpia d'un model que no compartim, simplement; és un model que no compartim. És el model propi d'una dreta neoliberal que és una minoria al món, que no fa consens enlloc, que a Europa només ha aplicat el senyor Berlusconi; només ho ha fet el senyor Berlusconi, ningú més –a l'Europa dels Quinze. Escolti, ara vostè em posarà un exemple d'algun país emergent de l'Europa de l'Est que surt del fracàs fiscal més absolut; estan fent invents, molt bé. Però a l'Europa dels Quinze, la que té una tradició, la que sap el que és un sistema democràtic, un sistema fiscal, etcètera, només el senyor Berlusconi, l'ha eliminat; només el senyor Berlusconi! A la resta hi ha el consens de tothom, de la dreta, de l'esquerra, dels partits socialistes, socialdemòcrates, dels partits de centreesquerra i de la dreta amb un cert sentit social, que l'impost de successions juga un paper. I només la dreta més extrema i neoliberal diu que no.

Tant és així que, fins i tot als Estats Units, vostè sap que el senyor Bush, que forma part d'una dreta relativament orgullosa de ser de dretes, va intentar-ho. Hi va haver un manifest de multimilionaris americans, entre altres el senyor Gates, dient-li: no el retiri, no l'ha de retirar, és bo que hi hagi un impost de successions.

Nosaltres pensem que hem de contribuir, quan ens morim, és clar, que la societat sigui més justa. És just que sigui així. De manera que, escolti'm... Bé, vostè té les seves idees; nosaltres tenim les nostres; en aquest punt no coincidim. Vostè, avui s'ha destapat amb una posició molt neoliberal; ha parlat del model comunista –no ha parlat del model trotskista, n'hauria pogut parlar també, però no n'ha parlat–, però bé, escolti, tothom té els models que té. El seu és un model molt ne-

oliberal, pel que jo veig, i jo creia que teníem més punts de connexió dels que avui m'ha semblat apreciar en aquest aspecte; espero recuperar-los, francament; però no és el nostre, certament, no és el d'eliminar l'impost de successions.

Dit això, escolti'm, dit això... Compte... Home, si hi ha una cursa a la baixa a tot Espanya, i aquí, ara resulta que la competència fiscal acaba portant a la pràctica a la desaparició, tots en haurem de situar en aquesta cursa, d'això no en tingui cap dubte; tots ens hi haurem de situar; en aquesta cursa ens haurem de situar tots. Però miri, vostè sap perfectament... Sap com li diuen a això, perquè vostè també, en aquesta qüestió hi té una certa experiència, no? Això és competència fiscal perjudicial; és competència fiscal perjudicial. I, a la Unió Europea, sap qui administrava la regulació d'aquestes polítiques per evitar que passés això?, que hi hagués competència fiscal perjudicial? El comissari Monti, a la seva època, que era un il·lustre liberal. Ara, això sí, un liberal amb sentit social. El senyor Monti era el comissari, i era el comissari responsable que no hi hagués competència... –liberal–, competència fiscal perjudicial; nom que es coneix perfectament i que té la seva traducció en totes les llengües. Bé, doncs no és bona la competència fiscal perjudicial. I quan es produeix, s'ha de mirar de veure quin tipus de mecanismes d'harmonització s'estableixen per evitar que això acabi portant a la desaparició del sistema fiscal. O és que vostè estaria a favor que desaparegués el sistema fiscal? I el sector públic? I la prestació de serveis públics? I el paper que juguen les administracions públiques? Estaria a favor d'això? Vostè estaria a favor d'això? Home, nosaltres no. Nosaltres pensem que el sector públic, el fet que els ciutadans arribin a un pacte respecte que els que tinguin més recursos paguin uns impostos, que això serveixi per prestar uns serveis que beneficiïn el conjunt de la societat, que això és bo. De manera que, si el seu model és un altre, mirin, aquí sí que no ens posarem d'acord.

I finalment em permetrà que faci un parell de comentaris sobre l'inici de la seva intervenció, quan ha dit que, d'aquests 30.000 milions d'euros... Home, que són una xifra molt apreciable... Jo entenc que aquí estan en una contradicció. Perquè el que no pot ser és que estiguin a la vegada a favor del sistema de finançament, que segons vostès és el que ens proporciona els recursos que ens proporciona, i d'altra banda, siguin els que són més crítics amb l'actual sistema de finançament i els que demanen, no solament ja un canvi dins de la Constitució, i un canvi acceptable, sinó, de vegades, els canvis més extrems.

Afortunadament, en aquest punt ens hem posat d'acord, de manera que jo no el reobriré. Suposo que ara hi ha un punt de consens, és el que ens diu l'Estatut, a partir d'aquí hem d'anar junts –espero que vulguin anar junts, no? Volem anar junts, hem d'anar junts, ens hem de posar d'acord en un nou sistema de finançament. Però escolti'm, ho fem perquè l'actual no funciona. No seguim donant voltes a això! No funciona l'actual sistema de finançament. I això, avui, és una cosa que ja em sembla que ja és un valor adquirit. Aprofitin-ho! No tinguin aquesta doble consciència, que una vegada els agrada i l'altra vegada els dol. No, no funciona l'actual

sistema de finançament, el que vostès van pactar l'any 2001 amb el PP. Efectivament, no funciona. Aquest sistema no funciona. Ha sigut un sistema amb gravíssims inconvenients i especialment, home, no ha sigut gaire bo per a Catalunya; què vol que li digui! No ha sigut gaire bo per a Catalunya. Vostè em dirà: «És catastròfic?» Escolti, jo sóc poc partidari dels grans adjectius. No, catastròfic, tampoc. Miri, l'any 2001, vostès van fer el que van poder. El PP tenia la majoria absoluta, mancava molt, i alguna millora respecte al que hi havia abans hi va haver, segur, sempre que es tracten nous sistemes per introduir alguna millora, si no, no el pactarien. Però és manifestament insuficient. Per això ara n'hem de fer un de nou. I els recursos que ens proporciona el nou model, jo li he volgut dir, senyor diputat, escolti'm, miri, no són els creixements que vostè diu; no, no. Fets els ajustaments necessaris i traient el que ens aporta la millora del finançament de la sanitat, ens quedem en un 8 i poc per cent; de manera que no, no és veritat.

I, finalment, respecte que són uns pressupostos expansius... No, finalment, no, em deixarà acabar amb una última qüestió. No són uns pressupostos expansius. Són uns pressupostos en què els ingressos creixen més que les despeses. Per això podem anar reduint el dèficit. És que si no, no podríem, m'entén? Nosaltres l'anem reduint, el dèficit. Vostès ens van deixar un dèficit a 1.260 milions d'euros; l'any que ve el tancarem amb 510 milions d'euros; aquesta és la realitat. Està creixent el pressupost? Sí. Estem, a més, sanejant-lo? Sí. Estem reduint el dèficit. Estem, a més, fent-ho sense augmentar la pressió fiscal? Sí. Vostè diu: «És un miracle.» No, no és cap miracle. Sap quin és el secret? Bona gestió; això és el que estem fent.

Moltes gràcies, senyor president.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyores diputats, senyor conseller, entrem en els punts que vostè ha situat, i perquè, a més, li vull fer una consideració o dues, addicionals, que no hem tingut abans en la intervenció anterior. Els debats, conseller, estan perquè els seguim amb atenció. Ja tenia la percepció que vostè anava parlant amb algun altre conseller quan jo li deia, respecte a la situació econòmica, que en tots aquells elements de conjuntura que compartim –i en compartim molts–, no valia que, des de l'oposició, òbviament, jo en fes comentari. No em surti aquí a dir: «Com és possible que vostès facin una política alarmista i catastrofista? Qui s'ho havia d'esperar de vostès!» No em vingui amb aquest receptari. Jo no he fet cap mena de catastrofisme... No, no, escolti'm, jo l'he escoltat molt atentament. No he vingut amb cap mena de catastrofisme, l'he situat en el que crec que vostè ens ha d'explicar aquí: tendències de fons que poden preocupar el nostre empresariat i la nostra ciutadania, en funció de l'evolució de l'economia catalana.

Escolti'm, que creix el PIB i les coses van tan magníficament bé, etcètera, ja ho diu vostè, això. Des de l'oposició, què li hem de dir? Que faci, si us plau, una repassada al tancament d'empreses al nostre país. Que faci una repassada a la situació de la indústria al nostre país. Que faci una repassada sobre què està passant a SEAT, què està passant amb els treballadors? Això és del que ens ha de parlar! I per cert, conseller, d'això, vostè ens diu poc. Diu: «les coses van bé», «no creem alarmisme». No serà aquest diputat ni aquest Grup Parlamentari qui creï cap mena d'alarmisme, però resolguem els problemes.

Perquè no hi ha res més senzill que dir: «No, no, vostès vénen aquí amb el discurs de sempre.» No, no, vostè ve aquí sempre, conseller, amb la rèplica que ja li coneixem. Diu: «Escolti'm, alguna cosa va bé.» Ja ho han dit reiteradament que alguna cosa va bé. Ens hem de situar en els problemes específics que tenim plantejats i en alguna cosa més, que per això vostès tenen el Govern i plantegen el futur, l'horitzó d'aquest país. Home, les incerteses que s'obren sobre l'economia catalana! D'això és del que hem de parlar. I vostè, d'això, ens en diu ben poc, i ens fa un balanç amb aquella història de la vulnerabilitat de Catalunya.

Que no té memòria, conseller Castells? Que li hem de recordar els anys PSOE? Que li hem de recordar, per a Catalunya, què ha significat el PSOE durant els anys vuitanta i els anys noranta? Que li hem de recordar la necessitat que Convergència i Unió...? (*Veus de fons.*) Sí –sí–, parlem del PSOE, no parlem del PSC, no ens excitèssim; parlem només del PSOE, no cal que ens excitem. Que no recordem aquella necessitat de donar un tomb a l'economia productiva al nostre país? Que no recordem les afirmacions del ministre Solchaga? Per Déu! –per Déu! Espanya era el país en què s'havia d'enriquir amb més facilitat tothom. Socialista en estat pur. Home!, per Déu! Vostès, si són tan amables a l'hora de disseccionar el que ha estat el passat, compte, prudència, perquè si vostè assimila aquesta etapa, on Convergència i Unió sempre ha mantingut una política, aquí i a Madrid, orientada –orientada– cap a l'economia productiva, a ajudar els governs i a tirar endavant, no presentem un balanç d'aquestes característiques que fan que, inevitablement –que, inevitablement– haguem de discutir de coses que desitjaríem no discutir.

Tendències de fons. Això és el que li hem plantejat, conseller. Quan vostè parla del dèficit comercial i de la inversió estrangera, naturalment que això té una orientació a mitjà i a llarg termini, però expliqui'm què es fa respecte d'això. Vostè no sap què farem en el tema de la inflació i el diferencial en funció d'aquest estudi que se'ns ha plantejat. Doncs expliqui'ns-en aquí, si és tan amable, les propostes. D'això és, que volem parlar. No volem parlar en abstracte d'aquest problema que tenim, sinó en concret.

Pressió fiscal. Jo li deixaré ara mateix, conseller, a la seva disposició, ho deu tenir, tots els quadres calculats tant de pressió fiscal com d'esforç fiscal en l'àmbit de l'Estat i en l'àmbit de Catalunya, on vostè comprovarà l'evolució que van patint tots, un per un, l'evolució que va patint la pressió fiscal al nostre país, en comparació, per exemple, amb dos països amb què competim

directament: França i Alemanya. Vostè veurà que, sigui quin sigui l'indicador, sempre sempre sempre anem perdent terreny en relació amb els francesos i superant de molt els alemanys, i és l'evolució d'aquests últims quatre o cinc anys. I a Catalunya, la pressió fiscal que vivim i l'esforç fiscal, que vostè no hi fa mai cap referència, és un dels més importants que es viu a l'Estat espanyol i un dels més significatius a Europa. Alguna vegada haurem d'explicar als ciutadans d'aquest país quin esforç fiscal fan els ciutadans respecte als impostos que paguen. «No, escolti'm, és que la pressió fiscal modera...», etcètera. L'esforç fiscal que fa aquest país, la pressió fiscal dividida pel nombre de contribuents que paguem en aquest país, és extraordinari. I això nosaltres no ho podem deixar de banda. Això significa que estem per una política que inevitablement condueixi a una reducció massiva d'impostos? No em vingui amb aquestes històries. Vostè ja ho sap. Vostè és el conseller d'Economia, i no pot venir a aquesta tribuna a dir que aquest Grup Parlamentari, o aquest diputat que li parla, defensa un model neoliberal, que defensa un model que és la supressió de l'estat públic. Vol dir que és això? Escolti'm! (*Veus de fons.*) De veritat, Castells, conseller Castells, això vostè i jo no ho necessitem.

Diu: «Escolti, un model trotskista...» Vol que parlem del model de bandera roja? (*Remor de veus.*) Maco! Model maco, el model de bandera roja, com per parlar-ne! Hem de parlar d'això, vostè i jo, en aquest moment processal de la seva carrera política i de la meva? Ara, em sorprendria molt si esmerçés un sol minut a defensar allò de la bandera roja. Jo no esmerçaré ni un minut a defensar allò del trotskisme. Alguns segueixen esmerçant molts minuts a defensar coses semblants, i formen part de la seva majoria parlamentària, no de la meva. (*Remor de veus.*) Formen part de la seva majoria parlamentària, no de la meva! Diu: «Vostè ens parla...? Teixidó, què ens diu, dels comunistes! Gira la cara!» (*Fortes rialles.*) Diu: «Teixidó, què ens diu dels comunistes! Gira la cara, si us plau!» Home!, no en parlem, no ens posem d'aquesta manera a parlar respecte al model. Eh que no, conseller? Conseller, conseller Castells: eh que no parlarem de model i prendrem mal?

Jo el que li deia era una cosa que pretenia ser, senyor conseller, una miqueta més més més sofisticada. A saber –més sofisticada: que, a la llarga, els debats que haurem de tenir, aquesta cambra de parlamentaris, és d'un model, del que vostès orienten, amb totes les matisacions que això té, i del model que nosaltres tenim, que és un model diferent. Sense més. Després, el conseller Castells podrà fer matisacions sobre alguna de les coses que ell creu que he dit però que no he dit.

Abans d'entrar en el tema a què vostè feia referència, en el tema de l'Estatut i del finançament, un punt sobre l'acord de competitivitat. Jo vaig seguir molt atentament, senyor conseller, la roda de premsa que vostè va donar davant dels mitjans quan va presentar aquí, al Parlament, l'acord de competitivitat. I, a preguntes dels periodistes, vostè va fer una valoració que jo crec que era bastant –bastant– sincera del que és l'acord de competitivitat. L'acord de competitivitat, senyor conseller, és una suma, una darrere una altra, d'un conjunt de partides que estaven presents en els seus pressupostos, pràcticament ordenats de manera que lliguin amb l'acord de

competitivitat. No hi ha ni un sol esforç nou en l'àmbit d'acord. Diu: «Escolti'm, però, com por dir això? Si passem de 400 milions, que els que teníem, a la liquidació que hem fet de 1.217 milions, com pot dir que no hi ha cap esforç?» És el conjunt de partides pressupostàries, que hem anat tots espigolant en diversos conceptes i en diverses accions, sumades. No ho diem sols, conseller; ho diuen els agents socials. No ho diuen els agents socials; ho deia el seu secretari general d'Economia, quan va intervenir en aquella roda de premsa. Va dir: «Escolti'm, ho reconeixem, no és tot nou, tampoc és tot vell, és una suma.» Doncs siguem clars, si el que volem és suport, donar suport, exactament suport, perquè l'acord de competitivitat pugui jugar el paper que ha de jugar per a les nostres empreses.

La inversió, la inversió com vostès l'han tractat. La inversió és una agregació de partides no gastades, de partides arrossegades, de partides noves, i presenten aquest número màgic dels 5.000 i escaig milions. No correspon a inversió nova, i això ho ha d'explicar aquí. I si correspon a inversió nova, ens ho explica en relació amb els anys anteriors i com es plantejava.

Deixi'm que li digui una cosa respecte al tema del finançament, que vostè hi ha volgut donar, home!, una certa solemnitat, al tema del finançament, no?, una certa transcendència. Nosaltres el compartim, i no discutirem, senyor conseller, de cap manera, que volem aquest finançament per a Catalunya i que haurem de ser rigorosos en la defensa d'aquests pressupostos. Però vostè, inevitablement, diu: «Home!, no presumeixin d'aquell finançament, perquè vostès recorden el finançament que tenien producte dels darrers anys?» Vol que parlem del finançament que tenia Catalunya quan el PSOE governava? Ah!, no! Diu: «Eren altres temps.» Sap en quines tesis estaven inspirats, justament, els plantejaments del Partit Socialista, en aquella època? Té un full de serveis clar, el Partit Socialista Obrer Espanyol, respecte al PSC, per donar-nos als altres lliçons de finançament? (*Remor de veus.*) Bah!, bah!, bah! Conseller Nadal, vostè creu que el Partit Socialista Obrer Espanyol té un full de serveis clar amb relació a Catalunya en el finançament, amb les discussions brutals que el PSOE ha tingut amb els governs de Convergència i Unió? Per favor! No ens diguin aquestes coses! (*Remors de veus.*) No ens diguin vostès aquestes coses, que no ens les podem creure! Per tant, senyor conseller Castells, home!, a l'hora de donar lliçons respecte al finançament anterior, doncs, també ho deixem. Si és que el que li proposo és una cosa diferent! És que discutim del que ens interessa –discutim del que ens interessa. *Finale.* No, encara ens queda temps, ara. Molt bé, l'aprofitarem –l'aprofitarem.

Successions i donacions. Nosaltres li hem dit, conseller, el que hem explicat als seus diputats de la majoria governamental quan han presentat aquest Projecte. Els ho hem explicat penso que amb atenció i amb cordialitat les vegades que calia. El nostre plantejament és que és clar!, que s'ha de produir una reforma de l'impost de successions i donacions, però, pràcticament, reduint-lo molt i molt i molt a la baixa. Si vostè recorda i analitza la memòria que inclou el Projecte de llei de successions, l'any 2007 puja la recaptació –puja la recaptació.

Per tant, la intensitat puja. Comprovi-ho. El 2007 en relació amb el 2006. I comença a baixar el 2008 i el 2009. Parlo de successions i donacions. La memòria que acompanya el Projecte. Vostè, si és tan amable, ho torna a consultar i comprovarà que hi està d'acord.

Bé, des d'aquest punt de vista, nosaltres dèiem als grups que donaven suport al Govern: «Home!, donem la possibilitat que puguem retallar de manera significativa l'impost de successions i donacions.» No ens vingui amb les històries que nosaltres no volem impostos, que això és producte de la dreta neoliberal... Conseller Castells, això, aquí, no té cap valor, plantejar aquesta qüestió. Vostè sap quina és la trajectòria de Convergència i Unió des del punt de vista fiscal; vostè sap quina és la tradició de Convergència i Unió respecte al paper del sector públic; vostè sap perfectament quina és la nostra ideologia en aquest punt. I vostè no la pot qualificar, si veritablement vol comportar-se rigorosament en aquesta cambra, com de dreta neoliberal.

L'última cosa que esperàvem del conseller Castells, l'última que jo esperava, conseller Castells, pujat en aquesta tribuna defensant el Govern, és que digués que Convergència i Unió representa els interessos de la dreta neoliberal. Conseller, vostè no. Ho ha dit! Ara no vingui dient: «Home!, quina interpretació fa!» No, ho ha dit! (*Veus de fons.*) Sí, ho ha dit: «No deuen ser vostès això?» Ho ha dit.

Acabo, senyor president..., per dir-li el següent: home!, desitjaríem ser capaços d'arribar a acords, tant en l'àmbit de seccions com en l'àmbit de l'articulat. Vostè ens diu: «Escolti'm, totes les facilitats, per aprovar aquests pressupostos conjuntament.» Si vol, després passem balanç, però a veure quantes esmenes vostès ens aprovaran. Diu el conseller Nadal: «Cap.» Jo sempre dic que les contradiccions del tripartit afloren tant i tant i tant que un es resigna a pensar que aflorin entre els diversos grups, però que aflorin entre consellers del mateix grup...

Jo el que li voldré demanar en concret, senyor Castells, és: surti aquí i faci bona l'afirmació del conseller Nadal. Vostè surt aquí..., per una vegada, coherència política en el Govern. Surt aquí i ens diu: «Diputades i diputats, a vostès, no els aprovarem ni una sola esmena. Nadal dixit.» (*Remor de veus i rialles.*) I, aleshores, diputades i diputats, feina feta!

Conseller, si vostè veritablement –si vostè veritablement– vol que nosaltres procedim a un debat necessari per al nostre país, analitzant les tendències de fons, analitzant el seu pressupost, veient les implicacions socials d'aquest pressupost, caldrà fer alguna cosa més que desqualificacions generals.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula... Senyor conseller, demana la paraula?

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Honorable senyor diputat, estudiarem amb un gran interès les seves esmenes par-

cials quan les presentin, i tingui per segur que la nova cultura de govern és la de parlar amb l'oposició, escoltar-la, veure quins arguments té. (*Remor de veus.*) Nosaltres, en aquest sentit, tractarem de no fer el que ha fet Convergència i Unió durant vint-i-tres anys quan ha estat al Govern, no?, respecte a les esmenes dels pressupostos. (*Remors de fons.*) Miri, senyor Fernández Teixidó, en aquests debats no s'ha de caure mai en l'error de dir: «Quan vostès governaven ho feien així o aixà», però resulta molt inevitable quan vostè ens parla no de quan nosaltres governàvem, no?, sinó de quan governava el PSOE a Madrid. Vostè imagini's!, no? (*L'orador riu.*) És a dir que alguna cosa em veig obligat a dir.

I per descomptat que, com que és veritat que vostès tenen l'aval, no?, d'una experiència de govern, aquest aval els serveix per al que és bo i per al que és dolent, no?, de manera que Déu me'n guard, de voler dir de vostès, com a projecte polític, que el que faran és eliminar l'existència del sector públic, no?, però vostè m'ha semblat, en la seva intervenció, que feia alguna proposta en aquest sentit. I és més: ara em tranquil·litza, perquè veig que ja no està d'acord ara a fer desaparèixer l'impost de successions. Abans m'ha semblat que deia que sí, que quan vostè parlava de retirar, deia retirar l'impost, no el Projecte de llei del Govern.

Nosaltres volem fer una reforma de l'impost de successions que mantingui l'impost, però que el faci menys gravós i més just, de manera que, sobre aquesta base... Vostè ho sap, a més: estem disposats a parlar-ne, i li consta, a més, que és així. Ara, fins ara, ha sigut molt difícil trobar una actitud receptiva per part seva en aquesta qüestió.

No, la qüestió de model..., no, miri, és vostè, que ha desqualificat el model del Govern dient que alguns dels que en formen part eren d'un model comunista, no? Home!, vostè creu, realment, que la societat catalana pensa que avui el Govern catalanista i d'esquerres defensa un projecte inspirat en un model comunista? Jo crec que no! –jo crec que no!–, francament!, senyor Fernández Teixidó, de manera que siguem seriosos. Vostès són més aviat de dretes, conservadors; vostè representa, pel que veig, una opció clarament partidària de reduir fortament la presència del sector públic, deixi'm que ho digui, neoliberal, perquè els liberals antics, doncs, es caracteritzaven per tenir un plantejament diferent, sabien de la importància del sector públic, importància molt gran. I jo crec que a Catalunya el que hem de fer entre tots és posar les bases d'un ampli consens, que ha de ser cívica, ha de ser social i ha de ser política, sobre com ha de ser el nostre estat del benestar. Això és el que hem de fer avui a Catalunya.

De manera que nosaltres els invitem, més enllà del que és ara un debat de pressupostos, en el qual és inevitable que tothom utilitzi l'argument que li va bé per tractar de criticar el contrari, que parlem de veritat sobre aquest país nou que hem de construir –nou, naturalment, a partir d'unes arrels molt ben plantades, no?–, en el qual volem que l'Estatut sigui aquest punt de partida, aquest marc de convivència que ens hem donat entre tots. I aquí sí que estigui segur que ens trobarem.

I com que jo crec que hem d'acabar amb paraules d'entesa, deixi'm acabar amb aquestes paraules la meua intervenció.

El president

Senyor Fernández Teixidó, dos minuts.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Sobre les qüestions que ha plantejat vostè, conseller Castells, successions i donacions, llegeixi si us plau les esmenes que hem presentat, no especuli. No especuli, vostè llegeixi les esmenes que hem presentat, que les deu conèixer, i veurà quin és l'esperit i la lletra de la posició de Convergència i Unió en aquest debat parlamentari, i això li estalviarà desqualificacions de caràcter genèric.

Dos, vostè és un home versat en, suposo, cultura política i en història de cultura política. De veritat, no ens expliqui què és el liberalisme i què és el nou neoliberalisme, no ens expliqui això, perquè ningú està parlant d'aquest projecte. Tal com vostès estan emprant sistemàticament la paraula «neoliberal», el que pretenen és senzillament una desqualificació amb la voluntat que això faci fortuna. I això s'està esgotant. Aquest procediment ja no va enlloc, conseller Castells. Deixi'm que li digui: ja no va enlloc.

Diu: «Home, vostès han desqualificat el nostre Govern, des del punt de vista de model.» Nosaltres no, conseller, les enquestes. Nosaltres no, és la gent que té una valoració que les coses no funcionen bé. Nosaltres, això, a més, pensem, home, amb una realitat projectada, anem més enllà d'explicar-nos per què vostès són incapaces de posar-se d'acord, o de tenir un element d'inestabilitat permanent al Govern, o d'anunciar coses que no les poden fer, o de tenir la situació que travessa el Govern una vegada rere una altra, però veritablement és la ciutadania la que decideix quants dels seus electors veritablement no estan en sintonia amb el que vostès plantegen, no nosaltres. Diu: «Això, com ho arreglem?» Amb eleccions, i quan ho arreglem amb eleccions sabrem quin pes tenen vostès i quin pes tenim nosaltres.

I una última qüestió. Diu: «Home, no parlem del finançament, no parlem del PSOE, fa molts anys d'això.» Conseller, si jo li he tret aquest tema és perquè l'ha tret vostè. I vostè l'ha tret sobre quina base? Home, tractar de dir quin finançament tan dolent havia tingut Convergència i Unió i el PP durant aquests darrers anys. Jo sé el que va costar a Convergència i Unió abatre una vella idea del 15 per cent d'IRPF amb topalls. I no recordo ara exactament l'autoria intel·lectual, però sembla que el conseller Mas sí. Per tant, conseller, des d'aquest punt de vista ens evitem aquest tipus de discussions i, com vostè diu molt bé, anem a veure si som capaços de tenir un consens de base que permeti que aquest país avanci per on no ha d'avançar. Després cadascú defensarà el seu model.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

El següent grup que ha presentat una esmena a la totalitat és el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula per a la seva exposició l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltíssimes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, jo voldria començar la meua intervenció amb una reflexió de caràcter general, i és que aquí estem davant d'un debat substancial, estem discutint a què dediquem 30.000 milions d'euros –5 bilions de les antigues pessetes–, estem decidint quines són les prioritats de la despesa, quines necessitats i quines aspiracions ciutadanes s'han de satisfer a través d'aquests 30.000 milions i, per tant, quina educació tindran, quina sanitat, quin habitatge, quin transport públic; és a dir, necessitats bàsiques dels ciutadans. I la reflexió que vull fer és: què passa, que expliqui l'absolut desinterès de l'opinió pública respecte al que avui estem fent en aquesta cambra?, que fins i tot, pel que veig, ja gairebé no interessa ni al Govern de Catalunya, que només hi ha una tercera part del qual escoltant aquest debat.

I, per tant, perquè l'opinió pública no està pendent del que estem debatent aquí –hi insisteixo: la sanitat, l'educació, les infraestructures, l'habitatge, l'activitat productiva–, no entraré, per tant, en aquesta primera intervenció, en detall –estaríem dos dies per fer-ho–, sinó que voldria anar una mica al fons, no?, al debat econòmic i polític, que és el propi d'una esmena a la totalitat i de devolució. Un debat que, òbviament, el senyor conseller sap perfectament de què va i sap, a més a més, el que ens hi juguem.

I a mi m'agradaria centrar una mica fixar els àmbits, els paràmetres del debat d'avui, i comparar-los amb altres per trencar alguns tòpics, no?, als quals estem molt habituats. Avui, aquest matí, n'hem sentit uns quants. Però, miri, vostè sap perfectament, perquè coneix aquestes coses, quin és el pressupost de la Unió Europea: 120.000 milions d'euros –120.000–, quatre vegades més que el pressupost de la Generalitat, aproximadament un 1, gairebé un 1,1 per cent del producte brut. Hi ha uns grans debats –ara hi haurà un consell, aquest mes de desembre, per debatre les perspectives financeres fins a l'any 2013–, uns grans debats i unes grans confrontacions polítiques, i una defensa aferrissada per part de cada país respecte als recursos que pot guanyar o pot perdre amb aquestes perspectives financeres. I es diu, per exemple: «No és sostenible la política agrària comuna.» Hi ha països que ho defensem, entre altres Espanya, fonamentalment França; que defensem aferrissadament el manteniment de la política agrària comunitària: 51.000 milions d'euros per a tot Europa, per als vint-i-cinc.

Estem parlant de les accions estructurals, dels fons estructurals i de cohesió. Gran debat de si Espanya sortirà perdent, si sortirem guanyant, què passa amb l'efecte estadístic, com exercim la solidaritat vers els nous, com nosaltres hem rebut la solidaritat fins ara... Per a tota la Unió Europea, els vint-i-cinc: 44 milions d'euros. Per a altres polítiques europees, de recerca i desenvolupa-

ment, la política social, l'energètica, el medi ambient, el mercat interior: 9.175 milions d'euros.

Què li vull dir amb tot això? Que, si veiem aquesta perspectiva numèrica, comprovem que mouen molta més energia, i generen molt més debat, xifres que molt sovint estan per sota de les xifres que estem debatent en aquesta cambra aquests dies. Crec que val la pena pensar això, no? Després hi aniré una altra vegada per justificar perquè ho estic dient amb aquests termes.

Una altra cosa, el saldo net per a Espanya enguany serà de 5.700 milions d'euros, no arriba al bilió de pessetes, una mica inferior al que ha estat històricament. Això és el 0,6 per cent del producte brut espanyol: 5.700 milions de pessetes. Hi ha una gran preocupació respecte a què passarà amb aquest saldo positiu, amb aquesta recepció neta de fons per part del conjunt de l'Estat espanyol. Cinc mil set-cents, aquí n'estem discutint 30.000. Com poden veure aquí hi ha implícita una defensa de la bondat de l'actual mètode de finançament que ens permet aquestes comparacions amb les xifres europees; no parlo ja de les xifres espanyoles, però també en puc parlar.

Els pressupostos generals de l'Estat, si traiem el que és contribució als ens territorials, descomptem la Seguretat Social, que té la seva pròpia caixa única i el seu finançament a través de les cotitzacions, i les relacions amb la Unió Europea, doncs representen de l'ordre de 144.000 milions. Això és un 12,5 del producte brut espanyol. I, per tant, aquesta és la incidència real, a l'hora de poder fer política econòmica, que té el Govern espanyol a través dels pressupostos generals de l'Estat. Més o menys això implica uns 3.300 euros per cada ciutadà espanyol, unes 550.000 pessetes, de les antigues.

Anem a agafar el pressupost de la Generalitat. El pressupost de la Generalitat: 30.000 milions –és veritat que estic parlant del consolidat– representen el 16,5 per cent del producte brut català, *grosso modo*, i una despesa per càpita de 4.300 euros, unes 715.000 pessetes. Conclusió: la Generalitat té una capacitat de despesa *per capita* a Catalunya un 30 per cent més que la despesa *per capita* que pot fer l'Estat espanyol al conjunt d'Espanya. I, a més, amb un percentatge importantíssim ja, d'aquest finançament de la Generalitat, que ve del mateix sistema de finançament, aproximadament el 80 per cent, al qual hem d'afegir efectivament aquests 650 aproximats milions d'euros per a la sanitat. De fet ja sabem que no són 650, són bastants menys, no?, perquè estem parlant de bestretes i que, per tant, no seran ingressos en el futur. No arriben als 200 milions de veritat, però bé, és una quantitat important.

I a partir d'aquí, deixi'm afegir una altra cosa, senyor conseller, que vostè coneix millor que jo: a més a més del sistema de finançament, i per tant, de la participació en els impostos estatals i altres mecanismes, hi ha un mecanisme que és el Fons de suficiència. El Fons de suficiència, que és negatiu per a Madrid i per a les Balears, i que és positiu per a Catalunya: 2.400 milions d'euros, *grosso modo*. Això és el 8,21 per cent del total del Fons de suficiència. I en termes de valors absoluts –darrere Andalusia, Galícia, Canàries i Castella - Lleó– Catalunya rep, en termes absoluts, el Fons de suficiència més alt.

Bé, fins aquí aquestes dades, que em sembla que són interessants, com a mínim, per saber de què estem parlant i de vegades de què no es parla. Ara, vostè es preguntarà, i vostès es preguntaran, a què ve ara tot això? Aquests comentaris on ens porten, no? Bé, què té a veure, per tant, amb el debat pressupostari. Doncs si m'ho permeten mantindré una certa expectativa, perquè ara voldria parlar una mica de conjuntura. I ja sé que em dirà: «Escolti, no em faci catastrofisme, no em sigui pessimista, no em generi expectatives negatives, perquè justament hem de fer el contrari.» Home, no, això no val. Ja he dit al senyor Fernández Teixidó –jo crec que li he contestat correctament, no?– que una cosa és no generar expectatives negatives des del punt de vista de pintar un panorama que no tingui res a veure amb la realitat i que sigui catastrofista, i l'altra és transmetre les autèntiques preocupacions i inquietuds que qualsevol persona normal que analitzi el moment econòmic té respecte al que està succeint. I això és el que ara jo pretendré fer.

I utilitzaré un argument d'autoritat: el comissari Almunia, el comissari d'Economia de la Comissió Europea, i crec que, si no tinc malament la memòria, destacat dirigent socialista espanyol. I el senyor Almunia va dir, aquesta setmana passada, que bé, que aquest any encara seria bo però que el model econòmic de creixement a Espanya –i també a Catalunya, per tant– presenta símptomes d'esgotament, d'estancament. Hi ha coses que ja es veu que no es podran sostenir en el temps.

Aquí s'ha fet referència –i és així– que dins d'aquest model de creixement hi ha un sector especialment preocupant i que està en declivi, es miri com es miri, que és el sector industrial. Les xifres són les que són, i a més a més està en més declivi a Catalunya que en el conjunt d'Espanya, i tenim moltes dades de conjuntura que ens ho demostren..., no, no cal parlar de la crisi de SEAT, però sí que podem parlar de la producció d'automòbils; de la producció d'automòbils, però també podem parlar del tèxtil i de l'electrònica i de la confecció. I, a partir d'aquí, hem de parlar de la competitivitat, perquè aquest és el problema de fons. Jo recordo, quan governava el Partit Popular, que se'ns deia: «El gran problema que té el model econòmic del Partit Popular és que es basa en la construcció i en l'impuls de la demanda interna, i, en canvi, vostès no es fixen en la competitivitat.» I jo pensava: «Bé...» Ara vostès viuen d'això, viuen d'aquest model, i la competitivitat segueix caient, i vostès ja porten aquí dos anys, i el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, el Govern espanyol porta un any i mig. Jo no veig que hi hagi cap mesura orientada a reconsiderar aquest model i a reformular-lo. De moment l'únic que veig és inèrcia, i una inèrcia que ens porta a l'esgotament del model, com molt bé diu el senyor Almunia.

Hi ha un aspecte importantíssim per captar què és el que ens està passant –hi ha fet referència el senyor Fernández Teixidó, encertadament–, que és l'evolució dels costos laborals unitaris. L'evolució dels costos laborals unitaris ens diu que de tot Europa, amb l'excepció d'Itàlia, aquí és on té l'evolució pitjor –aquí és on té l'evolució pitjor–, molt pitjor que França, molt pitjor que Alemanya, infinitament pitjor que els Estats Units, però fins i tot, també, molt pitjor que Polònia.

Bé, per tant, la pregunta és: què passa amb el nostre model productiu? O és que no ens adonem que hi ha deslocalitzacions industrials pràcticament cada dia? Si només cal llegir els mitjans de comunicació d'un sector o d'un altre. En un lloc o en un altre tenim un problema de deslocalitzacions. I vostè em dirà: «Escolti, ja ve d'abans.» D'acord, però vostès ara tenen la responsabilitat del Govern, i porten ja dos anys com per donar resposta a aquest problema, que és un problema creixent, que en el seu moment era només incipient, que potser no el vàrem detectar adequadament, però que avui és evident per a tothom.

I a partir d'aquí, què passa amb el nostre sector exterior? És clar, deurà dir: «No em sigui tan negatiu», no?, però és que després dels Estats Units nosaltres tenim el dèficit exterior més gran de tota l'OCDE –de tota l'OCDE–, i no som pas el segon país en volum de l'OCDE, i tenim els diferencials d'inflació, s'hi ha fet prou referència, i jo, per no esgotar el meu temps en coses que ja s'han dit, només ho poso aquí sobre la tribuna. L'evolució del turisme no és pas negativa des del punt de vista de les entrades, però és obvi que, des del punt de vista del saldo de la contribució al finançament de l'economia, la mateixa prosperitat d'Espanya i de Catalunya ha fet que aquesta contribució baixi substancialment, i per tant, hagi baixat també la capacitat de finançament de la nostra economia.

Diu: «En inversió estrangera seguim sent molt importants.» Sí, però ha caigut. I a més a més, amb la desconfiança que genera la inestabilitat institucional, tinc la impressió això empitjorarà –tinc la impressió que això empitjorarà.

L'evolució de la balança comercial? Bé, no cal dir-ho; abans ho he dit: el dèficit comercial és el més important del món darrere del dels Estats Units, i com és natural, doncs, ja no tenim el tipus de canvi. Si el tinguéssim, si avui encara tinguéssim la pesseta i no estiguéssim amb l'euro, jo estic segur, senyor conseller... Vostè sap molt d'economia, jo no en sé tant; però, si estiguéssim amb la pesseta i no amb l'euro, a hores d'ara la pesseta s'hauria depreciat dues o tres vegades. És el fet de la nostra permanència, de la nostra pertinença a la moneda única que ha evitat això. Però és veritat que això té un component, i és que en no poder utilitzar ni la política monetària, ni el tipus de canvi, ni els tipus d'interès que ens vénen donats des de fora, l'únic instrument de fer política és la política pressupostària i la política de reformes estructurals, de reforma dels mercats.

Que això té efectes lents? Sí. Però comencem; ja estem a meitat de legislatura, comencem a fer coses. Perquè, a més a més, què passarà si es confirma el que el senyor Trichet, responsable del Banc Central Europeu, ja fa dies que diu?, i és que hauran d'apujar els tipus d'interès. I, en una economia tan profundament endeutada com la nostra, una pujada dels tipus d'interès la fa, aquesta economia, profundament vulnerable –profundament vulnerable. I això és així.

I, per tant, aquest model que teníem, tan demonitzat, que tenien vostès tan demonitzat, basat en el consum privat i en l'endeutament de les famílies, i basat en uns tipus d'interès reals que són negatius, i amb aquest model basat en un desenvolupament del sector de la cons-

trucció basat en tipus d'interès reals negatius i en la utilització d'estalvi extern per cobrir la manca d'estalvi intern, doncs bé, aquest model, ara vostès l'han deixat intacte i a més a més no estan fent res per modificar-lo en un altre sentit.

La pregunta és obvia: quines coses alternatives han posat sobre la taula per canviar aquesta situació i aquest risc? Perquè em sembla que és veritat que hi ha un risc que tothom preveu, i el pitjor que es pot fer en economia és, quan tu preveus un risc i quan tu preveus un canvi de cicle, mirar de no anticipar-te al que succeirà. Això és tant a nivell del Govern espanyol com a nivell del Govern de Catalunya. A nivell del Govern espanyol, algú es recorda del Pla de dinamització i les famoses cent mesures, presentades a bombo i platerets pel senyor Sebastián no sé fa quants mesos? A part que jo sempre preguntava, dos o tres dies després: «Escoltin, d'aquestes cent mesures, algú en recorda alguna?», i no trobava mai ningú que en recordés una. Ara és evident, ja, que això seria una tasca impossible.

Què passa amb el Pla nacional de reformes, tantes vegades anticipat pel senyor Solbes i pel mateix senyor Sebastián? No en sabem res. Aquí es podrà dir: «No, escolti'm, aquí sí que hem fet, hem fet el pla famós de competitivitat.» Bé, jo no tinc la impressió tan positiva que vostè ha expressat; més aviat, la meua valoració correspon molt exactament a la que ha expressat el senyor Fernández Teixidó, que resulta que casualment és la que transmeten els agents econòmics i socials d'aquest país, que diuen que el pla de competitivitat no està funcionant i no s'està complint, no?

Per tant, no fem plantejaments negatius ni catastrofistes, però no fem plantejaments que defuguen la realitat i la identificació dels riscos i dels problemes que tenim sobre la taula perquè, si no, si no fem un bon diagnòstic, difícilment podrem trobar respostes.

I ara, per tant, ve el tema que m'interessava més plantejar en aquest debat pressupostari, i és, a la vista de les xifres que hem donat al principi i a la vista d'això que estem comentant, quina és la política econòmica del Govern de Catalunya?, quina és la política econòmica? Perquè què passa si per una pujada del tipus d'interès, que la veiem tots a venir, doncs, hi ha una desconfiança en el sector privat? Serviran polítiques fiscals expansives davant d'això, en no tenir ni política monetària ni tenir la possibilitat de disposar del tipus de canvi? No seria millor una política fiscal rigorosa que abaixi els impostos...? Jo li dic que jo no tinc cap problema a autoconsiderar-me neoliberal, perquè, gràcies a polítiques neoliberals com les que vàrem aplicar quan estàvem al Govern, Espanya està com està i Catalunya està com està, i que no té res a veure en com estava quan governaven els que teòricament feien polítiques, entre cometes, «socialdemòcrates i solidàries»; no hi té res a veure. Entre altres coses, a Espanya hi ha cinc milions de persones més que treballen, que aleshores no trobaven feina, no? Per tant, des d'aquest punt de vista, això dels models a mi no em preocupa gaire; podem discutir també de models.

Anava a fer un comentari respecte al Grup de Convergència i Unió, però me l'estalviaré. (*Veus de fons.*) No,

no; doncs, no me l'estalvio. (*Rialles.*) Ho dic perquè, es clar, darrere del Projecte aquest d'estatut que han aprovat els quatre, doncs, també hi ha un model econòmic, i d'intervenció en l'economia, i de preponderància del poder polític sobre l'activitat econòmica. I aquest no és el nostre model. És un dels motius pels quals nosaltres no hi hem donat suport, i els senyors diputats comunistes, efectivament, em donen la raó –em donen la raó. (*Rialles.*)

Però torno al fil de la intervenció. Hi insisteixo: no seria millor una política fiscal rigorosa, que abaixi els impostos, que abaixi la despesa o que no la faci augmentar per sobre de la renda nominal, i que es plantejessin, a través del projecte pressupostari o a través de l'acció del Govern –que, com es deia, vuit sessions sense presentar-ne ni una, d'iniciativa–, que plantegi reformes estructurals, que busqui la flexibilització dels mercats... Em dirà: «Home, no, tenim poc marge. Tenim poc marge.» Però algun n'hi ha. Tenim capacitat normativa sobre els impostos? La tenim. S'ha utilitzat? No. Ni el Govern anterior, ni el seu Govern. L'han utilitzat molt poc. Hi ha hagut un debat molt llarg sobre un impost, l'impost de societats, que ja veurem com acaba; però també hi ha capacitat normativa a aplicar respecte a altres qüestions, i particularment respecte a l'IRPF.

Hi ha alguna iniciativa del seu Govern que vagi destinada a reduir els nivells d'endeutament de les famílies? Està fent el Govern de Catalunya alguna cosa –i té 30.000 milions de pessetes per distribuir, i té capacitat normativa, i té capacitat d'acció legislativa– per reduir l'endeutament de les famílies i no fer la nostra economia tan vulnerable a una pujada dels tipus d'interès? (*Veus de fons.*) Sí? Doncs, m'ho explicaran, perquè jo no l'he percebuda, i tinc la impressió que els ciutadans tampoc.

Per cert, com abans els deia, no?: quan hi ha un risc cert –és veritat que insegur en el temps– d'un canvi de cicle, les inestabilitats sobre les pròpies institucions polítiques no són bones –no són bones, eh? Per tant, en fi, com més aviat s'acabi tot això, jo crec que millor per a tots plegats. I aquí els faig tres preguntes.

Què és el que volen fer, a través del Projecte de pressupostos o de l'acció del Govern, davant del que presumiblement serà un canvi de cicle que vindrà relativament aviat?

Què és el que volen fer i pensen fer respecte al canvi de model productiu que tenim?, que no és producte de les polítiques de..., no només producte ni..., probablement no substancialment de les polítiques dels governs ni anteriors ni actuals; sí que ho és de la globalització i del canvi de centre de gravetat del planeta, que s'està desplaçant cada vegada més cap a la conca del Pacífic, amb tot el que això implica de progressiva perifèrització d'Europa i, per tant, dins d'Europa, d'Espanya i de la mateixa Catalunya. Que està canviant el model productiu, a mi em sembla evident, de tota evidència –evident, de tota evidència. I quina reacció hi fem? Com busquem activitats alternatives econòmiques que generin major valor afegit i que no es puguin basar en els factors de competitivitat i de productivitat que hem tin-

gut en el passat, fonamentalment a través de salaris relatiu més baixos que els dels nostres competidors? Això s'ha acabat, i a més a més s'ha acabat per sempre –per sempre.

I també què pensen fer vostès davant del canvi de model social? Al senyor president de la Generalitat li agrada molt dir una cosa, que és certa, i és que hem passat de sis milions a set. Però això és un canvi de model social, perquè un milió més de persones sobre sis són moltes, i això respon a un procés que òbviament continuarà, que és el dels fluxos migratoris, realment, molt significatius. Aquest canvi de model social té una implicació brutal sobre la sostenibilitat del nostre estat de benestar, i vostès ho pateixen perquè són els responsables, el Govern de la Generalitat, dels principals serveis que s'han d'oferir perquè la cohesió social d'un país que passa de sis a set es mantingui, no afecti la convivència i tothom pugui gaudir dels serveis i dels drets que té garantits a través de les nostres institucions polítiques.

Bé, què ens aporten, per tant, aquestes cinc bilions de pessetes dels pressupostos de la Generalitat per a l'any que ve, des d'aquest punt de vista de donar resposta a totes aquestes coses, no?, cap on s'orienten? Doncs, miri, ho ha dit el senyor Fernández Teixidó, i jo puc compartir el seu diagnòstic, no? No són els pressupostos rigorosos que necessitaria una economia que pot estar davant d'un canvi de cicle. Em diu vostè: «Home, no són expansius, perquè reduïm el dèficit.» Però, des del punt de vista de la despesa, la despesa creix per sobre de la renda nominal significativament; per tant, el pes del sector públic sobre el conjunt de l'economia augmenta, i això respon a una política fiscal expansiva. Jo sóc contrari que això passi, i tant me fa que em digui que sóc un neoliberal: estic absolutament convençut que, com menys pes del sector públic hi hagi en una economia i com millor funcionin el sector privat i la iniciativa privada, millor. I, en fi, a l'experiència em remeto –a l'experiència em remeto. Els països que van millor del món són els que tenen un espai més ampli per a la iniciativa privada i on menys pes té un sector públic burocratitzat i un sector públic que ofega les iniciatives econòmiques. Per, tant, jo aquí no tinc cap problema, no estic en absolut acomplexat.

Són uns pressupostos també inercials –inercials–, incrementalistes, que en alguns casos s'autojustifiquen perquè, efectivament, es presenten com a inversions coses que s'havien d'haver fet abans i que estaven pressupostades i compromeses i que no s'han fet i que s'hi han de tornar a posar. Jo sé molt bé que vostès han tingut el problema del Carmel i que l'han hagut de pagar, l'han de finançar, i això són molts diners, no?, són molts diners. Però això vol dir que..., expliquem-ho tot i sapiguem quin és el problema de fons, el que hi ha al darrere i, per tant, quin és realment l'esforç inversor que fa el Govern de la Generalitat entre el 2005 i el 2006.

Jo també he intentat buscar dins del projecte pressupostari i la Llei de mesures financeres mesures reformistes, coses que impliquin canvis en determinats mercats o que vulguin incidir en canvis de comportament i d'hàbits de comportament dels agents econòmics. No n'he sabut trobar. Si vostè després té la bondat de dir-me'n algunes, doncs, jo corregiré la meua opinió, però no

n'he sabut trobar. I, per tant, crec que són uns pressupostos que no són adequats als reptes que tenim.

Abans deia: què fem per abordar l'endeutament de les famílies i fomentar l'estalvi?, què fem per reformar en sentit positiu, aprofitant la capacitat normativa, el nostre sistema tributari, pensant en les pimes també, no només en les famílies?, què fem per reformar de debò el sector públic català? Vostès l'han criticat històricament; deien: «El sector públic català és un sector ineficient, és burocràtic, està fet pensant en el model estatal, ha reproduït el model estatal. Quan nosaltres hi entrem farem una gran transformació del sector públic de Catalunya.» Fins ara això és inèdit –fins ara això és inèdit. No sé el que passarà. És veritat que vostès han ampliat el perímetre del pressupost amb altres entitats, bàsicament amb fundacions i entitats d'aquest tipus. Però des del punt de vista de la reforma del sector públic jo no puc recordar cap reforma significativa, ni tan sols no significativa –ni tan sols no significativa.

I bé, com que es va acabant el temps, uns comentaris molt breus sobre la despesa i sobre els ingressos continguts en aquests pressupostos. Des del punt de vista de la despesa, home, vostès diuen que fan un gran esforç inversor; jo crec que no ho és tant, no?, però és veritat que l'haurien de fer. I l'haurien de fer, entre altres coses, per compensar el mal tracte que des de fa un any i mig els dispensa el Govern d'Espanya des del punt de vista de les inversions reals a Catalunya. Ja sé que a vostès no els agrada que els repeteixin això, però el percentatge d'inversions dels pressupostos generals de l'Estat a Catalunya, doncs, és més baix que quan governava el «denostat» Partit Popular, teòricament enemic de Catalunya.

I aquí no n'hi ha prou només amb les paraules i les expressions, que per més que es repeteixin no acaben sent veritat, les xifres són claríssimes, sense tenir present, a més a més, el nivell d'inexecució de la inversió estatal de l'Estat, que en aquests moments està per sobre del 25 per cent. A la nostra època –segona legislatura, «denostada» majoria absoluta del Partit Popular, que no tenia gaire «carinyo» a Catalunya–, doncs, la inexecució estava en el 14 o el 15 per cent. Per tant, les coses són com són, i no com es diu que són.

En conseqüència, hem de fer un esforç inversor des d'aquí –obvi–, afrontant les infraestructures necessàries. Jo he estat buscant en els pressupostos a veure què passava, doncs, amb el quart cinturó, a veure què passava amb les interconnexions elèctriques... Sí que sé que hi ha intenció d'incrementar les zones especials de protecció ambiental de l'aeroport de Barcelona, en contra de qualsevol necessitat elemental definida –molt ben definida, per cert, l'altre dia per la Cambra de Comerç de Barcelona; estic segur que el conseller Castells comparteix exactament la meua inquietud–; ampliar la zona també per al canal Segarra - Garrigues –estic segur que el conseller d'Agricultura, que no hi és, doncs, també comparteix la meua inquietud, n'estic segur. No sabem què passarà amb l'ampliació del port de Barcelona; hi ha problemes. Ara encara no sabem –i si ens ho poden aclarir algun dia ens aniria molt bé, no?– com entrarà l'AVE a Barcelona, si tornem al bucle famós o no tornem al bucle famós. Tot això, escolti'm, és que ja són

els pressupostos del 2007!, és que vostès ja estan en el tercer any del seu Govern!, i totes aquestes coses que tant necessita Catalunya on són, en els pressupostos? L'aigua de Barcelona, com la tindrem? Estem a favor de transvasar l'aigua de Barcelona, a Barcelona, a través d'una interconnexió de conques, per exemple, o no? Bé, totes aquestes coses no surten.

Tampoc surten algunes coses que ja sé que no els agrada gens que els recordem, especialment a una part de la bancada esquerra del Parlament, no? I és que, és clar, ara ja els peatges han deixat de ser una preocupació, sobretot per a les concessionàries, perquè els peatges pugen per sobre de l'IPC. Les concessionàries han deixat de tenir la preocupació que tenien quan molts de vostès estaven a l'oposició, anaven allà, es posaven davant de les tanques i deien que el que s'havia de treure eren tots els peatges. Ah, quan arriba l'hora de governar i la realitat! Ara no se'n parla, d'això. Tothom està silent respecte a aquesta qüestió... (*Veus de fons.*) No l'oposició, evidentment..., perquè ens agrada molt recordar les contradiccions flagrants que en alguns casos s'han fet, no? Bé.

També diuen, vostès, que hi ha un gran èmfasi en les polítiques socials. Bé. Només faltaria –només faltaria! És que les competències autonòmiques per definició responen a polítiques socials. És que els apartats més importants són la sanitat, l'educació, les polítiques socials... Si és que és lògic! El que s'ha de veure és si incrementa o no el pes de les polítiques socials d'un pressupost a l'altre. I jo li dic que no, que hi ha un gran pes de les polítiques socials, però aquest pes és inferior al pes que tenien les polítiques socials en els pressupostos del 2005, començant per educació, que, per cert, té un creixement pressupostari per sota de la mitjana, quan tenim grans necessitats d'arribades dels fluxos migratoris. I per això, al final resulta que tenim més barracons que mai i la previsió és que encara n'hi hagi més en el futur. Bé.

Com que em queda molt poc temps..., un comentari respecte, també, als ingressos i a la famosa evolució de la pressió fiscal. Mirin, és veritat que, a part d'alguna taxa, no?, per exemple, la de l'Escola de Policia, que sembla que sí que augmenta, no ho dic jo, ho diu el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, i, a part dels debats que podríem tenir sobre el cànon de l'aigua, que tinc la impressió que també ens portarien a la mateixa conclusió, sí que és cert que determinades recaptacions d'impostos pugen d'una manera una mica estranya, i m'agradaria saber per què. Resulta que el tram autonòmic de l'IRPF incrementa més la seva recaptació que el tram estatal de l'IRPF, pressupost per pressupost, pressupost de l'Estat – pressupost de la Generalitat. Alguna explicació hi deu haver. Però potser resulta que em diran: «No, no, és que aquí puja més la base tributària.» La xifra de creixement de l'economia espanyola, com vostè ha dit, la previsió és exactament coincident amb la xifra de creixement de l'economia catalana. Per tant, aquí hi ha d'haver alguna cosa –hi ha d'haver alguna cosa. Potser resulta que no fem, des del punt de vista de la utilització de la nostra capacitat productiva, una política orientada a favor dels ciutadans i que les deduccions i els avantatges fiscals que hi ha en

el tram autonòmic no són els que hi pot haver a la pràctica en el tram estatal.

Ha dit, vostè, que l'impost de transmissions puja molt, i és veritat. I és veritat que puja, perquè, en fi, l'evolució del valor dels habitatges i dels immobles, doncs, és la que és, no? –és la que és. (*Veus de fons.*) D'acord. Però a mi m'agradaria recordar-los, també, el que deien vostès respecte a aquest problema quan estaven a l'oposició. És veritat que no se'ns prometia, com en canvi sí que ho va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol en el seu programa electoral amb què va guanyar les eleccions del 2004 –vaig acabant, senyor president–, que això ho resoldrien en un *plis-plas* i, a més a més, creant un ministeri *ad hoc*, que seria el responsable d'acabar amb aquest problema, no?

L'única cosa que hem vist és que això va bé, perquè ara els preus dels habitatges, en comptes de créixer, doncs, el 16,7 per cent, només creixen el 16,4 per cent. Es desaccelera l'evolució del preu de l'habitatge. Però vostès aquí també n'han parlat molt, en parlaven molt, d'aquest tema. I el que sí pot passar és que al final tinguin raó i els preus dels habitatges baixin, perquè pujaran els tipus d'interès i la gent deixarà d'hipotecar-se per comprar pisos i béns immobles. Això sí que pot passar, però no serà gràcies a la seva acció, sinó gràcies a la seva inacció.

I una última referència al dèficit. És veritat que vostès formalment –formalment– porten a la pràctica, dintre de l'estructura de la Llei d'estabilitat pressupostària, el Pla de sanejament. És veritat. S'adequa.

Ara, jo li pregunto: sense els 650 milions d'euros que vénen de la sanitat, què hauria passat amb el dèficit de l'any 2006? Què hauria passat? Perquè em sembla que és una pregunta raonable, no? I, per tant, en el futur, quan ja aquesta entrada ja no es torni a produir, una, perquè és d'una sola vegada, i les altres, perquè són bestretes dels ingressos que hauríem de tenir en el futur, què passarà amb l'evolució del dèficit els anys que vindran? Perquè em sembla que és una pregunta raonable.

Per tot això i per moltes coses més com és natural, però trenta minuts donen de si el que donen de si, demanem i presentem aquesta esmena a la totalitat i la devolució del Projecte al Govern, perquè entenem que no és el projecte idoni que necessita en aquests moments l'economia de Catalunya i la mateixa societat catalana.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, molt honorable senyor president. Excel·lentíssim senyor diputat..., miri, en la seva intervenció jo crec que vostè ha posat sobre la taula qüestions diverses, en les quals hi ha, lògicament, una discrepància. Algunes de les que vostè ha posat jo no les comparteixo en absolut i tractaré d'argumentar-ho.

Volia començar, tanmateix, per un punt que l'ha abocat al principi i ara al final d'alguna l'ha tornat a suscitar,

que és el de les bestretes del finançament de la sanitat, no? Quan vostè parlava de l'acord deia: «En realitat és una bestreta.» Ho ha fet a propòsit de la importància del nostre pressupost en comparar-lo amb el de la Unió Europea i després amb el de l'Estat.

Amb relació a l'Estat, deixi'm començar per aquí, l'Estat en aquests moments administra entorn d'un 20 per cent del conjunt de la despesa..., 30 per cent, si traiem la Seguretat Social, 20, si posem la Seguretat Social... Si poséssim la Seguretat Social, seria 20 per cent Estat, 35 per cent Seguretat Social, 32-33 per cent comunitats autònomes, 13 per cent corporacions locals, no? Bé. És una estructura de despesa –de despesa– homologable a la pròpia de països en els quals existeixen tres nivells de Govern, amb un govern intermedi amb capacitat de decisió política, és a dir, d'autogovern, que seria en el món..., a això se'n diuen països federals, eh?, en el món se'n diuen països federals. Nosaltres hem d'anar en aquesta direcció. Ens falta, encara, fer el que han fet aquests països, que és no solament descentralitzar la despesa i la capacitat de gestió, sinó també el poder polític. Esperem fer-ho amb l'Estatut. Però més o menys aquesta és l'estructura.

D'aquest 55 que li correspon al Govern central, 20 és Estat, 35 Seguretat Social. De manera que, escolti'm, aleshores tindríem 20, 33, 12... És veritat! La Generalitat, com les altres comunitats autònomes, administra més despesa que l'Estat, però això tampoc no entenc per què ens ha de sorprendre tant! Passa a tots els països del món de característiques similars on hi ha pensions. Passa a tots.

Miri, quan vostè mira quines són les despeses realment importants associades a l'activitat del sector públic, aquestes despeses les tenim nosaltres..., vostè ho ha dit després, quan ha parlat de la despesa social, i és veritat. Escolti'm, fora de les pensions, quines són les despeses realment d'un import significatiu?

Doncs, miri, la salut –ens correspon a nosaltres–, l'educació –ens correspon a nosaltres–, i aquest quart pilar ara de l'estat del benestar que creix tant i tant, a tot arreu –a tot arreu–, i que nosaltres també hem d'atendre, i ho hem de fer perquè els ciutadans tenen tot el dret que el seu Govern respongui a les expectatives que hi tenen dipositades. I em refereixo a totes les problemàtiques de les persones amb situació de dependència que hem d'atendre. No només això, eh?, perquè els serveis socials inclouen altres qüestions molt importants. Però és veritat que és així. De manera que tenim la part important de la despesa, aquella que es reflecteix en serveis que reben els ciutadans. Nosaltres, per cert, també tenim la part fonamental de la despesa de seguretat, que també és un servei molt important per als ciutadans, i, a més, és la despesa que creix més, aquí i a tot arreu –aquí i a tot arreu. De manera que no ens ha d'estranyar que tinguem un pressupost d'una certa envergadura, no?

Això ens ha de conduir a la conclusió que..., com li ho diria?, tenim tot el marge per fer tot el que voldríem? No. Desgraciadament, no. I vostè ho sap molt bé, això. Perquè molta d'aquesta despesa realment el problema que tenim és que no podem atendre tot allò que hauríem d'atendre. De manera que el marge discrecional és relativament limitat. I nosaltres ens trobem amb una

pressió molt important, de tipus estructural, perquè teníem la que ja sabíem que hi era, la de la salut, les persones grans, l'envelliment de la població; però se'ns hi ha afegit, escoltin, i això ho hem d'entendre tots –se'ns hi ha afegit–, la de l'educació, i és per la pressió d'escolarització dels nanos, de la gent jove, per un repunt de la taxa de natalitat –benvingut– i per la pressió, naturalment, de la població que hem d'escolaritzar procedent de la immigració. De manera que és veritat, tenim un pressupost important, però que, d'altra banda, és el que ha d'atendre allò que avui probablement constitueixen les despeses més vinculades als serveis que reben els ciutadans.

Vostè, això, ho ha associat amb el finançament de la sanitat, i deia: «És una bestreta, i, per tant, què faran ara? Ho rebran aquest any, però en el futur no.» Miri, no això que quedi clar, jo he tractat de dir-ho avui en la meua intervenció inicial, no? És una solució d'emergència a una situació d'emergència.

La situació era d'emergència, no perquè no s'hagués fet el que es podia. Escolti'm, suposo que sí, però la realitat és que, al llarg dels anys, el creixement de la despesa en salut, per raons estructurals que no tenen a veure amb la nostra millor o pitjor capacitat de gestió –la nostra, per cert, ha estat excel·lent des que governem a Catalunya–, creix més que el finançament que tenim per atendre-la. Això és una realitat! (*Remor de veus.*) I a l'any 2001, agafant dades de l'any 99, es va pactar una quantitat. Acceptem que en aquell moment era equilibrada. Acceptem-ho. Jo crec que no. Jo crec que ja la vam pactar amb un dèficit. Però, escoltin, perquè ja sap com van aquestes negociacions, i ha anat creixent el diferencial. I ens hem acabat trobant que cada any començàvem l'exercici sabent que rebríem un finançament inferior a la despesa real.

Què hem fet ara? Posar remei a la situació d'emergència. Això és el que s'ha fet. Teníem una malaltia i l'únic que havíem de fer era aturar la febrada, escolti'm, aturar els símptomes. Hi ha encara un problema de fons? És clar que hi és, que s'ha de resoldre, per això hi ha el compromís del Govern de l'Estat de reformar el sistema de finançament. Per això hi és, i associat, a més, amb la reforma de la sanitat. O sigui ha estat el fet de posar aquesta qüestió sobre la taula, que s'ha dit: «Ara fem una solució d'emergència, aquesta; i, a la vegada, ens plantejem la solució del problema de fons.» Evidentment, la solució del problema de fons ha de comportar una millora de la suficiència financera que consolidi aquests avançaments, per descomptat! I així està assumit per tothom. No ens enganyem. Són bestretes que, de moment, ens resolten el problema d'emergència. Per què? Perquè tenen un impacte directe en el pressupost. És clar que sí! Sense aquestes bestretes nosaltres no tindríem ara 630 milions..., 650 que tenim. El tenen? Tenim un pressupost que té 650 milions més gràcies a les bestretes. Però sabem que si no es resol el problema de fons, i tenim aquest temps per fer-ho, ens trobaríem en una situació que d'aquí a dos anys acabaria apareixent el problema que ara hem resolt. De manera que per això hi ha el compromís, també, de resoldre el problema de fons. Hi és per a tothom, i especialment, naturalment, a Catalunya, d'això, en fem una qüestió relativament important, no?, quan ho posem a l'Estatut

com un tema clau i quan diem que aquesta és una qüestió vital.

De manera que aquesta és la resposta a la seva pregunta. Què hauria passat si no haguéssim tingut aquest avançament per a l'any 2006? Miri, escolti'm, que no hauríem pogut fer tota la despesa que hem fet. Nosaltres no hauríem pogut fer tota la despesa que hem fet. En el passat, què passava? Que es feia la despesa encara que no estigués pressupostada i s'anava acumulant despesa desplaçada.

Sap vostè que el problema que hi havia és que s'anava acumulant despesa desplaçada, que anava creixent any rere any. Això és el que hauria passat amb els antics governants, i nosaltres hauríem tractat de fer un esforç de gestió pressupostària i de rigor, perquè tenim un pla de sanejament i el complim. I ens hauríem hagut d'adaptar. Perquè nosaltres hem reduït realment el dèficit i hem contingut la despesa desplaçada. (*Remor de veus.*)

I ara entro en la segona qüestió. Nosaltres fem una política..., clar, naturalment que sí..., vostè diu «fiscal, política econòmica, política pressupostària», que té uns eixos molt i molt clars. Hem d'atendre una despesa que tenim l'obligació d'atendre-la bé, que és la despesa social; som els responsables fonamentals d'aquesta despesa i té un creixement estructural molt gran. De manera que, a la vegada que tractem d'atendre les demandes dels ciutadans i la nostra pròpia ambició per prestar uns serveis superiors als que avui es tenen, ho volem fer fent un esforç de rigor en la gestió d'aquesta despesa, i es fa als grans departaments de despesa social, salut, educació, sobretot, no?, però també als altres, habitatge mateix, que és molt més petit, naturalment, en quantitat, o a serveis socials. Es fa un gran esforç. Jo li ho puc assegurar, i les dades de Salut, per exemple, són molt clares: hem reduït la despesa en farmàcia. Vostè diu: «En Salut creix més que...» Sap què passa?, que en Salut nosaltres vam haver de posar totes les xifres sobre la taula només arribar, a l'any 2004. De manera que el creixement es va produir el 2004, que tota aquella despesa aplaçada que no sortia en el pressupost, va sortir, va aflorar tota. I allà es va produir un gran augment. I després l'hem contingut. És la nostra obligació, i es conté. Es redueix la despesa aplaçada i es conté la despesa en farmàcia. Com en Educació, que es fa un gran esforç inversor. Fixi's, en què es fa l'esforç en Educació? Inversor, escoles noves i, naturalment, atendre les necessitats educatives amb personal docent. Aquí és on es fa l'esforç, no amb despesa burocràtica.

Primer, és despesa social; segon, un esforç de rigor pressupostari molt gran, perquè tenim l'obligació –ho he dit abans i ho torno a dir– d'administrar bé els nostres recursos, i, en tercer lloc, un esforç d'inversió. Hem fet un canvi qualitatiu en el pes de la inversió dins del conjunt del pressupost, de manera que el nostre pressupost és important, sí, i, a més, invertim molt més del que s'invertia. En quart lloc, nosaltres fem això sense augmentar la pressió fiscal.

Jo els demano en això que..., mirin, en el debat pressupostari, en el debat polític es pot utilitzar qualsevol cosa, només faltaria, no?, però mirem les dades realment tal com són. Poden dir, de veritat, que a Catalu-

nya hi ha un augment important de la pressió fiscal, home? Bé..., però només cal mirar les dades! És clar, que no hi és! –és clar, que no hi és! De manera que, miri, ni nosaltres, que som partidaris del model que he explicat, que som partidaris d'aquest paper del sector públic, també sabem que la pressió fiscal no la podríem augmentar més enllà d'uns límits sense que això tingués perjudicis per als ciutadans. Ni podem ni volem, i no ho fem –no ho fem.

En quins impostos hem augmentat la pressió fiscal? En quins? No hi ha un augment de la pressió fiscal a Catalunya, de manera que fem aquest esforç sabent que és convenient mantenir la pressió fiscal dins d'uns límits, entre altres qüestions, perquè aquest és un tema en el qual, realment, ja ho he dit abans, crec que la competència fiscal existeix entre comunitats autònomes, i, per tant, segons quins impostos volguéssim augmentar, tindria efectes contraproductius. Per exemple, successions, ja ho hem dit, i el redueixen, l'impost de successions. IRPF, que és l'altre impost del qual podríem fer ús. De l'IRPF, evidentment, no en fem ús, no augmentem la pressió fiscal de l'IRPF. Taxes, aquest any no s'han augmentat. L'any passat van crear-se unes taxes d'un import recaptador petitíssim. De manera que no hi ha un augment de la pressió fiscal a Catalunya.

El repàs de les coses que segons vostè hauria de contenir el pressupost i no té, i ara hi entraré lligant-ho amb la competitivitat, amb la situació econòmica... Vostè s'ha referit a un conjunt de mesures o d'actuacions que retreia al Govern que no s'haguessin adoptat. Miri, de fet, fem el debat amb el Govern de Catalunya, no? A mi, m'ha fet la impressió que vostè debatia amb el Govern de l'Estat, perquè la majoria de les qüestions que ens retreia que no es fessin, doncs, no són competència nostra. Nosaltres no som responsables, amb independència que sembli bé o no fer-la, de la interconnexió elèctrica. És que no som nosaltres, els responsables de fer-la!, de manera que difícilment la trobaria vostè en el nostre pressupost. És clar!, no la pot trobar, en el nostre pressupost. El port i l'aeroport. Doncs succeeix el mateix. No es pot trobar en el nostre pressupost. El TGV tampoc el pot trobar en el nostre pressupost. Escolti'm (*l'orador riu*), vostè en algun moment m'ha semblat que s'equivocava de parlament, no?, i que debatia amb el Govern de l'Estat, no?

No, escolti'm, en aquestes qüestions anem junts –anem junts–, i vostè sap perfectament fins a quin punt són prioritats del Govern de Catalunya les inversions en cada una, en totes i cada una, d'aquestes infraestructures, sap fins a quin punt són prioritats del Govern de Catalunya. Ara, escolti'm, fem l'acció política que cal per tractar de resoldre dèficits que ens hem trobat en aquest terreny, i dèficits molt i molt importants.

El model econòmic. Miri, també aquí vostè ha començat... Jo agraeixo el to de la seva intervenció en aquest punt, no?, perquè és veritat que estem davant d'una transformació de fons del nostre model de competitivitat. Però això és evident, això nosaltres ho hem dit. El punt de partida de l'Acord estratègic és precisament el diagnòstic compartit sobre aquest punt. Estem davant d'una transformació de fons del nostre model de competitivitat, i aquells terrenys en què abans érem compe-

titius, bàsicament que la competitivitat hi era possible perquè tenia uns costos salarials molt baixos, cosa que va permetre l'atracció de multinacionals, amb altres llocs del món, a Catalunya, i des de Catalunya van poder projectar-se en el conjunt del gran mercat europeu..., aquest factor de competitivitat es transforma.

Jo no utilitzo la paraula «esgotar», perquè crec que quan parlem de l'esgotament d'un model fa la impressió que el model s'esgota i que un dia ens trobarem que ja no hi és i que l'hauré de canviar per un altre, no? És com el que va a la botiga i canvia de «trajo»; no és ben bé això, no? Els models..., vostè ho sap perfectament, no?, perquè, d'economia, vostè en sap més que jo, perquè ha tingut ocasió de practicar-la des de molts àmbits, no? Vostè sap que els models no es canvien com els «trajos», es van transformant, i aquells que són capaços de transformar-se i d'adaptar-se als canvis i de dirigir-los, de gestionar-los, se'n surten. I el nostre es transforma, es produeix la transformació de fons en el nostre model de competitivitat, ja es produeix. Si no es produís, no creixeríem el 3,3 per cent, ni les nostres empreses exportarien el que han d'exportar. Si exporten, és perquè són competitives en un mercat global, i cada vegada més, ho són. El que hem de fer és ajudar-les perquè ho puguin ser en bones condicions i perquè puguin fer front als problemes ara que hi som a temps. Això és el que hem de fer, i això és el que fa l'Acord estratègic, exactament això: assentar les bases d'un diagnòstic compartit i posar les polítiques i les mesures a disposició de les empreses que han de fer aquell gran esforç de transformació del model de competitivitat. Això és el que fem.

Que hi ha de ser, aquest canvi de model? Per descomptat que sí. Escolti, se'n pot dir «esgotament», eh?, si vol; no en farem una qüestió, de la paraula. Si vostè i el senyor Almunia coincideixen a dir «esgotament», no seré jo ara el que no hi estigui d'acord, ja em sembla bé, però jo crec que és millor utilitzar l'expressió «transformació de fons del model de competitivitat», que és realment el que succeeix, que es manifesta en molts aspectes, perquè és veritat. Les bases del model que hi ha hagut a Espanya han sigut un fort impuls de la demanda interior, un pes important del sector de la construcció i febles creixements de la productivitat, que, en part, són els que expliquen la forta creació d'ocupació, per cert, en part són els que expliquen la forta creació d'ocupació. És a dir que si haguéssim de dir-ho tot, també hauríem de parlar d'una forta creació d'ocupació, que té aquest costat; si vol dir-ho, l'altra cara de la moneda, no? Això ha sigut així.

Vostè també ens ha dit abans en aquesta cambra: «Som, després dels Estats Units, els que tenim el dèficit comercial més alt del món.» Home!, nosaltres, modestament, Catalunya, no –Catalunya, no. En aquest cas, també, vostè pensava en el Congrés dels Diputats, no?, es veia allà al Congrés dient-ho. No, nosaltres, a Catalunya, encara no. Home!, tampoc no podem estar contents, perquè tenim un dèficit. Ja hem dit abans que el saldo comercial negatiu fa una contribució negativa al creixement del PIB, no?, d'1,9 punts aquest any; esperem que sigui d'1,2 l'any que ve. De manera que ho hem de reduir, també, no? Però és veritat: a Espanya hi ha aquest problema; a Catalunya també hi és, amb

menys gravetat, amb menys gravetat perquè exportem més, exportem més que la resta d'Espanya, bastant més, la qual cosa vol dir també que les bases de la nostra economia són relativament més sòlides en molts aspectes –en molt aspectes–, són relativament més sòlides. Però sí, és veritat: tenim també un dèficit comercial que no ens ha de tranquil·litzar, no?

Home!, en part, també, diguem-ho tot, no? En part, perquè hi és, aquest dèficit, aquesta situació de l'economia espanyola que absorbeix estalvi de la resta del món com només ho fan els Estats Units? Doncs perquè creiem més que els altres països europeus i que el Japó, que, a més, estalvien molt. És a dir que, també, la realitat és que el problema hi és, en part (*l'orador riu*), conseqüència d'una bona notícia, no?, i és que Espanya creix més que altres i ha crescut més al llarg d'aquesta llarga dècada de creixement, ja, no?, de manera que aquesta és una bona notícia.

Però és veritat: tenim un problema que és la transformació de fons del nostre model de competitivitat, i aquí el Govern ha convocat, i els seus socis en la signatura de l'Acord estratègic, el conjunt de la societat a col·laborar i a posar-hi remei, i és el que fem. Escolti, jo li puc assegurar que es fa amb molt bona marxa; va molt bé, el compliment de l'Acord, es compleixen les mesures previstes i hi ha la col·laboració adequada, i gràcies a l'Acord es mobilitzen recursos que altrament no s'haurien mobilitzat. Se'm diu: «Oh!, no tots els 1.217 i escaig milions» –els 17 potser m'equivoco, eh?–, «són deguts a l'Acord.» És veritat, mai s'ha pretès, mai s'ha pretès que en l'Acord estratègic hi hagués un pressupost a part, dins del pressupost de la Generalitat, d'aquest import, i això ho saben molt bé els meus companys de Govern! Per què? Perquè l'objectiu, precisament, era mobilitzar allò que ja han de fer els diferents departaments, naturalment que sí! El Departament de Treball i Indústria, la seva primera preocupació és complir l'Acord! I del d'Educació, també! I del de Política Territorial! I del de Comerç! I del meu! No hem d'agafar i dir: «No, escolti, jo faré el que venia fent, i, a més, bé, doncs, aquí tindrem un raconet per a l'Acord.» No, no, no és això! L'Acord es converteix en el full de ruta del que és l'acció de govern en una qüestió tan i tan important com és la competitivitat de la nostra economia. Si aquesta és la força de l'Acord! És orientar les bateries de l'acció de govern en la mateixa direcció; posar recursos que abans anaven dispersos, en direccions diferents, de vegades neutralitzant-se, en la mateixa direcció, i, gràcies a això, també aconseguir canalitzar més recursos, gràcies a això, i això s'ha fet i és el que es fa.

Jo estic convençut que l'impuls de les mesures de l'Acord, de totes, tindrà un efecte. Però, escolti'm, quan vam fer l'Acord també ho vam dir clarament. L'Acord té dues dimensions clarament diferents: una, la dimensió de posar en marxa aquelles mesures que sistemàticament un govern ha de dur a terme, pensant en el mitjà termini, pensant en el futur, pensant en allò que ha de servir per crear unes bases noves, perquè hi hagi un terreny abonat, en el camp de la formació i del capital humà, en el camp de la innovació tecnològica, de recerca –em deia el conseller d'Indústria que quina és la quantitat de recursos que s'han destinat a la inno-

vació tecnològica els darrers anys—, en el terreny, naturalment, de les infraestructures, del finançament de l'activitat productiva, en tots aquests terrenys, perquè això és imprescindible. Sense una visió estratègica, sense una acció persistent, sistemàtica, tenaç, cap política no dóna resultat. I en aquest país, de vegades, som molt donats a la foguerada, a l'efecte d'un dia per a un altre, i no a anar mantenint la política per a què saps que vas sembrant el terreny i que acabarà donant fruits. I això és el que hem de fer, i és el que fem amb l'Acord estratègic, de manera que aquesta és la primera dimensió de l'Acord.

I, després, n'hi ha una altra, que és la que ha d'actuar de revulsiu, perquè l'Acord també ha de ser un revulsiu, un revulsiu per evitar que ens anem instal·lant en aquesta pèrdua de competitivitat, en un cert declivi econòmic, i aquest efecte de revulsiu jo estic convençut que es notará perfectament quan es vegin les mesures emblemàtiques de l'Acord que estan ja en marxa.

Ahir, per exemple, el Govern va poder examinar una proposta conjunta dels consellers de Treball i Indústria i de la consellera d'Educació: l'impuls dels centres integrals de formació professional, una vellíssima aspiració dels nostres empresaris —vellíssima aspiració— que no s'havia posat mai en marxa. Centres integrals en què ells siguin presents, en els òrgans de gestió, de direcció, per tal de poder decidir sobre quins programes, quines mesures, cal adoptar realment per a la formació professional, vinculades directament al món de l'empresa. Aquesta és una mesura important que pot actuar de revulsiu.

I, junt amb aquestes polítiques de fons, és veritat que hi ha d'haver aquestes mesures més emblemàtiques, més potents, d'un impacte més immediat, que tinguin aquest efecte de revulsiu. Estigui segur que hi seran.

Jo li podria fer la llista, la va fer el conseller primer en el debat de política general, de totes les actuacions que impulsa aquest Govern des del punt de vista de la innovació tecnològica i de la recerca, dels centres de recerca que s'han posat en marxa, de les iniciatives en aquest terreny: el supercomputador; el sincrotró; l'IRB del Parc Tecnològic de Barcelona, amb el doctor Massagué; el PRBB de la Pompeu Fabra, el Parc de Recerca Biomèdica, amb els doctors Beato, Izpisua. Podríem fer la llista, naturalment que sí. Naturalment, que es duen a terme unes actuacions que suposen un canvi qualitatiu respecte al que succeïa fins ara, i em sembla que val la pena que ho tinguem present.

I, finalment, una última qüestió, senyor diputat. Miri, si vostè vol, de filosofia política, no? Vostè parlava del fet que l'augment de la despesa pública sobre el PIB nominal, té raó, suposa, en el fons, que ha augmentat el pes de la despesa pública sobre el PIB. És veritat. Jo li he explicat les raons, i li he dit, em sembla, amb quin capteniment ho hem d'abordar. Nosaltres tenim uns serveis que tenen un comportament expansiu per raons estructurals, i això succeeix a tot arreu. Davant d'això, hi ha dues possibilitats: posar el cap sota l'ala, fer veure que no creixen i acceptar un creixement descontrolat de la despesa, o tractar d'acceptar la realitat que aquests serveis són importants per als ciutadans, dins del nostre model ho són, i, aleshores, això sí, mirar de gestionar-

ne el creixement adequadament. Això és el que fem. Però sabem que tenen aquest comportament expansiu, estructuralment expansiu, i que avui a Catalunya seguim estant per sota d'aquells països europeus que ens serveixen de referència, i els nostres ciutadans ho saben i ens demanen uns nivells de prestacions superiors als que tenen, de manera que el que hem de tractar de fer i el que volem fer és això.

Això perquè tenim una visió intervencionista, expansiva, negadora del paper del sector privat en el conjunt de l'activitat econòmica? Per descomptat que no —per descomptat que no. Miri, a Catalunya això seria impossible, deixi'm que li ho digui. Si aquest país s'ha fet a partir del paper de la societat civil, per l'absència de poders públics, de l'Estat! Si aquest país és fruit de l'acció dels seus ciutadans i, en definitiva, de les iniciatives que sorgeixen de la mateixa societat! Anava a dir privades. Doncs sí, privades. En algun cas, tenen a veure amb orígens fundacionals, no necessàriament privats. És això, aquest país, de manera que perdoni'm que li ho digui. Li demanaria, a més, que en això coincidís amb el que és la majoria d'aquest Parlament. Nosaltres volem més autogovern, però no per fer més intervencionisme, sinó per confiar de veritat en la societat. Més autogovern no vol dir més intervencionisme. I, en aquest sentit, qui no ens pot donar lliçons, segur, d'intervencionisme són aquells que des del Govern central han utilitzat el Govern per fer intervencionisme, i, a més, mai a favor dels interessos de Catalunya, ni dels polítics ni dels econòmics, de manera que jo li demano en això, escolti'm, que mirem de coincidir en aquest doble diagnòstic: més autogovern, però no per fer més intervencionisme, sinó per confiar més en la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller. Jo li vull agrair el to de la resposta —crec que es correspon també amb el to de la primera intervenció— i, per tant, aquesta possibilitat de tenir un debat a fons sobre moltes de les necessitats i molts dels requeriments que té la nostra economia i la nostra societat i moltes de les inquietuds que segurament compartim, no? Jo crec que és molt bo que hi hagi aquest diagnòstic compartit respecte que estem davant..., vostè n'ha dit transformació a fons, jo en deia esgotament o canvi, m'és igual..., de model productiu.

I crec que seria molt bo que en parléssim més, de totes aquestes coses, i que el debat polític estigués sovint molt més dominat per aquests temes que són molt de fons, que són molt estructurals, en els quals ens juguem de vegades el futur i que no ens concentréssim de vegades també obsessivament en altres qüestions que ho ocupen tot, jo crec que d'una manera també excessiva i una mica paralitzant, esterilitzant de les energies i del dinamisme d'una societat que, efectivament, com la

catalana, sempre s'ha caracteritzat per la força de la seva societat civil i de la iniciativa privada.

Ha fet tot un seguit de comentaris sobre tot això. Jo intentaré estructurar-los en el temps que tenim, no? Ha començat parlant de l'estructura de despesa. Efectivament, jo crec que de les xifres que avui hem utilitzat, doncs, es desprèn que, efectivament, Espanya, des del punt de vista de la distribució competencial entre les diferents administracions i des del punt de vista de la distribució dels recursos procedents dels impostos que paguen persones físiques i jurídiques, doncs, és un país federal. Federal. Que es pot avançar cap a la federalització..., més? Sempre. Sempre que es faci amb un esperit federal. Veig difícil que això es pugui aconseguir si l'esperit és confederal. Però si es fa des d'un esperit federal i, per tant, de comú acord entre tots i en els àmbits multilaterals, doncs, les coses es poden millorar, només faltaria. Nosaltres estem absolutament oberts a discutir-ho en aquests termes.

Però vostè ha utilitzat una accepció de la paraula «federal» associant-la a més poder polític –a més poder polític. Bé, tot això s'hauria de veure..., i, per tant, hi pot haver també una discussió sobre el contingut de les competències, però amb perspectiva federal, hi insisteixo, no amb perspectiva confederal, que a la pràctica significa que una de les administracions, en aquest cas l'Administració general de l'Estat, doncs, desapareix en la pràctica d'un determinat territori, no? I aquest és el model que vostès defensen, atesa la seva aprovació global i quadripartita del projecte d'Estatut. Nosaltres no la compartim i, per tant, doncs, bé, mostrem la nostra discrepància.

Però sí que és veritat que hi ha una part molt important de la despesa –la que a més a més té més pressió, parlant del fenomen migratori– que és la que afecta les competències que en aquests moments tenen les comunitats autònomes i, per tant, a Catalunya, la Generalitat. Això és cert i això s'ha d'abordar, només faltaria. Però també és veritat que quan vostè deia les xifres hem de ser conscients dels marges de maniobra. Ja saben vostès que aquesta és una obsessió que jo he expressat molt sovint en aquesta tribuna, de no generar expectatives que després es puguin veure frustrades.

L'Administració general de l'Estat –deixo a part el component de pensions–, doncs, és el 20 per cent de la despesa pública. Si nosaltres volem incrementar substancialment els recursos de la Generalitat i, per extensió, del conjunt de les comunitats autònomes, ens hem de fer la pregunta: d'on traiem els recursos? Jo crec que de l'Administració central de l'Estat ja difícilment podem tibar més, perquè el marge de maniobra ja és molt petit. I no ho dic jo, ho diu cada dia que té ocasió el vicepresident econòmic del Govern. És veritat que es podria produir una certa redistribució de recursos entre les comunitats autònomes, però no crec que hi siguin gaire favorables, no? No crec que hi siguin gaire favorables. Per tant, o incrementem la pressió fiscal o no sé d'on sortiran els diners.

I vostè em dirà: «No, no, és que el nostre mètode de finançament, el que defensem..., el que diu és que com que nosaltres ens quedem tots els impostos, siguin o no de titularitat estatal, i després negociem bilateralment

amb l'Estat –buscarem també l'acord multilateral–, doncs, al final, això significarà una clara millora.» M'és igual. La pregunta segueix sent igual de vàlida: d'on sortiran els diners –d'on sortiran els diners– que han d'incrementar substancialment el finançament de la Generalitat? Jo crec que aquí s'estan manegant xifres que no tenen res a veure amb els marges de maniobra reals que tenim i que, per tant, doncs, estem generant unes expectatives que després es frustraran. I no crec que aquest sigui el sentiment que ha de dominar l'acció política d'un govern que, a més a més, està encapçalat per un socialista.

Després ha comentat el tema de la sanitat. Bé, jo li reconec el coratge polític que ha tingut de dir: «Miri, això ha estat, doncs, una solució d'emergència.» Anava a dir «un pedaça», però no volia ser pejoratiu, eh? Doncs, val. Una solució d'emergència en una situació d'emergència. I és veritat. El tema de la sanitat és molt més de fons, i vostès no en són els màxims responsables, això ve de molts anys. I ve de molts anys, de molts governs espanyols de diferent signe, i ve de molts anys de gestió, aquí a Catalunya, d'aquest tema de sanitat. Vostè diu: «No, no, estem fent un esforç i ara havíem de tapar el forat, havíem de fer front en aquesta situació, però estem fent també un esforç... Primer el vàrem fer d'afloreament de despesa que no estava, diguem-ne, transparentment comptabilitzada –simplement dic això– i després, a partir d'aquí, el que estem fent és contenció.» I bé, això hauríem de veure-ho, hauríem de veure-ho.

Però no n'hi ha prou només amb un exercici de contenció, i vostè ho sap, ni n'hi ha prou a reduir el problema de la sanitat al seu finançament. Hi ha un problema de finançament? Sí. Hi ha la necessitat que hi hagi una contenció de la despesa? També. Però també es poden fer reformes del nostre sistema de salut, que vagin orientades al problema estructural de debò que hi ha al darrere d'un sistema sanitari que fins ara ha anat generant dèficits estructurals i crònics sense solució de continuïtat.

I aquí hi ha el famós Informe de la comissió d'experts, l'Informe Vinardell, que, bé, proposava tot un seguit de coses. Jo tinc la impressió que de moment això és gairebé inèdit, això és gairebé inèdit i han passat dos anys. Ja estem a meitat de legislatura, ara tenim un nou projecte de pressupostos i, de moment, doncs, tinc la impressió que, efectivament, es va trampejant la situació; no diré que no s'estigui trampejant raonablement bé, però, òbviament, no estem avançant cap a la solució de debò.

Ha fet també una referència a l'esforç inversor, no?, a l'esforç inversor i al caràcter dinamitzador d'aquests pressupostos, l'esforç de contenció, d'una banda, per no incrementar la despesa corrent, i després, doncs, l'esforç en les inversions de capital. A mi no em quadra. Miri, jo ara ho he repassat, no?, a la millor no m'hi he fixat bé, però la despesa corrent augmenta globalment un 13 per cent, les despeses de capital un 6,4, per tant, per sota de la mitjana i per sota del PIB nominal. I aleshores encara hi ha una dada més cridanera, no?, i és que quan vas als capítols concrets de la despesa corrent, el capítol primer –remuneracions de personal–,

doncs, s'incrementa un 12 per cent, i això està en consonància amb l'increment de la despesa corrent, però després també resulta que l'increment del personal, si no ho recordo malament, és de mil i escaig..., mil i escaig persones, no? I és clar, dius: home, uf, 419 milions d'euros... (*Algú diu: «Molt més.»*) No, 10.000, perdó. 10.000, 10.000. És igual... No, no m'és igual, vull dir que m'he confós. 10.000. Però 419 milions d'euros..., no em quadra, això, no? Hi ha d'haver també alguna altra... Sé que s'ha augmentat el perímetre pressupostari i, per tant, això pot estar al darrere d'aquesta qüestió, però no és la dada que m'interessa més destacar, sinó que és l'increment del capítol segon. Si no m'ho contradiu, senyor conseller, el capítol segon s'incrementa el 22,8 per cent. És una xifra brutal, brutal. Segur que té explicació, però és una xifra realment espectacular, que no quadra amb aquesta voluntat de presentar uns pressupostos que es diu que no són expansius, que són rigorosos i que contenen la despesa.

Arran d'això m'ha fet uns comentaris sobre que jo parlava com si parlés davant del Congrés dels Diputats i em referís al Govern espanyol. Home, no em tergiversi, no? Jo sé molt bé que la responsabilitat de fer l'AVE és del Govern espanyol. I la interconnexió, també. I l'increment del port, i l'increment de l'aeroport. Ho sé molt bé. Però també sé molt bé de qui és la responsabilitat que el Govern espanyol no pugui fer aquestes inversions tan necessàries per a Catalunya. I això... són vostès. No són els responsables de fer-ho, però són els responsables que no es faci. I això és així. I això, de moment, és així. A la millor se n'acaben sortint, però de moment és així.

Després també ha fet ja un comentari de caràcter més general, que jo li agraeixo tant en el to com en el contingut, respecte a la transformació del model de creixement i la resposta que des del Govern s'ha donat, que és la de l'Acord estratègic de competitivitat. Bé, al mateix Projecte, a la mateixa memòria de presentació dels pressupostos es diu que aquest Pla s'ha complert ja en un 74 per cent. I després ha dit que aquest Pla haurà d'acabar sent un revulsiu. Ja només ens queda un 26 perquè sigui un revulsiu, i de moment no ens n'hem assabentat, i això que s'ha aplicat en un 74 per cent.

I després no correspon, això, amb les apreciacions que ens fan..., que ens fan arribar, i crec que ens fan arribar a tots els agents econòmics i socials implicats en el mateix Pla estratègic. I alguns no implicats, i que diuen una cosa que jo comparteixo, i és que és un plantejament que respon a la voluntat d'adaptar el model productiu que tenim, però que no respon a la voluntat de transformar-lo en la direcció que tots els experts avui ens diuen que és la direcció correcta, que és avançar no ja cap a la societat de la informació, sinó cap al que se'n diu la societat del coneixement. Falta imaginació per anar més enllà d'adaptar el model vigent i, en canvi, pensar efectivament en la seva transformació profunda.

El model jo crec que s'està esgotant. Tots n'hem sigut responsables en el passat. Ha donat molts bons resultats. És clar, vostè deia allò de la construcció, el consum privat, etcètera. Tot això és cert, però també, doncs, els milions de llocs de treball a tot Espanya i els centenars de milers de llocs de treball creats a Catalunya durant

tots aquests anys. La competitivitat no té re a veure amb la productivitat, perquè... No té re a veure. Són conceptes completament diferents, com vostè sap millor que jo. La productivitat aparent del treball ha disminuït per l'increment de l'ocupació, pel brutal increment de l'ocupació. La competitivitat és una altra cosa, no? I aquí..., per això jo feia referència a l'evolució dels costos laborals unitaris, perquè això sí que està darrere del concepte de competitivitat. I aquí, doncs, crec que no anem bé.

I deia: «Hi ha tot un seguit de mesures, no totes són del Pla, però el que hem fet és transformar-les en mesures coherents en virtut d'una voluntat de canviar el model productiu i, coses que ja estaven previstes, doncs, ara les encabim en la lògica del mateix Pla.» Bé, jo no seré qui li criticaré aquest plantejament, que em sembla raonable, no?, però..., que abans parlàvem d'infraestructures concretes i molt necessàries per al país. Ens aniria molt bé per a la nostra competitivitat que vostès finalment es posessin d'acord i les deixessin fer. Ens aniria molt bé.

I després ha citat també tot un seguit d'iniciatives, per exemple, des del punt de vista de la innovació tecnològica, que està molt bé, i a mi m'ho sembla entre altres coses perquè la responsabilitat d'endegar-les no és de vostès. Són normalment acords que vàrem tenir entre l'anterior Govern de Convergència i Unió i el Govern del Partit Popular, no? I vostè les ha citat i si jo no m'hi he fixat malament, doncs, tinc la impressió que totes vénen d'abans. Totes vénen d'abans.

Bé, en qualsevol cas, una reflexió compartida sobre això..., a nosaltres ens hi trobarà, com bé sap. I, per tant, també li demanaria, com abans li he demanat al senyor Fernández Teixedó, home, que parlem de veritat de les esmenes. No de les esmenes a la totalitat, que ja sé que per definició no ens les acceptaran, però sí de les esmenes parcials, que dinamitzin coses que són beneficioses per al conjunt del país, que estic segur que vostès també comparteixen i que estic segur que vostès haurien votat si continuessin a l'oposició, n'estic segur. I aquesta petició de coherència em sembla que és prou raonable.

Dos comentaris finals. Un sobre el Cidem. Jo parlava del dèficit exterior, i és cert, i em referia al dèficit del conjunt d'Espanya. Òbviament, també hi ha un dèficit a Catalunya. No és tan pronunciat i, a més a més, es dóna una altra circumstància, que és el saldo comercial positiu entre Catalunya i la resta. Aquesta és una dada que convé recordar molt sovint –convé recordar-la molt sovint–, perquè ens interessa que això continuï sent així, m'imagino, m'imagino. I, per tant, doncs, també hem d'actuar en consonància.

I a partir d'aquí –i vaig acabant, senyor president–, l'increment del sector públic. És cert que atès el fenomen migratori, el pes del sector públic en àmbits tan importants com la sanitat o l'educació, doncs, és una necessitat. Hem de donar resposta a això. Jo no en sóc en absolut contrari. També és cert que són serveis que no necessàriament ha de prestar el sector públic directament, sinó que la iniciativa privada aquí té un camp molt ampli, que a Catalunya sempre ha tingut i té una gran tradició, i que hem de seguir aprofitant al màxim,

i que no hi hagi, per entendre'ns, agressions als sistemes concertats, tant en l'àmbit sanitari o en l'àmbit educatiu. És molt important, això, perquè tots els recursos que tenim els hem d'aprofitar al màxim. Hem de mirar de no deteriorar-ne una part molt important que ha fet una gran tasca al llarg de la història.

Ara, això, que és així, doncs, fa encara més sorprenent que el Departament d'Educació tingui un creixement de la seva despesa, dels seus crèdits pressupostaris, inferior al creixement de la mitjana del pressupost. Si fóssim coherents amb el que vostè ha expressat, senyor conseller, doncs, el Departament d'Educació hauria de créixer per sobre de la mitjana, perquè es veïés aquest esforç en política social i de resposta a una demanda social creixent i que, en canvi, no té en aquest cas reflex pressupostari.

I un últim comentari. Vostè ha dit una cosa que jo no puc fer menys que compartir, que és: «Aquest país s'ha fet a partir de la societat civil, del dinamisme de la seva societat, de la capacitat emprenedora de la seva gent, del desenvolupament de la lliure iniciativa.» Ha dit fins i tot: «Quan no teníem gaire Estat, ens anava millor.» Eh? «Quan no teníem gaire Estat, ens anava millor.» Jo, com que entenc que l'Estat és la suma de les diferents administracions i també, d'alguna manera, el reflex d'allò que està en els textos legals, tinc la impressió que podem tenir un problema, i és que en aquest país cada vegada tingui més pes el poder polític i que, en canvi, la societat civil cada dia sigui menys dinàmica. I a mi personalment això em preocupa, i estic segur que a vostè, senyor conseller, també.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor diputat, per començar per algunes de les seves últimes paraules, efectivament, el nostre saldo comercial amb Espanya és favorable. Miri, tan és important, que ho reconeguem, que vostè sap que, en els documents annexos al pressupost, això hi figura, i hi figura d'una manera molt explícita, no? Hi ha una contribució positiva del 0,7 per cent del PIB del saldo amb la resta d'Espanya –vol dir que exportem més del que importem–, i del 2,6 per cent negatiu amb la resta del món, amb l'estranger, i el conjunt és un 1,9 negatiu. De manera que, naturalment, benvinguda sigui la constatació de la força competitiva de la nostra economia, de la importància de la unitat de mercat, anem amb compte a posar traves a la unitat de mercat, però deixi'm dir-li una cosa també: això no em porta a la conclusió que hàgim d'acabar dient que la solidaritat és un bon negoci. La solidaritat és una altra cosa, eh?, no té a veure amb termes de negocis, i suposo que nosaltres no ens ho hem plantejat mai en termes de negoci, si no m'equivoco.

Dit això, li voldria precisar dues qüestions. Una, que abans m'ha passat per alt de precisar-la-hi i d'aclarir-la-hi, perquè vostè ha expressat un dubte sobre una qües-

tió, i ara n'ha expressat un altre sobre una altra de tema pressupostari molt concret: per què creix tant la previsió de l'IRPF? Doncs, perquè en la previsió que fem d'ingressos per a l'any que ve ja ens basem en el fet que les bestretes que rebrem de l'Estat no seran el 98 per cent de la previsió, sinó el 102 per cent; de manera que la previsió que hi ha per a l'any que ve d'IRPF és molt superior a la que hi havia per a l'any 2005. Hi ha d'afegir vostè el creixement normal, el canvi que suposa l'acord de finançament de la sanitat.

I, pel que fa al capítol 2, efectivament, el capítol 2 creix, perquè aquest any ja s'hi comencen a incorporar una part important dels pagaments en concepte de cànon, lloguers, etcètera, que hem d'atendre per als finançaments específics que fem a través de sistemes de drets de superfície i concessions.

Això explica també en part el que vostè preguntava d'Educació, no? A Educació ens passen dues coses. En primer lloc, que una part important de la despesa que està associada a l'activitat d'aquest Departament, la d'inversió, es finança a través de mecanismes específics, de manera que no apareix en el pressupost directament del Departament, però en canvi es fa molta inversió. El Departament l'anirà pagant al llarg dels anys, a mesura que vagi fent efectius aquests cànon o aquests lloguers.

En segon lloc, pensi vostè que l'any que ve, efectivament, preveiem un creixement molt important del nombre de personal docent: set mil persones. Aquestes persones s'hi incorporen al llarg de l'any, algunes d'elles a finals d'any, el curs que ve, no aquest, no el curs 2005-2006, sinó el 2006-2007, de manera que l'impacte pressupostari és encara reduït. A mi, al contrari del que li succeeix a vostè, m'amoïna bastant l'impacte pressupostari que això tindrà en els anys a venir –la consellera d'Educació ho sap bé–, perquè estem davant d'un creixement estructural important de la despesa educativa en aquests moments, eh?

I finalment, si em permet, li voldria comentar un parell de qüestions. L'esforç inversor. Vostè ha dit: «L'esforç inversor, veig que creix menys que la despesa corrent aquest any.» No, miri, aquest any, la inversió creix un 9 per cent; però és que l'any passat va créixer un 65 per cent. De manera que quan la inversió, que té un caràcter molt erràtic, que fa molt dents de serra, un any creix molt, sol succeir que l'any següent no creix, fins i tot pot disminuir. I, en canvi, nosaltres el que hem fet és consolidar un creixement fortíssim que s'ha produït ja l'any 2005. Això vol dir que, aquell creixement que es va produir el 2004 i el 2005, el consolidem, hi ha un salt qualitatiu. La inversió puja dos punts dins de la composició de la despesa pública de la Generalitat, i puja un punt en la seva importància respecte al PIB, de l'1,7 al 2,7 per cent del PIB, i ho volem consolidar. Quan es miri amb perspectiva, es veurà que l'any 2005 va tenir lloc un efecte salt, desplaçament, no?, i que després s'ha mantingut, aquest efecte desplaçament, al llarg dels anys. Ara, això sí, lògicament, el que no em pot demanar vostè és que, després d'haver crescut el 65 per cent un any, creixem cada any el 65 per cent; això seria simplement impossible. De manera que ja els brindo una crítica fàcil, no?, poden dir: «La inversió creix menys que l'any passat.» Tindran tota la raó: creix

menys que l'any passat; l'any passat va créixer el 65 per cent, aquest any no creixerà el 65 per cent.

I finalment una última qüestió. Vostè ha fet referència a una problemàtica de fons, sobre el finançament de Catalunya, i diu: «Home, d'algun lloc hauran de venir els recursos, si Catalunya millora. Hauran de venir o de l'Estat, que haurà de baixar... –ja està molt reduït–, hauran de venir d'altres comunitats autònomes –no els farà gràcia–, hauran de venir d'una pujada d'impostos –ningú ho proposa.» Molt bé, escolti'm, som conscients que, quan la Generalitat diu que ha de millorar el seu finançament, alguna solució s'haurà de trobar. Però si la situació actual del finançament de la Generalitat és injusta, i a més pensem que és contraproduent, i a més pensem que no correspon al que hauria de succeir en un país en què aspirem a tenir autogovern i a la vegada formar part d'una comunitat més àmplia que es diu Espanya, què hem de fer? No plantejar-ho? No. El que hem de fer és plantejar-ho d'una forma ponderada, sensata i sent conscients que cal evitar situacions que acabin generant costos per a altres. És a dir que les situacions adquirides sempre són un element a tenir en compte, no una restricció per no fer cap canvi, perquè aleshores mai podríem canviar res. I és evident que avui tots som conscients que la situació del finançament de la Generalitat –començant per vostè, espero– necessita clarament millorar, i millorar en qüestions de fons.

El president

Senyor Piqué, té tres minuts.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president. De manera molt breu, i també corresponent al to del senyor conseller, jo li voldria fer només tres o quatre comentaris respecte a les coses que ha dit.

La primera, respecte al mètode de finançament de determinades inversions, particularment en l'àmbit educatiu, però entenc que també en l'àmbit de la seguretat i en d'altres, no?, que és aquesta mena de..., si em permet l'expressió, eh?, sé que no és ben rigorós des del punt de vista acadèmic, però estem parlant d'una «centrifugació» del dèficit cap al futur. Si aquest any haguéssim hagut de comptabilitzar com a inversions allò que no es comptabilitza com a inversions, perquè es va pagant a base de canons que s'han de repartir en els anys futurs, doncs, estem parlant en realitat de centrifugar dèficit cap al futur. No hauríem pogut complir les exigències del Pla d'estabilitat, ni tampoc el Pla de sanejament. I, és clar, quan tantes vegades s'han criticat coses, com ara el mètode alemany, per finançar determinades coses, doncs ara resulta que també en determinades coses fem servir mecanismes que, com a mínim comptablement, poden ser equiparables.

Després, respecte al tema de la inversió, vostè ha dit una cosa que aritmèticament és indiscutible. Diu: «Home, si l'any passat va créixer el 56 per cent la inversió» –o el percentatge que sigui, el 60 per cent–, «doncs ara, aquest any és impossible mantenir això.» Miri, si vol, d'això, en parlem quan coneguem les xifres de liquidació del pressupost de l'any 2005; aleshores sabrem de veritat com ha evolucionat el comportament

inversor dels uns i dels altres. Perquè jo, sobre els pressupostos inicials, doncs, em sembla que... Ara, avui sí que hem de parlar dels pressupostos inicials; però, a l'hora de fer una valoració política del que realment s'ha fet en temes tan importants com aquests, el que val són les xifres de liquidació i, per tant, les xifres definitives.

Dos comentaris molt breus també, sobre dues coses que ha dit vostè, senyor conseller. El finançament. Jo sóc partidari de discutir i millorar el finançament de la Generalitat de Catalunya, sóc partidari de fer-ho amb el conjunt de les comunitats autònomes i sóc partidari de fer-ho de manera ponderada i de manera sensata i, per tant, exactament de la mateixa manera que vostè s'ha expressat. Espero que al final es pugui trobar una solució ponderada i sensata, i, si es troba, nosaltres també hi serem, li ho asseguro –li ho asseguro.

I després sobre la solidaritat, no? Ja sé, he comprès perfectament la referència, però també m'agradaria que ens poguéssim posar d'acord en una cosa, i és que de vegades aquest debat s'ha centrat exclusivament en una part del problema, que és el del saldo de les balances fiscals, i vostè sap tan bé com jo que les relacions econòmiques i financeres entre territoris no són només els saldos de les balances fiscals, sinó que també hi ha l'intercanvi de productes i els fluxos financers privats. I, per tant, si poguéssim globalitzar aquest debat i no simplificar-lo sempre sobre la base del pretès espoli fiscal, doncs, segurament tots hi sortiríem guanyant, i el país també, perquè les coses s'observarien amb molta més neutralitat, amb molta més objectivitat i amb molt més rigor, que, de vegades, falta ens fa.

Gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Passem al torn de posicionaments. Té la paraula, en primer lloc i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez i Segura.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyors consellers, senyores i senyors diputats,

pujo a aquesta tribuna, com vostès comprendran, per expressar la posició favorable, el vot favorable en aquest Projecte de llei de pressupostos que ens presenta el Govern per a l'exercici 2006. De fet, no podia ser d'altra manera.

Durant el debat d'aquest matí hem pogut assistir gairebé a posicionaments marcadament ideològics, des del punt de vista de la política econòmica. La meua funció no és pas aquesta, repetir aquest debat, sinó fer un èmfasi més concret, si em permeten, dels continguts d'aquesta proposta pressupostària. És el que s'escau amb aquest torn.

Si haguéssim de definir aquest pressupost només amb tres paraules, podríem dir que estem davant d'un pressupost ambiciós, per una banda; rigorós, per una altra, i d'un profund caràcter social. És un pressupost ambiciós. Alguns el qualifiquen només materialment d'expansiu, perquè creix, i creix, és ben cert, al voltant d'un 12 per cent.

Com el conseller amb la seva intervenció aquest matí ha explicat, en termes homogenis, amb termes que es puguin comparar amb l'exercici actual, encara no liquidat, realment el creixement és d'un 8,2. Per tant, primer desmentiment d'una de les posicions. Sí que és cert que la inversió creix per damunt del mateix creixement del pressupost. Aquest creixement dota els recursos públics disponibles per a la Generalitat de gairebé 30.000 milions d'euros –5 bilions de pessetes.

Aquest pressupost està totalment orientat a la política social. És ben cert que, si mirem el percentatge de recursos que es destinen a les seccions típiques de política social, doncs, és un percentatge inferior. Però l'orientació de tota la proposta pressupostària va adreçada a les persones, els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. D'una manera molt clara i evident i contundent, pel que signifiquen els pressupostos d'aquests departaments, està adreçat a subvenir les necessitats del Departament de Salut i d'Educació amb un total del 43,6 per cent dels recursos públics.

Alguns dirien que aquestes són partides clarament de despesa. Jo afirmo aquí –i espero que ningú em qüestionï– que aquesta és la millor inversió que es pot fer per part d'un govern: dotar dels mecanismes més elementals, els serveis, els recursos més elementals que conformen la cohesió social d'un país. Ara bé, hi han altres qüestions que també ajuden aquesta cohesió, i que, com he dit, he de desgranar.

Salut. Fem una desagregació. S'hi destinaran prop de 8.000 milions d'euros, amb actuacions com: la construcció de tot un conjunt de centres d'assistència primària –en són seixanta–, més d'un de mitjana per a cada una de les comarques de Catalunya; la construcció de cinc hospitals; el desplegament d'una eina molt important, que és l'Agència de Salut Pública de Catalunya, i la dotació de recursos perquè el nombre de professionals al servei de l'Institut Català de la Salut se situï amb els estàndards necessaris.

En matèria d'educació es fa un esforç, jo diria que més important encara, perquè en salut ja sabem tots que s'ha presentat un pla d'inversió, que porta també aquest

qualificatiu d'aposta per la cohesió, però en educació aquí s'han de fer esforços realment extraordinaris. L'increment de la població especialment, evidentment per a l'increment de la natalitat, i també per a l'aportació de la immigració en el nostre país fan que fins i tot la taxa d'infants provinents de la immigració superi la taxa d'immigrants. I això vol dir més aules, això vol dir més escoles, això vol dir més ensenyants i això vol dir també nous recursos, nous serveis que s'han de posar a disposició del sistema educatiu, com les aules d'acollida.

Són 6.035 els nous professors que s'incorporaran al curs vinent. I això, per si sol, és un orgull d'anticipació, si em permeten. Allò que dèiem que ens hem d'anticipar, hem de planificar el futur, hem de preveure. Doncs, la veritat és que, en aquest aspecte, des de la perspectiva socialista, ens omple de satisfacció la previsió del pressupost. Perquè vostès recordaran que no pas fa massa temps, les prioritats, els eslògans, si em permeten, electorals de la nostra formació eren: «educació», «educació» i «educació».

En seguretat, també, un altre dels béns més apreciats per la nostra societat, es fan esforços prou importants: nous òrgans judicials, la construcció de centres penitenciaris, centres de justícia juvenil, increment del personal adscrit, dotació de 1.727 mossos d'esquadra... Bé. En definitiva, les necessitats del desplegament de la nostra policia, de la Policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra, i també de les infraestructures necessàries per tal de guarir aquesta necessitat, aquest servei de seguretat pública en el nostre país.

Quan parlem de cohesió parlem *stricto sensu* del Departament de Benestar. I aquí els he de dir que és un dels llocs, una de les accions, un dels departaments del Govern que, al llarg d'aquests anys de govern, a la meitat de la legislatura s'han fet els esforços més i més importants.

Tinc aquí una dada, que suposo que ningú podrà contradir, que l'increment de pressupost des del que el Govern anterior ens va facilitar en herència fins a aquest del 2006, s'ha incrementat en un 113,87 per cent. Si això no és una aposta decidida amb els mecanismes més materials de la cohesió social, la veritat..., espero els arguments per ser contradit: s'inverteixen 428 milions en atenció a la gent gran amb dependència; s'incorporen recursos per atendre 54.000 persones en el programa «Viure en família»; es destinen també recursos suficients per desplegar el programa d'atenció a la dependència.

Podríem parlar, no tinc temps, però ho vull fer específicament per una..., si em permeten, per una deriva personal, de la important inversió de 150 milions d'euros en matèria de promoció i difusió cultural. Podríem parlar, també, com un element que lluita, senyor Fernández Teixidó, contra un dels núvols que tenim a l'horitzó, que és la capacitat d'estalvi, la falta d'estalvi de les nostres famílies, que és la política d'habitatge. El nostre estalvi, l'endeutament està condicionat evidentment pel mercat immobiliari, i una política rigorosa, potent, com es fa des del Departament de Medi Ambient i Habitatge, ajuda molt i molt a vèncer aquesta variable que tots convenim que no és una variable positiva. Bé.

He dit que un dels altres qualificatius era «rigorós». I aquí la veritat és que s'han volgut posar interrogants amb aquest rigor per part dels anteriors oradors. Però, si som honestos, si som..., en definitiva, reconeixem quina és la proposta pressupostària que se'ns presenta i els seus paràmetres, convindrem que es compleix escrupolosament el Pla de sanejament, que s'utilitzen, també, tots els mecanismes possibles a fi i efecte de poder dotar de recursos la necessitat d'inversió, però complint els preceptes de l'estabilitat pressupostària. I que jo no sé si és un cercle virtuós o realment té alguna cosa de miraculós –espero que no, perquè seria una ofensa a les persones creients, suposo, no?–, però, reduir el dèficit, també fer disminuir l'endeutament i generar estalvi corrent, alhora, per tal de poder atendre les necessitats d'inversió sense apel·lació a crèdit s'assembla força al que podríem dir una gestió financera virtuosa.

Evidentment, dintre d'aquest aspecte de rigor del pressupost, s'ha de manifestar l'avanç, un primer pas en l'avanç, de la millora amb els instruments de transparència i d'eficiència. La implantació del pressupost per programes anirà avançant amb altres, evidentment amb altres exercicis, però és, jo diria, una mancança estructural que tenia el pressupost i que es corregeix.

La consolidació de l'esforç inversor, com he dit abans, corregint el que s'havia dit, està pel damunt, en termes homogenis, del que és el creixement del pressupost. I això és molt important, perquè mantindre aquest nivell, doncs, la veritat és que és difícil amb tots aquests paràmetres de limitació de l'actuació pressupostària.

Però jo ja m'avançaré a una possible crítica. És a dir, l'important no és el pressupost, sinó la liquidació del pressupost, i, per tant, l'execució de les inversions. Doncs bé, ens hem de remetre als informes de la Cambra de Contractistes, crec, constatant un increment substancial de l'oferta d'obra pública. També es constata que es complirà, aquest any també, una execució pròxima al 90 per cent, que és una bona ràtio per qualsevol que estigui avesat o que tingui, en definitiva, responsabilitats d'execució de pressupostos.

Per tant, des del punt de vista del rigor, ja sigui financer, del plantejament, de l'execució, doncs, també jo crec que mereix aquest pressupost realment el vot favorable.

Avui s'han posat damunt de la taula interrogants sobre la pressió fiscal que suportem els catalans i s'han fet anar diverses accepcions, diguem-ne, del que és el que els contribuents s'han de rascar de la seva butxaca. S'han barrejat conceptes, com és la pressió fiscal, per una banda; l'esforç fiscal, per una altra, i el rendiment de la fiscalitat, per una altra.

I cal, jo diria, cal explicitar ben bé què és el que passa amb aquest pressupost. I amb aquest pressupost el que passa és que la pressió fiscal mesurada amb relació al PIB català es manté constant, i que l'esforç fiscal entès com la recaptació *per capita*, evidentment a Catalunya, és superior al d'altres comunitats autònomes de la resta de l'Estat, i segur que és més comparable amb altres llocs, amb altres indrets de la Unió Europea. És una qüestió de riquesa intrínseca del país. És normal, som

un país més ric i els nostres contribuents amb un règim d'impostos progressius aporten més en esforç fiscal que la mitjana.

De fet, si no tinguéssim en compte l'impost de transmissions patrimonials i si mesuréssim la pressió fiscal com la recaptació sobre les bases imposables, podríem dir que realment la pressió fiscal fins i tot disminueix lleugerament. Però això ja seria apartar-nos, diguem-ne, del que és el nominal, el normatiu per anar a buscar, diguem-ne, també, altres accepcions.

En tot cas, en aquest tràmit pressupostari ha de quedar molt clar que se suprimeixen tres taxes, que això es farà, que no se'n crea cap de nova i que les taxes tenen un increment del 3 per cent, o sigui per sota de la inversió prevista en qualsevol cas, que en termes reals vostès saben que això també és una reducció.

Mirin, s'ha posat en qüestió la bondat del pacte estratègic per a la competitivitat, la internacionalització i la millora de l'ocupació. Jo faria una apel·lació al fet que aquest àmbit no fos un àmbit de confrontació, que fos un àmbit de suma, de posicions, perquè estem davant d'una figura estratègica i, per definició, no és una figura conjuntural en la qual hàgim de veure els resultats demà; requereix el debat, l'anàlisi, evidentment. Però trobem en aquest pressupost, per descomptat, d'una manera transversal, travessant horitzontalment totes les seccions, els continguts d'aquesta proposta estratègica que aposta per la recerca, el desenvolupament i la innovació, que aposta per l'educació en la seva faceta de formació professional i pels instruments de cara a la internacionalització de la nostra economia.

També, han planat sobre el debat d'aquest dematí, els diferents models de política econòmica. I el nostre model no és el model de l'externalització d'aquelles obligacions competencials i aquests drets que a l'Estatut posem que tenen els ciutadans cap al sector privat. Nosaltres no som partidaris del *crowding out*. No som partidaris ni dels xecs personals per tal d'obtenir els beneficis del guariment de la salut, ni per tindre una bona educació, ni per tindre una pensió privada. Nosaltres creiem que el model, el model que defensa, almenys, el Partit del Socialistes - Ciutadans pel Canvi és no el de la llibertat d'accés a aquests drets socials, és el de la garantia d'accés a aquests drets socials.

Senyores i senyors, vaig acabant per dir que, ben al contrari del que alguns portaveus de l'oposició s'entesten, en aquest pressupost no hi ha ni descoordinació ni hi han polítiques inconnexes. Com a exemple més clar la transversalitat de totes aquelles accions que conformen el Pla estratègic. Per tant, el Govern governa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez i Segura

I governa amb una sola veu. I aquests pressupostos en són –senyor president, un instant– un fidel reflex. I, per tant, mereixen la confiança del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I mereixeran la confiança d'aquesta cambra. I el que és més important, el seu

rigor, la seva ambició, la seva proposta social faran que mereixin la confiança dels ciutadans de Catalunya. És a dir, jo crec que algunes veus que s'han expressat en contra d'aquests pressupostos haurien volgut, en unes altres circumstàncies, defensar-los.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, ho reconec, Convergència i Unió i el Partit Popular tenen un paper molt difícil. De fet, han presentat dues esmenes a la totalitat, perquè toca, així ho diu el manual de com fer oposició. Paper complicat, perquè tenim davant uns molt bons pressupostos, ambiciosos, al servei de les necessitats reals del país, amb clara orientació en polítiques socials, milloren les condicions de competitivitat de l'economia catalana, aposten per l'equilibri territorial. En definitiva, uns pressupostos ambiciosos que arriben pràcticament a 30.000 milions d'euros en el conjunt del sector públic de la Generalitat de Catalunya. Però tot i això han presentat esmenes a la totalitat. Ja ho deia, el manual de com fer oposició així ho diu, i, de fet, vostès mateixos han coincidit, aquest dematí, en què defensen un model, un ideari exactament igual: aquell que econòmicament és neoliberal i socialment conservador, allò que aquests darrers dies i, en concret, aquesta setmana han convertit des de Convergència i Unió en l'eslògan «el dret a triar». Bé, dret a triar uns quants. Nosaltres defensem que tothom tingui dret a triar. Però parlem del pressupost.

Entrarem en la inversió. Efectivament, avui ja ho ha dit el conseller i en la intervenció anterior el Grup Socialista així ho ha confirmat: es consolida i confirma l'impuls inversor d'aquests pressupostos. Impuls que ja es va iniciar l'any passat, en concret en l'exercici 2005. En concret, hi ha dues dades que ho confirmen. Per un costat, hi ha una inversió de més de 5.500 milions d'euros, és a dir, 691 euros per persona d'inversió, que contenen aquests pressupostos. Però més important que aquesta xifra absoluta ho és la relativa: el pes que representa la inversió en el total dels pressupostos. I aquest pes és dels més alts aconseguits mai, de fet, si es compara amb l'exercici 2005-2006, estem parlant d'un pes del 16,5 per cent. Mai cap govern de la Generalitat havia arribat a aquest pes específic. Però no només estem parlant d'una qüestió d'un increment absolut de xifra inversora, sinó, també, de millora qualitativa. Qualitativa en dos aspectes: en la gestió de les inversions, es racionalitza i millora la gestió de les inversions, però també la inversió es finança principalment en estalvi; és a dir, s'està disminuint l'endeutament com a recurs per finançar aquesta inversió –bona notícia–, però també hi ha una consolidació qualitativa quant a les prioritats inversores. S'enforteix l'estat català del benestar, amb prioritats inversores en polítiques d'educació, sanitat, de benestar, de suport a les famílies. Polítiques, també, de competitivitat per a l'economia catalana, però aquest

rigor i aquesta millora en la gestió no només ho és amb relació estrictament a la inversió que conté aquest pressupost. Hi ha canvis, també, en el procés pressupostari encaminats a major transparència, eficàcia, eficiència. I això es representa, bàsicament, en dues línies.

Finalment, i dic finalment, s'ha iniciat amb fermesa una pressupostació per programes, finalment. Feia molts anys que hi havia el títol, però no hi havia el contingut. Ara ja hi és el contingut. I, per un altre costat, s'ha iniciat, també, un sistema d'indicadors de mesura dels objectius pressupostaris. En definitiva, facilita, hi ha transparència per veure quin grau de compliment.

Ara bé, com en tot exercici de gestió econòmica i de pressupost econòmic, hi han també restriccions. I aquest pressupost també s'ha fet amb una sèrie de restriccions. I n'enumeraré un parell. La primera, el Pla de sanejament. La segona, l'insuficient model de finançament, el model encara vigent.

Pla de sanejament. El dèficit públic que ha heretat el Govern del Govern anterior i el marc legal encara vigent –recordem la famosa llei dèficit zero del Partit Popular que, entre altres coses, ofegava la gestió real d'aquest Govern, d'aquest i dels anteriors–, per tant, la gestió real de la Generalitat de Catalunya va obligar a l'actual Govern a dissenyar un pla de sanejament. Doncs, bé, aquest Pla de sanejament pretén que el 2008 s'elimini tot el dèficit. Concretament, el 2006 aquest dèficit s'ha reduït, existeix el dèficit, però aquest s'ha reduït, per tant, s'està produint un compliment rigorós i al dia del que fixa el Pla de sanejament. Però sobre aquesta qüestió podem tenir bones notícies en el que serà la flexibilització del marc normatiu de la Llei d'estabilitat pressupostària. En aquests moments, s'està treballant en ponència al Congrés de Diputats aquesta qüestió, i de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés de Diputats i de les converses entre el Partit Socialista Obrer Espanyol i Esquerra Republicana n'estan sortint uns bons fruits i entenem que podem tenir bones notícies quant a aquesta flexibilització i, en definitiva, si això s'acaba produint i s'acaba votant favorablement, el Govern de Catalunya se'n beneficiarà.

Però també parlava d'una altra restricció, la de l'insuficient model de finançament, el vigent, evidentment, per cobrir les necessitats actuals reals del país. La xifra del dèficit fiscal: 10 per cent del producte interior brut de Catalunya; és a dir, al voltant de 18.000 milions d'euros. Recordem, estàvem parlant d'un pressupost que avui debatем aquí, consolidat, de 30.000, doncs, bé, 18.000 és el dèficit fiscal, és un escàndol i això afecta directament la qualitat de vida dels catalans i catalanes. Per culpa del dèficit fiscal, els ciutadans del nostre país tenim una qualitat de vida inferior a la que podríem tenir amb un dèficit fiscal raonable. En comptes d'un 10 per cent, podríem parlar de termes raonables a partir d'un 4 per cent del producte interior brut. Però també s'ha iniciat, en aquest terreny, i des d'aquesta cambra s'han fet els deures. Ja tenim nou model de finançament, consensuat i aprovat per aquesta cambra en el si del nou Estatut, que compleix els principis de bilateralitat, de sobirania i de transparència. La Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics i Fiscals serà l'en-

carregada de tenir les relacions fiscals i financeres Catalunya - Espanya –sobirania–, amb capacitat normativa, agència tributària pròpia –transparència–, sabrem què paguem i per què paguem a l'Estat, quant a solidaritat –mecanismes d'anivellament– i quant a les despeses generals.

Però també m'agradaria comentar l'acord de finançament sanitari al qual s'ha arribat. Efectivament, estem parlant de 646 milions d'euros. Notícia positiva: s'ha fet. I ha estat a iniciativa d'aquest Govern, i altres territoris s'han beneficiat d'aquesta iniciativa. Recordem que al principi el Govern espanyol no estava disposat a arribar a un acord i, gràcies a la insistència del Govern de Catalunya, s'ha arribat a posar sobre la taula aquest problema i a trobar una solució. Contres: les bestretes. Aquest dematí el mateix conseller no ho ha amagat, ha estat prou sincer i ho ha explicat. Això que requerirà? L'habilitat de negociar amb aquest Govern per a futurs exercicis. I enguany tenim la solució sobre la taula per al 2006, en aquest aspecte. El conseller, repeteixo, no ho ha amagat, ho ha explicat amb claredat, amb transparència. No ha intentat fer-nos passar gat per llebre. Ha estat clar, en aquest aspecte.

Però he parlat de grans xifres i m'agradaria entrar al concret del pressupost. Eixos del pressupost. Tres grans eixos: reforçament de l'estat català del benestar amb polítiques socials; prioritització de l'economia catalana quant a competitivitat, internacionalització i qualitat del treball, i un tercer gran eix, que és l'aposta per l'equilibri territorial.

Quant a polítiques socials, se n'ha parlat, però cal repetir-ho perquè quedi clar. En salut: inversió en seixanta nous centres d'atenció primària; inversió en cinc nous hospitals; millora de les llistes d'espera. Quant a educació: 6.035 nous professors per al curs que començarà el setembre del 2006 –6.035 nous professors–; 8.000 noves places de llars d'infants públiques –evidentment, amb la col·laboració dels ajuntaments–; 94 nous centres; 937 aules d'acollida. Però també en el terreny del benestar i solidaritat. La conselleria de Benestar i Família ha passat a ser la tercera conselleria en despesa no financera. Això és prioritzar –això és prioritzar– per polítiques socials. En aquest terreny, es desplega el que serà la propera llei de serveis socials de Catalunya, que ordenarà el sistema de serveis socials, promourà el benestar conjunt de la població i garantirà estàndards de qualitat. En aquest pressupost ja hi ha assignació pressupostària per a aquesta pròxima llei. Però també, estem..., aquest divendres, dia 25 de novembre, que és el Dia internacional contra la violència envers les dones, doncs, bé, aquest pressupost també contempla la creació de centres d'intervenció especialitzada al territori, repartits arreu del territori. Innovador, no només en l'àmbit estatal, sinó també en l'àmbit europeu.

Altres polítiques socials: l'increment del pressupost de l'Institut Català de les Dones, formació i polítiques d'acolliment lingüístic, el pla d'instal·lacions i equipaments esportius –fonamentals, cal que els equipaments esportius arribin també al territori, a totes les poblacions, les petites, les mitjanes, les grans.

Entro en el segon eix: prioritzar l'economia catalana. I aquí hi ha hagut un debat sobre el compliment o no-com-

pliment de l'Acord estratègic. Hi ha un grau de compliment alt. I, de fet, gràcies a l'Acord estratègic s'ha prioritzat tota una sèrie de polítiques, que han passat, si podien estar en cinquena posició, passen a primera posició. En aquest camp, la promoció de recerca biomèdica. També en el terreny de les telecomunicacions hi ha tot el Pla director d'infraestructures de telecomunicacions, que garantirà una veritable competència en aquest terreny, molt necessària per als consumidors finals, que som tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. També fa un especial esforç en la internacionalització; el mercat interior dels productes catalans no és Catalunya, no és l'Estat espanyol, és la Unió Europea, i en aquest aspecte s'ha de fer especial èmfasi en l'esforç en internacionalització, amb les àrees d'atterratge de polígons; se n'inaugurarà un a Romania i properament al Marroc.

Tercer eix, el de l'aposta per l'equilibri territorial, desenvolupament de consorcis de transport públic i el suport als ajuntaments amb el famós PUOSC. El PUOSC realment, el Pla únic d'obres i serveis, realment ha agafat potència des que aquest Govern ha entrat a governar, per tant, estem parlant d'uns eixos importants.

En conclusió, l'any passat, des d'aquesta mateixa estrada, feia una reflexió, la recordaré. Dèiem que si el Govern de la Generalitat vol impulsar polítiques socials molt més ambicioses que aquestes que acabem d'explicar, haurà de plantejar-se també objectius nacionals ambiciosos, amb més poder polític i nou finançament, i això, bàsicament, obliga en un parell d'aspectes.

En primer lloc, a mantenir amb fermesa plantejaments enfront del Govern espanyol, però també a explicar davant de l'opinió pública catalana per quin motiu, sigui la manca de competències o de finançament, com no es pot donar resposta adequada a determinades demandes socials realment importants –d'això avui mateix en tindrem un exemple, quan finalment es farà un reportatge parlant del sistema de finançament a la televisió pública catalana, de fet, entre d'altres, gràcies a la insistència de diputats i diputades d'Esquerra Republicana a la Comissió de control de la Corporació. Alguns ja fa temps que ho tenim clar; altres, no tant, però amb el pas del temps i, en concret, amb tot el que estem vivint en aquest darrer any amb el debat del nou Estatut, aquesta reflexió cada cop està sent compartida per més ciutadans i ciutadanes. S'estan reforçant els plantejaments de sempre defensats per l'esquerra nacional, una política veritablement d'esquerres ha d'alliberar la societat catalana dels peatges de tota mena –senyor Piqué, es va aprovar al Congrés de Diputats el fons de rescat de peatges, esperem que vostè com a senador també els pugui votar–, per tant, aquests partits que formem part del Govern no ens oblidat dels peatges, ni molt menys, i és per això que cal aconseguir més capacitat de decisió i més recursos. Cal que es respecti el nou Estatut i el nou finançament aprovat per cent vint dels cent trenta-cinc diputats i diputades d'aquest hemicicle. Així, doncs, no hi ha cap contradicció entre compromís social –el gir social ja s'ha fet–, ara el que cal és reforçar aquest compromís social i per una altra banda l'impuls nacional, de fet, són dues cares de la mateixa política i l'acció del Govern n'és una bona prova i també aquests pressupostos.

Acabo, si el nou Estatut i model de finançament no són respectats a Madrid, Catalunya no podrà articular un espai de benestar, un estat català de benestar homologable a la mitjana europea...

El president

Senyor diputat...

El Sr. de los Ríos i Martínez

Acabo. En despesa de salut, educació i serveis socials, i això no ens ho podem permetre, ni com a país, ni com a persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Economia, evidentment, si haguéssim de definir en poques paraules aquests pressupostos, ja s'ha dit moltes vegades, uns pressupostos avui ambiciosos, que fan front amb ganes als reptes socials, econòmics i ambientals de Catalunya, com ho demostra l'esforç inversor sostingut per al 2006, uns pressupostos amb rigor, clars, transparents, uns pressupostos que redueixen el dèficit, uns pressupostos socials, o sigui, en definitiva, uns pressupostos d'esquerres, que és el que són aquests pressupostos que s'han presentat enguany i que aprovarem.

Ja sé que l'oposició no s'ho creu, estan espantats, jo crec, del potencial d'aquest Govern i el potencial d'aquests pressupostos, n'estic convençut –n'estic convençut–, (*remor de veus*) fins i tot el senyor Fernández deia l'altre dia que aquests pressupostos eren dignes d'un premi Nobel, l'altre dia va dir, avui ja ha entrat en un estat més transcendent i espiritual i ha parlat de miracles. Clar, creix la inversió, es redueix el dèficit, no s'incrementa la pressió fiscal i s'inverteix amb decisió en polítiques socials... Clar!, no és fruit d'un premi Nobel, ho sento senyor Castells, ni menys d'un miracle, (*remor de veus*) evidentment, no, només és fruit d'un govern d'esquerres que actua amb rigor, que controla la despesa, que fa front a les necessitats del país i que posa especial èmfasi en les polítiques adreçades a les persones que més ho necessiten perquè tothom pugui viure amb dignitat. (*Remor de veus.*) Només això, quasi res. No cal ser premi Nobel, només cal ser conseqüent i sobretot fer propostes i polítiques d'esquerres. (*Remor de veus.*)

Home!, ja s'ha demostrat que l'oposició ha tingut moltes dificultats per defensar l'esmena a la totalitat, ho han de reconèixer, jo els he vist apurats, molt apurats. (*Rialles.*) El senyor Piqué i el senyor Fernández s'han embrancat, en un moment determinat, parlant de tendències, de macroxifres, dels pressupostos de l'Estat i de la Unió Europea, i han parlat molt del passat, més

propri d'una conversa distesa entre excamarades que no pas un debat de pressupostos. (*Remor de veus.*) I quina diferència...! Fixin-se vostès quina diferència hi ha entre aquests pressupostos i els que havíem patit anteriorment a l'època de Convergència i Unió que demostraven, evidentment, el que s'ha dit aquí, que hi havia dos models de país, no?, fins i tot el senyor Mas l'altre dia va fer una proposta d'alternativa de Govern, penso que era dilluns passat, on deixava clarament algunes de les coses que el senyor Fernández també deia aquí, no?, una proposta clarament neoliberal, del camp qui pugui, i que el mercat sigui el que planifiqui les necessitats territorials i de les persones.

Aposten, tant els uns com els altres, tant PP com Convergència i Unió per la privatització dels serveis, per continuar amb la concertació de les escoles d'elit, per aquella política del xec familiar a què ens tenien acostumats, i amb aquestes polítiques són carn i ungla Convergència i Unió i el Partit Popular.

També són carn i ungla en les polítiques fiscals, de les quals tan cofoi estava el senyor Piqué. Per què? Perquè varen tenir el suport de Convergència i Unió també quan es va fer la reforma fiscal que va tirar endavant el Partit Popular, reforma fiscal que, en definitiva, significava reduir els impostos als poderosos, als de sempre, i sobretot disminuir la despesa social, que va baixar en picat: en educació, en salut, en benestar –recepta molt anglesa ara que s'ha posat de moda comparar models, però més a l'Anglaterra de la senyora Thatcher o a la Itàlia del senyor Berlusconi que no pas altres, no?

En canvi, aquests pressupostos estan destinats a potenciar les polítiques socials per millorar la competitivitat de l'economia catalana, per millorar la mobilitat i tot plegat tenint en compte els paràmetres de la sostenibilitat, que no s'abandonen en cap moment.

Veritablement els pressupostos són els que determinen el model de país, és allà on decideixes on destines la quantitat de diners, 3.000 milions d'euros, i els de Convergència i Unió i els del Partit Popular, de sempre, no pas d'ara, han estat de dretes, neoliberals i en canvi els del Govern de la Generalitat actual són uns pressupostos d'esquerres, socials, ho dic una mica per il·lustrar quina és la realitat d'aquests pressupostos per fer-ho més fàcil i més entenedor, més clar i més català, tenia posat aquí.

Però parlem de les coses concretes, ho dic perquè aquest matí l'oposició no n'ha parlat massa, de les coses concretes; han començat a embrancar-se amb tot un seguit de conseqüències i de propostes que fugien molt de les coses quotidianes, del dia a dia, dels ciutadans, que si ho han seguit segur que s'han perdut en algunes d'aquestes branques que ens han plantejat. Jo crec que han parlat poc de les persones i dels seus problemes quotidians, jo en vull parlar, en nom del meu Grup Parlamentari, una mica més.

El senyor Piqué deia que trobava a faltar polítiques d'anticipació, el senyor Pérez també n'ha parlat, davant una possible crisi econòmica, no ha utilitzat la paraula «crisi econòmica», però una davallada econòmica que podria existir, no?, doncs, en aquests pressupostos en veurà una pila de polítiques d'anticipació adreçades,

evidentment, a les persones i als ciutadans que faran, doncs, que la seva vida pugui millorar dia a dia. Per exemple, en Benestar i Família, en el Departament aquest, ja se n'ha parlat, que creix, passa a ser un departament, després de Salut i Educació, dels més importants, no?, l'atenció a la gent gran, l'ajut a les famílies, l'atenció als discapacitats, l'atenció a la infància. A més a més, aquest Govern ja està preparant, ja ha passat per la reunió del Govern aquesta nova llei de serveis socials, que ha de significar la consolidació d'aquesta vessant de les polítiques socials, amb la definició de nous drets i major esforç pressupostari.

Però nosaltres volem ser realistes, es soluciona tot el que cal resoldre en aquest pressupost, sobretot en polítiques socials i sobretot en polítiques adreçades a benestar? No, no. Les necessitats són moltes i caldrà anar fent majors esforços pressupostaris en els propers anys. Nosaltres estem molt pendents i fem molts esforços per continuar les polítiques de lluita contra la pobresa. El Pla d'inclusió social que es presentarà el 2006 serà un bon instrument, la nova llei de prestacions assistencials, amb l'establiment d'un indicador d'insuficiència de rendes és un altre, però trobem a faltar, i mirarem que durant la discussió d'aquests pressupostos, doncs, pugui introduir-se, el compromís, que ja surt a l'Acord del Tinell, respecte als complements per a les pensions més baixes. Falten complements, ajuts assistencials per a les pensions més baixes. Estava en l'Acord del Tinell i estem convençuts que durant aquest tràmit pressupostari aconseguirem, doncs, que hi hagi una consigna pressupostària que faci front a aquestes necessitats.

Sabem que tant des del Departament de Benestar i Família, com també des del Departament d'Economia i Finances estem treballant tots plegats per aconseguir aquests diners, perquè, almenys, s'inicia el pagament el 2006 pels qui reben les pensions no contributives, que no són tots els que tinguin les pensions més baixes, sinó que aquestes són les més baixes de les més baixes, que són les pensions no contributives.

Per part nostra seguirem insistint en aquesta qüestió fins que es resolgui i hi pugui haver una partida en aquest sentit i el 2006 sigui, doncs, l'any on comencin a tenir en compte tots aquests ajuts assistencials a les pensions més baixes i, si és possible, comencem, en concret, a les pensions no contributives. Per a nosaltres és molt important i per a la resta del Govern també ho és i per això de ben segur que ho aconseguirem.

Tots aquests avenços de polítiques socials, també en l'àmbit de la salut, no ho explicaré excessivament, però jo sí que vull felicitar també el Departament de Salut també i el Govern en general perquè ha estat qui ha portat a terme aquesta discussió del sistema de finançament, que l'ha portat a discussió el Govern central, i que ha aconseguit una partida de 650 milions, que és un element important. No tots són de salut, tenia raó el senyor Piqué, però que, evidentment, entren dintre el pressupost –entren dins el pressupost– i serveixen per fer aquestes polítiques socials que jo anava dient i és un element importantíssim. Però també en aquest Departament s'han enfortit els programes de salut pública, s'han reduït les llistes d'espera, però també s'ha millorat l'atenció primària i, sobretot, una qüestió que varem

plantejar l'any passat, s'ha reduït la despesa en medicaments –important, s'ha reduït la despesa en medicaments–, evidentment, l'atenció farmacèutica, però, encara suposa un 27 per cent del pressupost, que és molt, encara és molt, però abans parlàvem de xifres superiors al 30 per cent, l'any passat. Vol dir que hi ha hagut un esforç, no tot l'esforç l'ha de fer el Departament de Salut, evidentment, depèn també del Govern central i també està en discussió en aquests moments la Llei del medicament, per cert, en no massa sintonia amb el que nosaltres pensem.

Important esforç inversor del Departament de Salut, un bon exemple del canvi, del canvi pressupostari que s'està fent també en aquest àmbit, no?

Però també volia parlar, ja que estem en àmbit de polítiques socials, d'una de les qüestions també a què el Govern ha fet front i amb més valentia, com ha estat el Pla de presons. Aquest és un element també a tenir en compte, no? Es consolida, en aquest pressupost, la preocupació i atenció als problemes del sistema penitenciari, amb una important ampliació de les dotacions de personal lligades a la creació dels nous centres penitenciaris. Aquest Pla de presons és un esforç de valentia, un esforç d'estendre al territori, doncs, les necessitats en aquests moments per fer front a la població penitenciària que cada vegada és més important.

Haver aprovat aquest Pla ens compromet a actuar, i així s'està fent ja de forma immediata, i, possiblement, en els aspectes de justícia és on es tarda més a veure, doncs, els canvis, només portem dos anys però ja es comencen a fer visibles els esforços en aquest àmbit.

Allà on són visibles i clarament visibles els esforços és en educació –és en educació–, i aquest és l'exemple, potser, més important, de diferència d'estil, de tarannà, de pressupost, de tot entre l'àmbit d'educació d'abans i d'ara. No té res a veure. 6.035 nous professors, 8.000 noves places escolars, 94 centres nous, 938 aules d'acollida, 109 catedràtics i agregats d'universitat, em sembla que són un element important donant compliment al Pla Serra Húnter.

Aquest Govern ja va iniciar el seu mandat amb un reconeixement de grans mancances en educació, que jo crec que se n'ha fet front en aquests moments, i se n'ha fet front en tres grans vessants: amb més qualitat i amb més professorat, perquè augmenta com ja he dit abans; amb més innovació, sobretot en les tecnologies de la informació i la comunicació, i sobretot en idiomes, i també més cohesió i proximitat: més aules d'acollida, més plans educatius d'entorn, sembla que són elements importants també, com la creació de llars d'infants.

Però els canvis en profunditat potser també més importants i que tardaran una mica més a veure's, però que ja comencen a tenir la seva repercussió, són els que fan referència a habitatge, canvis en profunditat i radicals, en el sentit que van a l'arrel del problema.

I quin és el problema que ens trobàvem? Que un sector de la població important no podia accedir a l'habitatge, fossin joves, fossin persones grans, fossin persones amb dificultats. L'aposta més contundent del nou Govern és aconseguir que en aquest país arribem a tenir un parc específic d'habitatges que permeti atendre les ne-

cessitats de totes aquelles persones i famílies que no tenen com a principal objectiu invertir, sinó gaudir d'un sostre. Sense desconèixer que un habitatge és també un valor de canvi, estem obligats a donar importància al seu valor d'ús, que és un element importantíssim, perquè, en cas contrari, la gent seguirà quedant exclosa d'un bé que hauria de ser de primera necessitat, i això, evidentment, és una opció que vostès saben que, a mitjà i a llarg termini, requereix valentia, que la té, aquest Govern, i coneixement del mercat immobiliari.

S'han fet els passos necessaris, evidentment, doncs, que hauran de culminar també amb la Llei del dret a l'habitatge, que ja se n'ha parlat, a vegades d'una manera força desinformada, però que, en tot cas, és un element clau, també, per aconseguir aquesta proposta radical que jo els plantejava amb relació a l'habitatge.

Però també polítiques adreçades a joves i dones, vistes des de la transversalitat necessària perquè siguin efectives. I aquest és un element important, també. És el primer objectiu, primer pas en l'objectiu d'uns pressupostos amb autèntica perspectiva de gènere, un altre dels reptes d'aquest Govern que no té ni punt de comparació, vostès ja ho saben, amb els criteris seguits per l'oposició quan era al Govern.

Polítiques socials importantíssimes en tots els àmbits, però també polítiques que afermen els sectors productius, com pot ser l'Acord estratègic per la competitivitat, com ho demostra també l'esforç que es fa en l'àmbit del treball i la indústria, però, sobretot, el treball. Insistirem d'una manera molt clara i molt contundent en el fet que han de millorar. Aquí es parlava molt del fet que havien augmentat els llocs de treball, però el que nosaltres volem és que aquests llocs de treball siguin de qualitat, acabar la precarietat, que és una xacra important, que afecta sobretot els sectors més joves, i acabar també la sinistralitat laboral, que també és un element importantíssim. Aquests pressupostos hi comencen a fer front, però nosaltres creiem que ho hem de fer encara amb més energia, amb més contundència, per evitar, doncs, situacions que es donen massa sovint. Estem al capdavant de la Unió Europea en sinistralitat laboral, estem al capdavant de la Unió Europea també en precarietat laboral, i aquests, evidentment, són rànquings que no ens interessen en absolut, al nostre país.

Però també hem parlat dels impulsos de l'economia, els impulsos en activitats de producció, pel que fa referència a l'agricultura, un dels elements de què no s'ha parlat massa avui, però que, a mi, em sembla que també hauríem de tenir en compte, encara que representi un percentatge baix de la nostra societat. Em sembla que l'aposta decidida que fa el Departament d'Agricultura i aquest Govern sobre el contracte global d'explotació és un element a tenir en compte.

El mateix pel que fa referència a la mobilitat i a les polítiques ambientals. En temes de mobilitat hem de canviar de model, ja ho vàrem dir l'any passat; tornem a reproduir la intervenció que vàrem fer en aquells moments, cal un canvi de model. Que ja es comença a donar, aquest canvi de model, en les inversions que hi ha en aquests moments, inversions que augmenten el que fa referència al transport de persones i al transport de viatgers. Però hem de fer front a una situació que és

molt clara: el Protocol de Kyoto ens obliga a fer plans que disminueixin d'una manera radical, doncs, l'emissió de gasos d'efecte hivernacle, i és el sector del transport el que n'envia més a l'atmosfera, i és aquí on hem d'actuar amb molta més contundència. I no només a l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó estendre també totes aquestes polítiques fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, que també són elements importants.

I el mateix amb les polítiques ambientals –i acabo–, que, d'una manera transversal, també, doncs, tenen en compte, o travessen, tota l'activitat del Govern de la Generalitat, tant pel que fa al tema de residus com pel que fa al tema del cicle de l'aigua, o pel que fa al tema del medi natural. Evidentment, es necessiten molts més diners per portar a terme aquesta política, perquè partim d'un endarreriment brutal en tots aquests temes mediambientals. Però, en tot cas, amb la suficient valentia del Govern, aconseguirem que, veritablement, la sostenibilitat sigui el nucli més...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...important –i acabo–, doncs, de l'obra de govern.

En definitiva, torno..., per acabar, que també em sembla que un company meu abans ha intervingut..., deien que el Govern no governa. Si amb aquests pressupostos, amb els de l'any passat i amb aquests pressupostos per al proper any, diuen encara, continuen dient, que aquest Govern no governa, és que viuen en un altre país o, evidentment, no volen veure la realitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó, demana la paraula?

El Sr. Fernández i Teixidó

President, si la meua informació no em falla, i és possible que em falli, vostè m'ho aclarirà, tenim dret, els grups de l'oposició, una vegada, doncs, s'han posicionat amb al·lusions permanents, a intervenir. És això així, per cinc minuts, o no? Respecte al conjunt de les esmenes, això no és possible, president?

El president

No és així. En tot cas, després, en la dinàmica que portem després en els debats de departaments, sí que hi ha una opció a la rèplica segona. Però vostè, en el moment que ha fet el debat, l'ha fet amb el conseller, i ha fet el torn de rèplica; és a dir, dues vegades, ha intervingut. Per tant, ara no està previst. Jo li puc donar la paraula per al·lusions, contradiccions, durant un minut, però res més.

El Sr. Fernández i Teixidó

Bé...

El president

Almenys en el torn que vostès van pactar.

El Sr. Fernández i Teixidó

D'acord –d'acord–, president. Segur...

El president

En definitiva, aquest guió, l'han fet els portaveus.

El Sr. Fernández i Teixidó

Segur que vostè ho coneix, això, molt millor. A mi, em resulta difícil, president, escoltar, doncs, algunes al·lusions com les que avui hem tingut l'oportunitat de sentir en aquest tràmit parlamentari i no tenir l'oportunitat per fixar posició, perquè no la podem fixar una vegada, doncs, que els grups s'expressen amb total llibertat sobre el que diem.

El president

No, no...

El Sr. Fernández i Teixidó

Segur que té raó, president, segur –segur–, no hi donem tómb.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

No cal que hi donem tómb.

El president

Senyor diputat, no vull tenir raó...

El Sr. Fernández i Teixidó

La té –la té.

El president

Només dic –només dic–, perquè en quedi constància, que en aquesta cambra hi ha un reglament, que és el que funciona, i, després, que la seqüència del debat la pacten vostès, la Comissió de Pressupostos; no la pactem la Mesa, la pacten vostès. Per tant, és la que hi ha, i això ho han decidit vostès, ningú més. Té un minut.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. El diputat Boada ens ha fet tot un conjunt de consideracions respecte, i una vegada més, al tema famós del model. A veure si som capaços, senyor diputat, d'entendre que amb la propaganda desqualificadora no anirem enlloc. Vostès defensen un model, i nosaltres en defensem un altre. El seu, per cert, ben obsolet; sí, que es bat en retirada a tot Europa. Per no parlar del que representen intrínsecament vostès arreu d'Europa i arreu del món. El que vostès representen arreu d'Europa i arreu del món, doncs, és d'una evidència suficient com perquè jo hagi de quedar sobtat de la seva audàcia i de la seva gosadia judicant els models dels altres.

Dit això, el dret a triar. No voldria, senyor Sergi de los Ríos, perdre l'oportunitat de contestar-li. El dret a triar..., si vostè té la paciència –crec que la té, perquè, doncs, estudia les coses–, de llegir què succeeix, per exemple, en un país on governen companys seus del tripartit, la socialdemocràcia, a Suècia, s'adonarà que aquestes coses que vostè diu respecte al dret a triar, el model dels *vouchers* escolars, la importància que tot-hom pugui escollir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...és l'element fonamental de la política...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...no liberal, que és crítica, socialdemòcrata. Sergi de los Ríos, cregui'm, diputat, o ens posem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...al dia o acabarem fent el ridícul a la tribuna.

El president

Senyor Vendrell...

El Sr. Vendrell i Bayona

Sí, gràcies, senyor president...

El president

Vostè demana la paraula per...?

El Sr. Vendrell i Bayona

Per contradiccions amb vostè, senyor president (*ria-lles*), o perquè potser jo no sé llegir –o perquè potser jo no sé llegir.

El president

Aquesta és l'última, ja. Digui'm –digui'm.

El Sr. Vendrell i Bayona

És possible, no? Però, és clar, jo em llegeix ara la norma del debat de votació que ens van passar els lletrats, i per estalviar-me el punt *a* i el punt *b*, aniria al punt *c*, que diu: «Si s'ha fet un torn en contra per temps de quaranta-cinc minuts» –sintetitxo– «els grups que han defensat esmenes» –parlo de les de totalitat– «i que se'ls ha contradit poden intervenir de nou per un temps de màxim de cinc minuts cada un.» Tenim una discrepància en la lectura, senyor president. Com sempre, el presi-

dent d'aquesta cambra presideix, però jo lleigeixo com lleigeixo.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs no és que em doni, a mi, la paraula per respondre-li les contradiccions, entre altres coses perquè també estaria bé que anéssim agilitzant una mica. Però fixi-s'hi bé. Si vostè ha llegit bé, el punt *c* diu: «Si s'ha fet un torn en contra, els grups que han defensat esmenes i el que les ha contradit poden intervenir de nou per un temps màxim de cinc minuts cada un», que és el que han fet, perquè ha intervingut el conseller, vostès han fet un posicionament, hi ha hagut una resposta del conseller, hi ha hagut una altra resposta de vostès, una altra resposta del conseller i una altra resposta de vostès. En qualsevol cas, insisteixo que aquesta és la instrucció que arriba de la Comissió, i, potser, si no s'han posat d'acord, doncs, haurien d'aclarir-ho. Però aquesta és la interpretació que se'n fa.

(*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) Senyor Vendrell, acabem el debat, si us plau, perquè és que, francament...

El Sr. Vendrell i Bayona

Senyor president, jo acabo el debat, i, com he dit fa un moment, vull dir, el president presideix i tots farem cas sempre del que digui el president. Però ho lamento: la interpretació no és aquesta. Han intervingut els grups, ha intervingut el Govern, que pot intervenir sempre que vulgui, han intervingut els grups pel mateix temps que ha intervingut el Govern, en cap moment s'han fet servir els cinc minuts, i el punt *b* deixa molt clar, senyor president, que els altres grups podran intervenir per contradir per un temps de trenta minuts i quinze, si hi han..., per cada una de les esmenes addicionals, i, després, cinc minuts.

Jo no vull discutir. Vostè presideix el debat, i, en qualsevol cas, potser poques coses a dir del que han dit els altres grups, vagi a saber. Però, en qualsevol cas, em sembla que compliquem la interpretació d'un tema que és bastant clar.

El president

Bé, en tot cas, insisteixo que és una interpretació que fa vostè. En el punt *d* diu: «Els grups que no han intervingut en el debat» –referint-se a aquells que no han intervingut en el debat, precisament– «poden manifestar llurs posicions en un temps màxim de quinze minuts cada un», que és lògic amb la seqüència que hem seguit. Ara bé, evidentment, a partir d'aquí, vostè ha reconegut l'autoritat d'aquesta presidència, aquesta presidència ha interpretat això, i, per tant, en tant que és el que m'arriba de la Comissió de Pressupostos i dels portaveus de pressupostos, el que s'aplicarà serà el que s'ha seguit fins ara.

I em fa l'efecte que, a més a més, des del punt de vista de la generositat, aquesta presidència ha estat absolutament generosa amb el temps. Han tingut temps més que suficient per expressar el que volien expressar.

M'ha demanat la paraula l'honorable conseller d'Economia. Té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, tal com ja vam fer en els debats de pressupostos precedents, i sense obrir torn, espero, respecte als grups de l'oposició (*remor de veus*), vull fer una intervenció... (*Pausa.*) Voldria fer aquesta intervenció per agrair el suport dels tres grups parlamentaris que acaben d'intervenir ara aquesta tarda, el suport que donen als pressupostos que ha presentat el Govern, suport que posa de manifest fins a quin punt és sòlida, coherent, cohesionada, la majoria parlamentària que en aquesta cambra dóna suport al Govern catalanista i de progrés i demostra també fins a quin punt els pressupostos que hem presentat davant d'aquesta cambra responen al que és el pacte fundacional d'aquest Govern, el seu projecte polític, el projecte polític a què serveix, que és l'Acord del Tinell. Efectivament, és així. Aquests són els pressupostos que corresponen a una majoria parlamentària, de manera que és lògic que aquesta majoria hi doni suport i que els grups de l'oposició hi trobin inconvenients.

Són uns pressupostos, ha quedat clar al llarg del debat, jo ho he dit al principi i els grups de la majoria també ho han deixat clar, que responen a una orientació clarament social; responen, de fet, al que és el programa del Govern, que és un programa que vol posar l'accent fonamentalment en l'orientació social i, a la vegada, en la competitivitat de la nostra economia i la cohesió del territori i les infraestructures. Són uns pressupostos, torno a recordar-ho, en què es fa un esforç molt gran, una aposta decidida, per la inversió, que consoliden el pes de la inversió dins del conjunt de la despesa pública. Uns pressupostos, en tercer lloc, en els quals es vol combinar l'ambició amb l'esforç en la gestió, amb el rigor pressupostari. I uns pressupostos, finalment, en què no hi ha un augment de la pressió fiscal. Els podem dur a terme mantenint la pressió fiscal que tenim en aquests moments. De manera que és raonable, són els pressupostos de la majoria, els pressupostos que reben el suport dels grups de la majoria.

Ara bé, jo voldria, també, aprofitant aquesta darrera intervenció, destacar que en el debat d'avui, en el debat que hem dut a terme a propòsit de la presentació dels pressupostos, hi ha dues qüestions molt importants que no són qüestions només de la majoria, ni només del Govern; són qüestions de país. I en aquestes qüestions em sembla que és bo que el consens vagi més enllà d'aquesta majoria parlamentària.

Per una banda, el finançament; finançament que sabem que és necessari per poder tenir els pressupostos que fan falta al nostre país, per poder dur a terme les polítiques que fan falta al nostre país. La majoria catalanista i d'esquerres farà una política determinada, una altra majoria en faria una altra, però uns i altres sabem que per fer aquestes polítiques ens cal un millor finançament. De manera que aquesta és una qüestió de país, governi qui governi ens cal aquest millor finançament, i, sent així, jo crec que tots hem d'anar junts en defensa d'aquest millor finançament, perquè junts som molt forts, units tenim molta força.

I, en segon lloc, voldria també destacar la importància que té el diagnòstic i les mesures a adoptar amb relació a la situació econòmica. Jo crec que en aquesta qüestió també –amb matisos diferents, perquè jo entenc que en un debat d'aquestes característiques el Govern posa més l'accent en els coses que van bé, l'oposició en les coses que no van tan bé–, però, hem de compartir a la vegada un diagnòstic optimista, moderadament optimista, la nostra és una bona situació econòmica amb un esperit d'exigència i de rigor per fer aquelles reformes que són necessàries. O sigui, compartint les bases sòlides de la nostra economia, una valoració positiva sobre les bases sòlides de la nostra economia, no hem de caure en el conformisme ni en l'autocomplaença, sinó ser conscients que hi ha reptes, i reptes molt importants per tirar endavant.

També aquí em sembla que estem davant d'una qüestió que no és una qüestió estrictament de majories parlamentàries, sinó una qüestió de país, i, per tant, jo demanaria al conjunt de la cambra, als grups que donen suport al Govern i als que no li donen, que en aquesta qüestió –de compartir aquest diagnòstic optimista i crear un clima positiu sobre la situació econòmica, i a la vegada ser exigents, perquè tenim reptes molt importants, sobretot el de la transformació del nostre model de competitivitat– mirem de coincidir, perquè això serà, en definitiva, en benefici del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, demanem poder intervenir en el torn obert, en aquest moment, pel conseller d'Economia. Som conscients que existeix un guió, que vostè ha esmentat...

El president

Senyor Puig, senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...de la Comissió de Pressupostos.

El president

Senyor Puig, és molt fàcil, tenen tres minuts, pot intervenir. Aquesta presidència té la capacitat de dirigir el Ple. D'acord, senyor Boada? Per tant, jo ja no puc dir res més que el que han dit i que hem llegit. Vostès van arribar a un acord, evidentment. Vostès volen parlar? Té tres minuts.

El Sr. Fernández i Teixidó

Moltes gràcies, senyor president, li agraïm la interpretació darrera. (*Veus de fons.*) Senyor Boada, si vostè ens permet que... Gràcies, molt amable. De fet, hem tingut un debat, senyor conseller, que vostè hi remarca dos

aspectes fonamentals; ara ens acaba de remarcar dos aspectes fonamentals. Ens hem de poder posar d'acord amb el tema de l'Estatut? Ja ho estem. En el que ens hem de posar d'acord, en les properes setmanes i mesos, és a defensar amb fermesa aquest Estatut. No n'hi haurà prou amb la proclamació de la defensa de l'Estatut aquí, haurem de defensar-lo a Madrid, i comptem amb vostès per poder-ho fer amb intensitat. U.

Dos. Hem passat de puntetes, senyor conseller –avui vostè hi ha fet una referència molt escadussera–, una qüestió que jo tinc molt d'interès que puguem rematar respecte a aquest balanç que vostè feia d'aquest debat: l'acord estratègic. L'Acord estratègic significa que aquest 75 per cent de mesures que hem aprovat i que representen aquest salt endavant des del punt de vista de l'acord i del pacte signat, el balanç que nosaltres tenim, senyors consellers, és francament pobre, i entenem que la línia que vostès obren sobre aquest pacte amb aquest potipoti de mesures, que les plantegen com a element de competitivitat per a les nostres empreses i per a la nostra economia, és clarament insuficient. I no han fet cap referència a això. L'única mesura que vostè... –potipoti, des del punt de vista metodològic, d'anar recollint partides que vostè ha anat incloent... (*Veus de fons.*) Sí, sí, conseller, això és el que és. Vostè després li vol donar un gran valor amb una gran solemnitat, etcètera, i no és així –no és així. Tenim un instrument, que des del punt de vista polític, és clarament insuficient per abordar els problemes que tenim plantejats. I vostè avui ens diu: «No, veuran els resultats que finalment tindrem d'aquest acord de la competitivitat.» 75 aprovats i avui per avui nosaltres no en veiem cap, de resultat, o molt pocs. A llarg termini els comprovarem, ja ho veurem. Però l'única cosa que li demano, no es preocupi, és que hi ha tres elements que ens hi hem de posar d'acord: un, l'ha dit vostè, l'Estatut; l'altre, la diagnosi sobre la situació econòmica; l'altre, l'Acord de competitivitat. I vostè ha dit poc respecte a això.

Finalment –independentment de totes les coses que aquí s'han dit, en aquest torn, i que no hi faré referència–, jo resto tranquil amb l'afirmació que vostè ha fet en el debat parlamentari de «no pateixin, ens posarem d'acord en moltes coses en aquests pressupostos». Vull interpretar que acceptaran moltes esmenes d'aquest Grup Parlamentari. (*Veus de fons.*) Vull acceptar..., sí, ja seria bastant difícil. Jo li he dit abans que vostè semblava haver fet un miracle, però ja seria un miracle extraordinari que ens posem d'acord i que no ens accepti cap esmena. Demà a la nit passarem comptes.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.*)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, i agraint-li la flexibilitat, des del punt de vista de la interpretació reglamentària, que està fent. No és exactament la nostra, però li vull agrair de poder parlar, encara que sigui d'una manera molt breu, respecte a qüestions molt concretes.

Jo he escoltat molt atentament les intervencions dels representants del grups que expressaven la seva posició, i després també molt atentament el que ha dit el conseller. I m'agradaria dir-li al senyor conseller, amb tots els respectes, i tot l'afecte intel·lectual i personal que li tinc, que a l'hora de parlar de temes de país pot comptar amb el nostre Grup Parlamentari i amb mi personalment. I, per tant, qualsevol cosa que signifiqui avançar en la millora dels interessos dels ciutadans, a través d'una millora del sistema de finançament, ponderada i raonable com aquest matí s'ha dit, pot comptar amb nosaltres. Sap que hem treballat sobre aquesta qüestió i que pot haver-hi territoris de trobada.

També sap, el senyor conseller, que això casa difícilment amb el model que hi ha recollit en el Projecte d'estatut, que nosaltres no podem compartir i que a més a més ens consta, al senyor conseller i a mi, que tampoc és compartit pel Govern espanyol i, en particular, pel vicepresident econòmic del Govern.

Dit això, sí que li voldria posar en relleu una certa contradicció, i és la següent —és una contradicció ideològica i de model, no? És veritat que hi ha moltes coses que podem compartir des del punt de vista del diagnòstic i des del punt de vista de la terapèutica, però deixi'm que li digui que vostès, Govern tripartit..., i vostè, conseller d'Economia, té un petit problema, i és que té uns socis en el Govern de coalició, i té uns socis parlamentaris que no tenen res a veure..., i que diuen coses que res tenen a veure amb la filosofia que vostè defensa.

He escoltat atentament el senyor Pérez i ha dit més o menys el que vostè diu, i és normal. He escoltat el representant d'Esquerra Republicana, el senyor de los Ríos, i ja hi havia una mica més de discrepàncies; però he escoltat el senyor Boada i he arribat a la conclusió que vostès tenen un problema, vostès tenen un problema molt greu perquè és molt difícil casar determinades coses, és molt difícil defensar que s'han de fer infraestructures i després de no fer-les, és molt difícil defensar que s'està a favor de la iniciativa privada i de la societat civil, i després resulta que el que hi ha és una profunda desconfiança cap a la societat civil i cap a la iniciativa privada. És un problema de vostès i és un problema del país, perquè el país no es mereix un govern que tingui aquestes contradiccions filosòfiques, ideològiques i de model, tan profundes. Espero que ho acabin resolent, perquè al final, si no, els perjudicats som tots plegats.

Gràcies.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. No pas per intervenir en les contradiccions que puguin haver fet el senyor Piqué i el senyor Fernández, sinó més que res per la decisió que ha tingut vostè. Primer, respectant-la evidentment, perquè vostè és competent per prendre aquesta decisió, però, en tot cas, dubto ja de la competència dels porta-

veus d'Economia i Finances, que varem arribar a un acord, que és el que vostè ha explicat perfectament, i que semblava que no se n'han assabentat en absolut. Quan varem dir que fèiem les intervencions per quinze minuts no era..., el conseller d'Economia no obria torn per Govern, sinó que eren pautades i tancades, i així ho varem dir, i aquesta és la seqüència del debat que varem quedar tots plegats. Ara, si algú en aquell moment no escoltava, estava fora o ara no li interessa, a mi em sembla que això és el que... Si quedem en una comissió com quedem, a mi em sembla molt bé que vostè la respecti, com també em sembla bé que hagi pres aquesta decisió, però que consti que no era la decisió de la Comissió d'Economia.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.)

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, senyor president. En la mateixa direcció que el senyor Boada, fer-li avinent que en la seqüència que teníem nosaltres del debat es feia com la interpretava vostè en el seu principi, que intervenien els grups, es posicionaven, que el senyor conseller contestava i que aquí s'acabava el debat. Aquesta era la nostra interpretació. De totes maneres, respectem la seva decisió, però ens sembla que no perquè parlin més aquests grups tenen més raó, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, moltes gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del Projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2006 han estat rebutjades per 58 vots a favor i 71 vots en contra. Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulta del Projecte presentat.

Passarem a les esmenes a la totalitat de les seccions corresponents als departaments del Govern. Passarem seguidament a les esmenes a la totalitat de les seccions. La primera d'elles és del Departament de Presidència, i té la paraula per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em pertoca defensar l'esmena a la totalitat que el nostre Grup Parlamentari ha presentat a la secció pressupostària de Presidència.

I presentem aquesta esmena, no perquè toqui, com deia el senyor de los Ríos, ni perquè sigui el manual de l'oposició, com deia el senyor de los Ríos, sinó perquè tenim tres motius, creiem fermes, per presentar aquesta esmena a la totalitat a Presidència. Primer de tot, perquè formalment no s'han fet bé les coses; aquest matí ho deia el nostre company Antoni Fernández Teixidó: no hem treballat amb les mateixes eines amb què han pogut treballar els partits que donen suport al Govern. El segon, pel mateix contingut dels conceptes que integren aquesta secció pressupostària, i per la seva responsabilitat en el mal funcionament del Govern; és un departament amb poques obligacions i amb molts recursos. I finalment, perquè no compartim la proposta que se'n fa dels diferents departaments i organismes que depenen de l'àmbit de Presidència.

Anem a pams. A l'aspecte formal crec que hi hem de fer referència perquè és important. Els que hem estat en altres administracions –locals, supralocals– no acceptàrem de cap manera poder treballar com s'ha treballat amb aquests pressupostos, que, a dos dies –a dos dies–, de finir el període per presentar les esmenes a la totalitat vam tenir 1.000 milions nous sobre taula. Això no pot ser.

Tampoc hem disposat de la liquidació dels tres primers trimestres pressupostaris d'aquest any 2005. Aquesta liquidació, que segur que en pot disposar el Govern i els partits que li donen suport, ens hauria ajudat a entendre els pressupostos del 2006 i el seu grau de compliment aquest any 2005. I també l'any passat disposàvem de la relació de llocs de treball funcionaris i laborals, que tampoc en disposem aquest any.

Ara, ho repeteixo, el realment greu és que alguns companys van haver d'anar a fer rodes de premsa explicant pressupostos i la documentació de què disposaven era una i els periodistes tenien més documentació que els mateixos companys del grup parlamentari. Això és inacceptable. A l'Ajuntament de Gratallops, de Granera, de Castellar del Vallès, això el que faria és tornar a convocar un nou període per examinar pressupostos i tornar a donar documentació. Al Govern de la Generalitat sembla que no és així, i, per tant, el que els demanem és més respecte institucional als grups parlamentaris que formem part de l'oposició.

Vostès, a més, han presentat tres pressupostos: un, el que presenten aquí al Parlament estrictament de partides –el comptable–; el segon, el que presenten a la premsa –el demagògic–, el dels grans conceptes, i el tercer –el territorialitzat–, aquest, la carta als Reis que ens han passat, territori per territori, i que ja veurem si el podran complir.

Bé. Aquest és el primer motiu per esmenar a la totalitat la secció de Presidència. El segon, i ja entrant en contingut, rau en la inutilitat del Departament de Presidència i de la conselleria primera. I ho dic amb tota la cordialitat, i, en tot cas, ho endolceixo -ho endolceixo-, des de punt de vista pressupostari. No creiem que es compleixi, amb els pressupostos que s'han assignat i els que s'assignen aquest 2006, la funció que ha de tenir el Departament de Presidència i el de la conselleria primera.

Nosaltres creiem que les funcions que tenen encomanades Presidència i Conselleria Primera són molt clares: lideratge del Govern, la seva coordinació, l'impuls de les diferents accions polítiques, afavorir la cohesió del mateix Govern, garantir la transversalitat de les diferents actuacions que es duen a terme... Per cert, potser seria l'hora de recuperar a Presidència l'àrea d'immigració, que ara no hi és, per aquesta transversalitat.

Però, bé, a vostès els sembla que han complert aquests objectius? Lideratge de Govern, coordinació, cohesió del Govern? Afavorir, d'alguna manera, aquesta transversalitat de les àrees del Govern? S'han complert, des de Presidència i des de la conselleria primera, aquestes funcions? A nosaltres ens sembla que no.

Per a què serveixen tants milions i milions d'euros destinats a Presidència i a la conselleria primera? Volen saber què hem tingut en aquests vint-i-quatre mesos? Manca de lideratge, descoordinació, conversió de les conselleries en compartiments estancs, manca de cohesió, més burocràcia i més pes de l'aparell politicoadministratiu... I tot això s'ha traduït, aquesta més burocràcia i més pes de l'aparell administratiu i polític, en més alts càrrecs, més publicitat i propaganda, més despeses protocol·làries i més estudis i treballs.

Tot això, evidentment, ens aboca a menys eficàcia i menys eficiència, just el contrari del que ens ha explicat aquest matí el conseller Castells: menys eficàcia, menys eficiència.

De l'anàlisi del pressupost se'n deriva que això anirà a pitjor. Les partides que pugen més en la secció de Presidència són aquelles, precisament, en les que s'intueix que el marcatge entre departaments i el treball encarat a un possible avançament electoral són les que pugen més i és on es fa més palès l'increment pressupostari.

M'explico analitzant les despeses de publicitat, personal i estudis. Per què hi ha un increment tan important en les despeses de publicitat? Recorden les crítiques dels que avui formen part del Govern tripartit respecte a les despeses de publicitat i comunicació quan nosaltres estàvem al Govern? Ho recorden? (*Veus de fons.*) Molt bé.

Per què la Secretaria de Comunicació de Presidència té un increment pràcticament del cent per cent? Què es farà amb el 7,3 milions d'euros que hi consten com a previsió? En les fitxes dels programes i objectius que ens han adreçat no he estat capaç de veure cap referència que justifiqui aquest increment, que sembla la major glòria del mateix Departament. Per cert, de cara als programes i als objectius, que és la primera vegada, el que aniria bé és que homogeneïtzessin, harmonitzessin també aquests programes i aquests objectius. Hi ha conselleries, hi ha departaments que els han treballat molt i que estan molt clars també, els indicadors, i, en canvi, hi ha departaments que això no ho han treballat i es nota d'una manera molt clara. (*Remor de veus.*)

Vostès han incrementat un 85 per cent el pressupost de publicitat dels departaments de la Generalitat, i, en concret, un 53 per cent el de Presidència, quan l'any anterior ja havien augmentat el 28 per cent. Si afegim tot el sector públic, arribem als 50 milions d'euros que el nostre Govern pretén gastar en propaganda l'any

que ve. Aquesta despesa els farà ser més eficaços i més eficients?

Passem als estudis i als treballs. La situació encara és més greu. El Departament de Presidència incrementa pràcticament un cent per cent la previsió per a l'any vinent, passant dels 6,2 milions d'euros als 11,6 que hi haurà per al 2006. Tampoc a les fitxes de programes i objectius es justifica aquest increment.

Si passem a la totalitat dels departaments de la Generalitat, l'any 2004 hi havia una previsió de 28 milions; el 2005, 37,2, i ara 77,7, per al 2006, amb un increment del 108 per cent. Ara, si afegim el conjunt de departaments a empreses públiques i organismes que depenen de la Generalitat, això ja és espectacular: passem al 350 per cent d'increment. En conjunt, la Generalitat l'any que ve ens proposa gastar 240 milions d'euros en estudis i treballs.

Què justifica aquest increment desproporcionat? És que els mateixos departaments de la Generalitat deixaran de fer estudis? Tinguem present també que tots aquells estudis que comporten inversió ja no consten aquí, que estan en la pròpia inversió, per tant, a més a més hi haurà tots aquells que comportin inversió. Per tant, també aquí tenim la sensació..., la sensació és més d'un plantejament preelectoral i de marcatge entre departaments que no pas d'objectius i programes reals.

De moment tenim una mostra molt clara dels estudis que es fan, com aquell que analitzava l'escut de la Generalitat, com podia ser o com no podia ser... O aquell que, a sol·licitud d'una diputada del nostre Grup Parlamentari, ens van lliurar, a càrrec d'una empresa que treballa sovint per al Departament, i es diu: «Assessorament per a la posada en escena de l'acte de l'Estatut al castell de Miravet: 11.898 euros.» Afortunadament el castell de Miravet ja hi era i no el van tapar, però 11.898 euros per la posada en funcionament... Si això ho posem ja als 240 milions d'euros que vostès es gastaran durant el 2006, serà, en tot cas, divertit veure una per una les partides una vegada es gastin.

Per cert, l'únic departament que redueix estudis i treballs és el Departament d'Universitats, Recerca i Investigació, un 41 per cent. Això també ens encurioseix bastant, que potser a les universitats, en recerca i societat de la informació, no cal fer estudis.

Finalment, els alts càrrecs i, en general, la despesa de personal. Deixi'm que faci una cita d'un il·lustre company diputat, i sap que li toca, que va dir aquí mateix a l'hemicicle fa uns mesos..., diu: «Tenim un sistema burocratitzat i institucional molt centralitzat amb una estructura departamental molt sectorialitzada, excessivament compartimentada i molt poc flexible, poc transversal, poc coordinada.» I seguia més endavant: «Juntament amb aquesta inflació d'alts càrrecs hi ha una proliferació d'assessors per metre quadrat que espanta i que és difícilment comparable amb altres administracions.» (*Remor de veus.*) L'autor d'aquesta cita és, com sabeu, en Joan Ridao, i jo el que evidentment vull palesar és la falta de coherència. Han passat dos anys, i en aquests dos anys vostès han passat dels discursos a la praxi, i la praxi els ha posat en evidència, senyor Ridao.

Els donaré uns exemples: al Departament de Presidència en aquests moments ja hi ha sis alts càrrecs més que en el darrer Govern de Convergència i Unió. L'augment de sous en l'àmbit de Presidència l'any 2006, alts càrrecs, 9 per cent; personal eventual, 20 per cent; funcionaris, 5 per cent.

En el conjunt de departaments de la Generalitat s'han creat aquest darrer any 407 llocs singulars, mitjançant concurs específic o lliure designació; i, concretament, 89 llocs de treball d'aquest darrer any s'han fet sense cap mena de concurrència, és a dir, digitalment.

Finalment, el conjunt d'alts càrrecs avui ja és superior en un 10 per cent respecte al darrer Govern de Convergència i Unió. En el darrer Govern de Convergència i Unió hi havia 170 alts càrrecs, ara n'hi ha 186. On és la coherència? Per què no hi ha cap diputat ara del tripartit que vagi departament per departament a veure quants assessors, personal eventual i alts càrrecs hi ha? Els propers dies, no pateixin, que els donarem molta més informació sobre els alts càrrecs que tenen i el personal que han contractat darrerament.

La sensació de la ciutadania és que, a més de la seva incoherència, vostès no són ni eficaços ni eficients, i el Departament de Presidència n'és un exemple clar. En una de les darreres crisis del Govern tripartit, la del canvi de Govern –crisi, per cert, que vostès van crear, van mantenir i van tancar, o no, ja veurem si es tanca o no, vostès mateixos ho van fer– els socis de govern, que estaven nerviosos, van exterioritzar la impressió que el Departament de Presidència, del conseller primer, té molta gent; que, en realitat, és un departament on hi ha lluita de poder, pugnes constants, d'aparells que treballen per preparar unes eleccions i no per tirar el país endavant. Quina relació hi ha entre la Secretaria de Govern, la Secretaria de Presidència i la Secretaria del conseller primer? La que hem vist amb la Llei antifrau? És una bona relació, aquesta? I altres respectius gabinets de comunicació? Segueix la pugna? I entre Relacions Exteriors i Cooperació al Desenvolupament?

Bé. Just al bell mig d'aquesta crisi –és una llàstima que no hi hagi el senyor Boada–, tant Esquerra com Iniciativa van tenir clar cap on apuntar. Els llegeixo *El Periódico* del dia 11 d'octubre, el senyor Boada diu: «Les substitucions han d'arribar a la política comunicativa del Govern i a l'entorn del president.» Jo espero que, per coherència, el senyor Boada voti en contra del pressupost de Presidència, perquè ni s'ha canviat ningú a Comunicació ni tampoc a l'entorn de Presidència.

El que no entenem és que ara vostès recompensin aquesta àrea amb els increments amb publicitat, estudis, personal de lliure designació, etcètera. És que han pactat la mútua no-agressió?

Com els deia al començament, també, esmena a la totalitat, doncs, a la secció pressupostària de Presidència perquè no compleix les funcions que per llei té assignades i es malbaraten recursos en pugnes partidistes.

Finalment, el tercer motiu per esmenar els pressupostos és que tampoc ens agrada el contingut de les partides pressupostàries que van assignades als organismes que depenen de Presidència.

Pel que fa a la Secretaria General de l'Esport vostès fan tard, han estat dos anys sense tirar endavant el Pla d'equipaments. Aquest Pla d'equipaments que tant, tant ens van criticar. Aquest Pla d'equipaments que ha donat cohesió territorial. Aquest Pla d'equipaments que ha arribat als pobles petits i als municipis grans. Aquest Pla d'equipaments que ara vostès es desperten i ara tiren endavant el Pla d'equipaments.

Alhora, i com saben molt bé vostès, nosaltres compartim plenament la reivindicació de les seleccions nacionals catalanes, però ens preocupa que no consensuïn l'orientació que volen donar a les relacions amb la plataforma per a les seleccions nacionals i la pràctica eliminació de la Fundació Catalana de l'Esport. A més, hi hem d'afegir la poca potenciació de les estructures que, de manera associativa, des de la societat civil han sortit aquests anys; tant la UFEC com la UCEC com les mateixes federacions esportives en aquests moments se senten poc recolzades.

Pel que fa a la Secretaria General de Joventut, jo els faria una pregunta: vostès creuen realment que la incidència, la sensibilitat de la resta de departaments en polítiques de joventut és l'adequada? Els sembla suficient el que es fa en matèria d'habitatge i d'investigació?

En l'apartat d'impacte de polítiques transversals a les fitxes que componen el pressupost, vostès hi posen l'impacte que tenen en tres o quatre departaments les polítiques de joventut: creuen vostès que aquests departaments incorporen com a pròpies les polítiques de joventut? Ho creuen de veritat? A nosaltres ens sembla que no, almenys de moment no.

Per cert, en el programa se cita com a bàsic el recolzament a l'associacionisme, i, precisament, l'emblema de l'associacionisme juvenil és el Consell Nacional de Joventut de Catalunya, que és la màxima expressió, precisament, d'aquest associacionisme.

Doncs, bé, podem pujar partides d'assessorament un cent per cent, partides de publicitat un cent per cent, alts càrrecs també; però, en canvi, aquí no hi ha puja o pràcticament és nul·la.

Pel que fa a l'Institut Català de les Dones és bo que hi hagi increment pressupostari però estarem amatents perquè tenim la sensació que s'augmenta el pressupost però, en canvi, es perd amb incidència.

Vaig acabant. Per tot això, per aquests tres motius que els dic, el formal, el de contingut del propi pressupost de Presidència, i, finalment, per no compartir el contingut dels pressupostos dels organismes que depenen de l'àrea de Presidència, per tot això presentem aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats que escolten, el Grup del Partit Popular de

Catalunya ha presentat una esmena a la totalitat del Departament de Presidència. I aquest diputat de forma modesta intentarà explicar el motiu de per què, en coherència, no només el Partit Popular de Catalunya, o no només Convergència i Unió, o fins i tot, m'atreveiria a dir, no només el Partit dels Socialistes de Catalunya amb Ciutadans pel Canvi inclosos, o no només Esquerra Republicana de Catalunya amb Catalunya 2003 inclosa, o no només Iniciativa per Catalunya - Verds amb Esquerra Unida i Alternativa inclosa, haurien de recolzar la nostra petició de retorn.

I deia «per coherència» perquè el pressupost de Presidència per a l'any 2006 que ens presenta el Govern de la Generalitat aprofundeix en els vicis del pressupost d'enguany; vicis, sigui dit de passada, que tant critiquen els que ara frueixen del poder quan estaven a l'oposició.

Rellegint els diaris de sessions, es pot veure com el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Ridao, que és una inspiració per als que fem l'oposició a aquest Departament, gaudia d'acusar el Govern any rere any, pressupost rere pressupost, de convertir el Departament de Presidència en un calaix de sastre. Bé, l'expressió més adient era, més que «calaix de sastre», un «calaix desastre», on tot hi tenia cabuda, sense cap tipus de sentit ni de coordinació. I criticava, seguint aquesta mateixa lògica, que el pressupost per al 2003, el darrer de l'anterior Govern, s'incrementés en un 9,5 per cent. I ens deia: «No es justifica l'existència d'un cost, 250 milions d'euros pressupostats, que a més a més s'incrementa enguany de l'ordre d'un 9,5 per cent.» I aquesta era una dada..., no, aquesta era la dada bàsica per criticar aquest calaix de sastre en què s'havia convertit el Departament i per demanar el retorn del Projecte de Llei.

Doncs, deixin-me que els doni unes dades per il·lustrar el dramatisme, si comparem l'augment del pressupost d'enguany amb aquest augment del 9,5 per cent del 2003, que a Esquerra tant escandalitzava.

Mireu, aquest any el pressupost de Presidència s'apuja en un 28,3 per cent respecte a l'any anterior. Però, és més, si el que observem és l'evolució respecte a l'any 2003, ja és una magnitud de tragèdia, segons el criteri d'Esquerra Republicana, ja que augmenta un 100,8 per cent, ja incloses les competències d'Esports i Política Lingüística. I dic allò de les competències perquè no em respongui allò: «Hi hem inclòs Esports i Política Lingüística. Li hem donat, ara sí, una raó de ser al Departament». No, no m'ho diguin, perquè no cola. Són precisament aquests pegats, sense sentit, en un mateix departament, el que il·lustra que el problema ja no és el calaix desastre o que el calaix de sastre sigui el Departament de Presidència, sinó que és tot el Govern el que s'ha convertit, el que ha esdevingut un calaix desastre sense sentit, i que les conselleries, i molt particularment aquesta, més que un calaix de sastre, és un *traje a medida*.

Escolti, ja li hem dit altres vegades: quin sentit té la distribució de les àrees de responsabilitat que han realitzat per departaments, més enllà de la defensa d'uns interessos partidistes per sobre de l'interès general? I podem pensar en algun exemple concret –no és nou,

s'ha repetit altres vegades. Quin sentit té que Relacions Exteriors i Cooperació al Desenvolupament estiguin en departaments diferents? Cap ni un. Però, és més, quin sentit legal té que estiguin separats? Cap ni un. Vostès saben tan bé com jo que els articles 18 i 19 de la Llei de cooperació ens obliguen que sota un mateix departament hi hagi Relacions Internacionals i Cooperació al Desenvolupament. O podríem parlar de la Secretaria d'Immigració, que ha passat a Benestar Social. Quin sentit té? Després m'hi referiré.

I aquesta distribució de poder té major sentit quan veiem que el pes del Departament respecte al total del pressupost s'apuja un 59,6 per cent en dos anys, molt per sobre d'altres departaments amb autèntic contingut social, com Salut, com Benestar Social, com Educació. Per tant, demanem la devolució del pressupost de Presidència perquè, més enllà de garantir polítiques interdepartamentals, aprofundeix en el calaix desastre que Esquerra Republicana de Catalunya tant criticava quan encara no era titular de la conselleria.

Però permetin-me ara fer una anàlisi més acurada, més exhaustiva del pressupost, fent referència directament a les partides pressupostàries.

El Partit dels Socialistes de Catalunya criticava aquest pressupost perquè, com deien a la presentació dels comptes per a l'any 2003, el primer capítol contempla un augment molt notable amb referència al personal, un increment que és superior en el cas dels eventuais, un 13 per cent. Jo diria que saben aquell que diu que Maragall promet reduir un 25 per cent els alts càrrecs? El cert és que poc més hem sabut, d'aquesta promesa. Hi ha una pregunta que va fer el nostre Grup Parlamentari i li van contestar: «Tot i l'increment del nombre de departaments, el nombre d'alts càrrecs i personal eventual durant l'any 2004 s'ha reduït en un 6,65 per cent, amb un estalvi del 2,54 per cent respecte al 2003. Aquestes són les dades el febrer de 2005.»

Doncs bé, quina és la realitat el novembre de 2005? Quina serà la realitat el gener de 2006? Respecte a l'any 2004, aquest nombre s'eleva de 351 a 374, és a dir, un increment del 6,55 per cent. Però si només parlem dels alts càrrecs i òrgans superiors, i no pas de personal eventual, aquesta xifra s'eleva de 149 l'any 2003 a 184 l'any 2006, és a dir, un augment del 23,49 per cent. És a dir, ha estat falsa, la promesa de reducció dels alts càrrecs que s'havia promès. Però, si el que mirem és el que suposarà al contribuent català la partida dels càrrecs, tenim un augment de la despesa en alts càrrecs del 14,65 per cent des de l'inici de la legislatura, és a dir, prop de 3 milions d'euros més que destinem els catalans a pagar els alts càrrecs de la seva Administració. Per tant, no hi ha cap estalvi del 2,54 per cent, com ens volien fer creure, sinó que els catalans haurem de pagar, entre 2005 i 2006, 6 milions d'euros més per alts càrrecs i eventuais que l'any 2003.

Pel que fa al Departament de Presidència, aquest augment d'alts càrrecs no es limita al 15 per cent de mitjana de la resta. Des que vostès estan al Govern, la despesa d'alts al Departament s'ha apujat en un 35,8 per cent, i la dels eventuais, en un 67,4 per cent. I vostès criticaven l'augment d'un 13 per cent, i ara no critiquen

un augment del 67 per cent? Espectacular. Tota una lliçó de coherència política.

En resum, hem passat de reduir els alts càrrecs en un 25 per cent a augmentar-los quasi en un 25 per cent; amb un rècord, que és Presidència, amb un 36 per cent. Podríem dir que en aquest pressupost els alts càrrecs han passat a ser grans càrregues, altes càrregues per als comptes del país i els ciutadans. Per tant, demanem la devolució del pressupost de Presidència perquè, més enllà d'augmentar les partides necessàries, conté un increment excessiu i injustificat en alts càrrecs i els eventuais que tan criticava el PSC quan encara no tenia el govern de la Generalitat.

I parlo conscientment de partides necessàries, perquè em recorda el discurs d'Iniciativa per Catalunya, que l'any 2002, amb referència al pressupost del 2003, ens advertia que «els augments d'aquest pressupost són increments que costen més de justificar, si no es que la prestació directa que el Departament es proposa de fer no sigui per a les necessitats dels ciutadans o ciutadanes de Catalunya, sinó per al propi interès del Govern». Doncs, aquesta és la realitat d'aquest Departament: el propi interès del Govern.

Mirin, fa poc vam veure, tots i totes, una enquesta que deia que prop del 50 per cent dels votants del tripartit no estaven conformes amb l'acció del Govern de la Generalitat. I això és greu per als interessos del tripartit, però també és greu per als interessos de Catalunya, perquè vol dir que la poca acció de govern és percebuda negativament pels mateixos que van recolzar l'actual Govern. Com a conseqüència d'això, l'anàlisi que se'n va extreure, de tot plegat, era que tenien un problema de comunicació. Deixin-me que els digui una cosa: el seu problema no és que comuniquin malament, sinó que els ciutadans veuen que l'acció de govern és minsa, i les poques decisions que prenen no els agraden; així de simple. Per tant, no cal un augment tan espectacular de les partides de comunicació en el pressupost del 2006. El que cal és un augment de l'activitat de govern; tan simple com això.

Deia l'any passat, i ho torno a dir, que és curiós com intentem manipular el llenguatge. Ara, de la privatització en diuen «externalització de la gestió»; de l'optativitat a l'escola en diuen «segregació», i de la propaganda i la publicitat en diuen «comunicació». Com canvien els temps! Però jo, que no sóc tan «progre» com vostès en el llenguatge, em referiré a les partides de publicitat i propaganda.

Ho diré clar i breu: des de 2003 vostès ens han apujat aquesta partida en un 339 per cent. Sense comentar; la xifra parla per ella mateixa. Una partida que es van trobar en 5,7 milions d'euros, la deixaran l'any que ve en 25 milions d'euros. A més, la partida concreta de comunicació, després d'una lleugera baixada l'any 2004 –tot s'ha de reconèixer– ha augmentat en prop del 145,2 per cent. Ho repeteixo, el problema no és comunicar millor, sinó governar millor. A aquesta partida es pot sumar l'augment d'un 55,4 per cent de protocol des de 2003, i d'un 200 per cent la partida d'estudis en dos pressupostos. I pensar que vostès posaven el crit al cel per un augment del 35 per cent d'aquesta partida! Per tant, demanem la devolució del pressupost de Presidència.

cia, perquè les partides que s'augmenten són les que precisament tant criticava Iniciativa per Catalunya - Verds quan no formava part de l'executiu català: protocol, propaganda i estudis.

Si volen, passem a parlar de partides pressupostàries concretes. Vostès diran que el pressupost, com deia al principi, s'apuja per donar resposta als principals problemes de la ciutadania, amb una conselleria que ara sí que té un contingut polític al servei de les persones. Jo concretaré aquest contingut polític, si estan d'acord amb mi, bàsicament, en dona, joventut, llengua i esport; suposo que hi estem d'acord.

Doncs, si analitzem amb més profunditat aquestes partides pel que fa al seu creixement en les transferències corrents i de capital, que són les que es destinen a les polítiques del ciutadà, aquestes creixen en 21,4 milions d'euros; no està malament. Però pensi, pensem que el creixement total del Departament, en un any, és de 127 milions d'euros. És a dir que les polítiques a les persones només expliquen un 16,8 per cent del creixement d'aquesta conselleria, només un 16,8 per cent.

És a dir que les transferències per complir els objectius proposats pel Departament en política lingüística, en política de joventut, en igualtat de la dona i de l'esport només expliquen una variació pressupostària del 17 per cent. No cal dir molt més. Permetin-me que en posi tres casos concrets.

Primer, la Secretaria General de Joventut. Jo no entraré a parlar sobre la necessitat d'haver refet el Pla nacional de joventut, però el cert és que crec que hem perdut dos anys en la seva aplicació, que és el temps que ha estat aturat. Però quan un analitza els pressupostos de la Secretaria –i l'anterior diputat ho ha dit–, no només els números, sinó també els programes, es parla de forma vaga de coordinar actuacions interdepartamentals en el marc del Pla nacional de joventut, però en cap moment es veuen les partides necessàries per fer-ho possible. I podríem parlar de la congelació del pressupost al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que, per no pujar, no puja ni l'IPC. Però recordem quelcom: el Pla nacional de joventut parla no només de la joventut associada, que està molt bé, i tenim partides per a convenis i subvencions; parla també dels projectes d'habitatge jove, de promoció de l'ocupació i de les polítiques actives de treball per a joves, i això no apareix a la seva memòria.

Podríem parlar també del Pla quinquennal per fomentar la igualtat d'oportunitats entre homes i dones –aquesta és bona. I no és que aquest Pla no estigui pressupostat, sinó que simplement la memòria explicativa... Podem veure les accions d'aquest Pla; atenció: una acció de sensibilització, catorze cursos, cinc programes, un estudi i 250 informes –250 informes. Vaja amb els informes! Crec que les dades il·lustren prou bé tot plegat.

Deia el meu professor de ciències polítiques, de polítiques públiques més concretament, l'il·lustre alt càrrec d'aquest Govern –espero que no s'hagi enfadat per la meva referència als alts càrrecs; d'una altra conselleria, això sí–, que quan un govern no sap què fer té tres opcions: primera, crear una comissió; segona, fer un informe o un llibre blanc, i tercera, constituir un grup d'ex-

perts. Jo ja estic ampliant la llista amb les actuacions d'aquest Govern per a futurs seminaris, perquè vostès tenen, en aquest àmbit sí, molta capacitat d'innovació; i per a això jo crec que deuen ser els 250 informes del Pla quinquennal d'igualtat entre dona i home.

I, per últim, deixin-me que parli d'immigració –abans hi havia fet referència. Quan parlàvem del poti-poti en què s'havia convertit el Departament, havíem vist com algunes secretaries havien passat a Presidència sense cap sentit; altres s'havien dividit i separat, i una altra, com és Immigració, s'havia col·locat a Benestar Social. Mirin, si alguna secretaria té sentit, més que cap altra, a Presidència, aquesta és Immigració. No els parlaré dels números, però la magnitud del repte que tenim aconsella una política ben coordinada. Aquesta coordinació, qui millor per fer-la que Presidència? On està el Pla interdepartamental d'immigració? El seu nom ho diu: «interdepartamental». A mi, personalment, em costa d'entendre.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, ara segur que sentirem les intervencions dels grups que donen recolzament al Govern, i sentirem amb elles un cop de mà i un cop de peu. Un cop de mà al Govern enaltint les seves glòries, d'aquest pressupost, i un cop de peu a l'oposició pel fet de ser culpable de tots els mals i les incapacitats d'aquest Govern; coses que té la vida. Però no s'enganyin: no només s'ha de parlar de números, també hem de parlar de model; no només hem de parlar de partides, també hem de parlar de polítiques. Els ciutadans i les ciutadanes els ho han dit ben clar: ni veuen acció de Govern ni els agrada el poc que veuen, i no cal afegir-hi molt més.

Per tant, com deia al principi, el problema no és de comunicació, sinó que el problema és d'acció. No s'obsessionin tant per la comunicació o pel repartiment del Govern; obsessionin-se per governar. Ens ho posarien més difícil a l'oposició, n'estic segur, però el país ho agrairia i hi sortiria guanyant.

Moltes gràcies.

El president

Per fer un torn en contra, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo compartiré la intervenció d'avui amb la il·lustre diputada senyora Marina Llansana.

Bé, anem bé. Anem bé no perquè des del primer grup que intervé en aquest torn donant suport al Govern vulguem fer cap acte de menyspreu als dos grups que han intervingut abans des del punt de vista de l'oposició, sinó perquè la primera conclusió que en traiem, de les seves intervencions, és que els números que han procurat de criticar, diguéssim, s'han quedat en un simple i llis i llas excés de retòrica. Estan parlant que farien les coses d'una altra manera, tenen tot el dret de fer-ho, però resulta que ara els que han de fer les coses d'una altra manera les han de fer com ho creguin convenient. Escoltades totes les parts, som nosaltres, som

els grups que donem suport al Govern i al Govern de la Generalitat, no?, i en aquest cas l'àrea que condueix magníficament el conseller primer, el senyor Josep Bargalló.

Avui parlàvem de pressupostos, i pressupostos són xifres. I a mi també m'ha sorprès, i per això dic que anem bé, que, així com l'any 2004, quan es parla d'una empresa emblemàtica, la subvenció de la qual, el pressupost que li permet continuar, depèn de la conselleria primera, com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., l'any 2000, quan parlàvem dels pressupostos del 2005, Convergència i Unió ja se la va deixar..., fent ben fet, perquè eren uns pressupostos raonables, el PP hi va fer una..., diguéssim, la va esmentar... Aquesta vegada ni Convergència i Unió ni el PP han fet cap mena de referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Deu ser perquè anem en la línia correcta, deu ser perquè, per primera vegada, pràcticament, des que es va constituir la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aquests pressupostos, per primera vegada, no sotmeten la Corporació al procediment, en certa manera dificultós per a la seva gestió, que a més a més contribueix a donar una mala imatge al conjunt de l'empresa, que és el de l'endeutament. La Corporació s'endeutava sistemàticament cada any perquè el Govern de la Generalitat no hi posava allò que hi havia de posar, que eren recursos financers.

Enguany, l'any 2006, per primera vegada, és a dir, els pressupostos que aprovarem el 2005 –per primera vegada–, s'arriba a l'equilibri total, amb aquest. I aquest Govern li ha costat menys de tres anys arribar a fer aquest pas que el Govern anterior, en molts, en molts anys de trànsit, no havia aconseguit de fer.

Aquí s'han donat algunes xifres anecdòtiques, i les xifres són absolutament, en certa manera, interpretables, no? S'ha parlat en un moment determinat d'una partida petita de 6 milions d'euros, amunt o avall... Jo recordo que el que paguem d'interessos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió cada any és de més de 30 milions d'euros, del deute que té la mateixa Corporació, que, si s'hagués fet bé la feina, si el Govern de la Generalitat hagués dotat la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de forma suficient anys anteriors, aquests 30 i escaig milions d'euros ara, al dia d'avui, els podríem dedicar a altres qüestions. Però no només és això. Hem parlat també de publicitat. A un Govern li convé publicitar allò que fa. Però és que la publicitat de la qual hem parlat, la que està pressupostada, és de manera molt substancial una altra publicitat: la publicitat que ens demana el conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya; per exemple, els de l'àmbit del qual jo procedeix, els del món rural. És el meu àmbit d'extracció.

La gent del món rural reclama que des de la Generalitat s'aposti de forma decidida en la promoció dels productes de la nostra terra, de les nostres granges, dels nostres pescadors. S'ha començat una campanya enguany, que continuarà l'any que ve. Això és publicitat, que es fa des de diversos departaments i que està consignada en el pressupost de la Conselleria Primera.

Una altra qüestió emblemàtica: l'aposta per les noves tecnologies. La modernització de tot el sistema de comunicació de Catalunya, el que en diem l'encesa digi-

tal, la implementació de la televisió digital terrestre arreu del país. A la gent se li ha d'explicar el que significa això, i se li ha d'explicar quins recursos ha de fer anar per poder utilitzar aquesta tecnologia amb la màxima capacitat, amb el màxim aprofitament per al conjunt de les llars catalanes, per a les famílies que viuen dins de les nostres llars. Això, senyores i senyors, s'ha d'explicar, i aquí també s'ha d'invertir en publicitat.

Com deia a l'inici de la meua intervenció, es pot jugar amb les xifres, però els ciutadans i ciutadanes del nostre país saben que aquest Govern fa la feina en la direcció correcta, que tot allò que s'havia compromès a fer ho està duent a terme sense cap mena de vacil·lació i d'una forma conseqüent. Que quan diem que una cosa la farem, la fem, com és el cas de l'Agència Catalana de Notícies, que vam contribuir des de l'oposició a salvar..., una agència catalana de notícies que havia creat la conselleria..., la conselleria en cap, en certa manera, la conselleria primera de l'anterior Govern..., que l'havia fet comprar a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per tancar-la. I aquesta és la realitat. Així ho vam interpretar.

Aquest nou Govern, el que ha fet és repescar-la, potenciar-la, dotar-la econòmicament, perquè serveixi els interessos del conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, amb tot aquell potencial que l'Agència Catalana de Notícies pot desenvolupar, que és molt, tal com reconeixen el dia d'avui, ja, els mitjans de comunicació del nostre àmbit nacional.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, tal com ja deia el company, l'il·lustre diputat, en Carmel Mòdol, el Govern de la Generalitat proposa en aquests pressupostos un increment molt notable de les polítiques sectorials del Departament de Presidència. Polítiques que efectivament han de ser més transversals del que ho han estat, del que ho havien estat, i no pas tan compartimentades. Haurien de ser una de les columnes vertebrals de l'acció de govern. I aquesta és la voluntat que es reflecteix en aquests pressupostos: que allò que en d'altres èpoques, en èpoques anteriors, era només el departament d'un departament, de forma aïllada, ara sigui el centre d'atenció de totes les polítiques del Govern, que d'alguna manera tenyeixi tota l'acció del Govern. Parlo de polítiques de dona, de joventut, d'esports, de llengua, i no pas totes agrupades en una mena de calaix de sastre, com deia el senyor López, sinó amb una voluntat real de transversalitat.

I com que la millor manera de demostrar voluntats polítiques és amb fets, amb concrecions, procuraré detallar amb projectes concrets i amb partides pressupostàries molt concretes aquesta aposta per la transversalitat i l'impuls de les polítiques sectorials que coordina l'honorable conseller primer.

Parlem, d'entrada, de la part del pressupost que es destina a la Secretaria de Política Lingüística. No dic res de

nou si dic que aquest Govern té com un dels principals objectius les polítiques de defensa i de promoció de la llengua catalana, i que entenc que la llengua és un dels exemples més clars d'això que ara deia, la necessària transversalitat. Un exemple molt clar de fins a quin punt cal el compromís de tots els departaments del Govern de la Generalitat.

En aquest cas, l'aposta per la llengua té una clara traducció en xifres. El pressupost aprovat per a l'exercici 2006 per a la Secretaria de Política Lingüística comporta un augment de més del 24 per cent sobre el pressupost aprovat en l'exercici anterior. Aquest augment és degut, especialment, a l'increment de recursos per al Consorci per a la Normalització Lingüística, que és del 47 per cent. És a dir, l'aportació de la Generalitat de Catalunya al Consorci passa d'11 milions d'euros en el pressupost aprovat el 2005 a més de 16 milions d'euros en el pressupost del 2006.

Aquest increment de les aportacions de la Generalitat al Consorci per a la Normalització Lingüística es destinarà a atendre dues necessitats fonamentals en aquest moment. En primer lloc, l'acolliment lingüístic de la població immigrada. És fonamental que, tenint com tenim una població cada vegada més diversa culturalment, la llengua catalana sigui la llengua comuna, la llengua de trobada. I, perquè això sigui així, que en bona part ja ho és, el Govern doblarà al llarg del 2006 el nombre d'alumnes atesos en els cursos de català inicials i bàsics. I, en segon lloc, l'increment es deu al desenvolupament d'un curs de català en línia, amb quatre nivells d'aprenentatge, el primer dels quals ja es posarà a l'abast de tots els ciutadans l'any 2006.

Continuant amb les polítiques sectorials del Departament de Presidència, una altra de les prioritats polítiques del Govern de la Generalitat són les polítiques de dones. I una bona prova d'això és el desplegament del sisè Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones 2005-2007, que es porta a terme de forma coordinada i transversal des de tots els departaments que l'integren. El Govern ha introduït les polítiques de dones en els pressupostos amb l'objectiu d'elaborar uns veritables pressupostos de gènere.

I això es tradueix en un increment del pressupost total de l'Institut Català de les Dones en un 42 per cent, cosa que demostra el compromís del Govern en el desplegament de les polítiques de dones i per a dones. Dins d'aquest pressupost de l'Institut, augmenta un 52 per cent la partida destinada a les subvencions a ens i corporacions locals per al desplegament de polítiques de dones, i, d'altra banda, amb l'objectiu de reforçar el teixit associatiu femení i la seva participació en tots els àmbits, la quantitat destinada a subvencions a entitats de dones s'incrementa en un 58 per cent. A banda d'això, i per donar continuïtat al desplegament del cinquè Pla s'incrementaran, també, aquells recursos destinats a la investigació i a la recerca en temes de dones, a través de subvencions a universitats públiques i privades i la concessió de beques de recerca.

Hi ha una altra partida que també creix, i molt, i que va destinada a una de les xacres socials més greus, més brutals: les violències contra les dones. Aquest Govern posa en marxa, en el marc del Programa per a l'abor-

datge integral de les violències contra les dones, campanyes de sensibilització contra les violències per facilitar-ne la prevenció i la detecció precoç i aconseguir la implicació de tothom, de tota la comunitat. La partida pressupostària destinada a aquestes campanyes de sensibilització creix un 76 per cent. Són xifres concretes, dades objectives que demostren fins a quin punt el Govern de la Generalitat s'implica a fons en l'impuls de les polítiques de dones.

Una altra de les polítiques sectorials del Departament de Presidència és esports. En aquest cas, la partida pressupostària de la Secretaria General de l'Esport viu també un notable increment. I permetin-me que faci una prèvia, senyor Corominas. Afortunadament el PIEC ja no distingeix els ajuntaments en funció dels colors polítics. Per primera vegada el mapa del PIEC es fa en funció de les necessitats reals del territori i no en funció de certes simpaties de caire polític. (*Remor de veus.*)

Pel que fa als diners d'esports que es destinen als clubs, l'increment és de 600.000 euros, dels quals en destaco algunes de les partides, com la de 225.000 euros per al Programa esport femení d'alt nivell. La destaco perquè l'assignació d'una partida pressupostària específica per a l'esport femení permet fer feina en els diversos àmbits de pràctica esportiva i en el terreny de la sensibilització a entitats i organitzacions per poder aconseguir redreçar entre tots la situació de les dones en el lideratge i la gestió.

Hi ha també un altre increment notable en l'àmbit dels clubs, que no vull passar per alt ja que es tracta d'un dels eixos programàtics d'aquest nou Govern: el programa internacional. El programa viu ara un increment de 190.000 euros i té l'objectiu de fomentar la presència dels nostres clubs en competicions internacionals i aconseguir que els nostres clubs facin estades i portin equips de nivell a competir a Catalunya, per facilitar que es desenvolupi internacionalment el nostre esport.

I, parlant de projecció internacional, la Secretaria augmenta en més de mig milió d'euros els diners destinats al programa internacional. D'aquests, una part va als grans esdeveniments internacionals que cada any, a banda d'uns quants que són fixos, s'acullen de forma rotatòria deu actes d'alt nivell internacional que aportin valor afegit a les competicions que ja es desenvolupen en el país, i, a la vegada, es recolza aquelles activitats que desenvolupin les federacions catalanes a nivell internacional. És un programa destinat a trobar espais on les nostres federacions puguin incidir a nivell internacional. És allò tan anhelat, que sovint diem des del nostre Grup Parlamentari, de poder anar de Catalunya al món sense haver de passar per Madrid, també, en matèria esportiva.

Pel que fa a les federacions i unions esportives, veuen augmentats els seus recursos en gairebé dos milions i mig d'euros. I, per acabar amb l'àmbit esportiu, augment dels programes dels consells esportius, augments de mig milió d'euros d'ajuts a l'Administració local, ajuntaments i corporacions locals, i augment importantíssim a l'esport escolar, amb increment de gairebé dos milions d'euros al Programa centres educatius privats, AMPA i consells esportius, que inclou també el Pla

pilot de participació a les escoles per ajudar al desenvolupament de l'esport extraescolar als centres.

Passem a l'àmbit de joventut. La proposta de pressupost de la Secretaria General de Joventut per a l'any 2006 comporta un increment del 16,5 per cent, passant de 18,5 milions d'euros l'any 2005 a 21,5 milions d'euros el 2006. Un increment que ja suposa de per si un reconeixement de la importància que dona el Govern a les polítiques de joventut, i un increment que s'explica per les quantitats destinades a quatre línies d'actuació que són prioritàries per a la Secretaria General de Joventut.

La primera d'aquestes línies és la d'ajuts destinats als ens locals, per desplegar polítiques de joventut. Perquè, com totes les polítiques socials, les polítiques de joventut a Catalunya han de tenir també un doble vessant: d'una banda, la coordinació de totes les línies d'actuació que serveixin per construir aquest marc que ha de permetre que els joves catalans puguem definir el nostre propi projecte de vida, i això implica sovint modificar la legislació, la normativa, el disseny de programes nacionals, detectar necessitats col·lectives, etcètera; i, d'altra banda, la implementació de polítiques de proximitat. I per això una de les prioritats d'aquesta legislatura és anar dotant els municipis de les eines necessàries que els permetin exercir veritablement d'administració propera als joves en el seu municipi. Amb aquesta finalitat es vol augmentar cada any la partida econòmica destinada als ens locals, amb l'objectiu d'acabar la legislatura amb els ajuntaments implementant veritables polítiques de joventut, de forma complementària, en tot moment, a la Generalitat de Catalunya.

La segona d'aquestes línies fa referència a les oficines d'emancipació i orientació laboral. Un dels eixos prioritaris de la Secretaria General de Joventut és l'emancipació juvenil, i això comporta necessàriament implementar polítiques públiques que facilitin als joves el desenvolupament d'un projecte de vida independent. En aquesta línia, durant el 2006 la Secretaria continua desenvolupant el seu programa de borses d'habitatge jove, que incrementa la seva dotació en 200.000 euros, però alhora vol aprofundir i desplegar territorialment les oficines adreçades a afavorir l'emancipació dels joves i, especialment, les oficines d'orientació laboral. En aquest sentit, es posaran també en marxa una sèrie de crèdits a baix interès per a joves per promoure l'emancipació, crèdits orientats tant a l'autoocupació com a la matriculació en cursos, en estudis o per accedir a l'habitatge de lloguer.

En tercer lloc, el Govern impulsa en aquests pressupostos de la Secretaria de Joventut la participació d'infants i joves en l'associacionisme juvenil.

I per últim, la quarta línia, la que fa referència al contracte programa de turisme juvenil a Catalunya, ja que actualment s'està negociant el contracte programa entre la Generalitat de Catalunya i Turisme Juvenil de Catalunya (Tujuca), que ha d'assegurar la viabilitat de l'empresa i definir-ne amb precisió la missió i els objectius durant els propers anys.

Per últim, en matèria de joventut, dir que, pel que fa al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, a causa

d'una errada tècnica ha passat que en aquest pressupost no es destini al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya la partida pressupostària, el reconeixement que es mereix, i per tant, els grups que donem suport al Govern ens comprometem a esmenar-ho al llarg de les properes hores per tal que es pugui resoldre aquesta anomalia, que ve provocada, com deia, per una errada tècnica.

Continuant el repàs pressupostari de les polítiques sectorials del Departament de Presidència, parlem d'afers religiosos. Perquè el primer objectiu per al 2006 és afavorir el respecte als drets de llibertat religiosa amb una proposta als municipis, que és una proposta d'organització dels cementiris i dels tanatoris. Tant les lleis estatals, com els acords de Govern de Catalunya volen garantir els drets de llibertat religiosa i vetllar perquè l'exercici d'aquests drets no importuni els ciutadans. No es proposa que els ajuntaments ho financin, cada confessió religiosa ha de finançar el seu propi culte. Es tracta, això sí, d'oferir pautes d'actuació de cara a facilitar els enterraments d'acord amb les creences corresponents i sense que això signifiqui cap tipus de segregació. Per fer-ho, el Govern compta amb un conveni amb la Universitat Autònoma de Barcelona, que farà un estudi previ de la situació i una proposta d'actuació.

L'altre objectiu prioritari és la convocatòria pública de subvencions per a activitats que fomentin la relació entre cada confessió religiosa i la resta de la societat catalana, la convivència i el diàleg interreligiós. El Govern no ha de subvencionar creences religioses, sinó facilitar els elements que ajudin una bona relació entre cada confessió religiosa i la resta de la societat. Per això s'exclouen de les subvencions els locals, el culte, les reflexions internes, la catequesi, l'anunci d'una determinada fe i totes les activitats pròpiament religioses, i s'afavoreix el diàleg interreligiós, la bona relació amb els veïns, la normalització lingüística, el diàleg entre una determinada fe i la cultura a actuar i activitats en favor dels drets humans, especialment a l'interior de les confessions religioses.

Una altra de les polítiques prioritàries de la Direcció General d'Afers Religiosos és l'establiment de convenis de col·laboració amb les diverses confessions religioses presents a Catalunya; col·laboració en la incorporació dels nouvinguts a la societat catalana, en mediació en possibles conflictes, en activitats en favor dels drets humans i en assistència religiosa a persones internades en centres públics. Per signar aquests convenis de col·laboració, bàsicament es demana a les confessions religioses una voluntat real d'arrelament al nostre país i de conèixer la llengua i la cultura catalanes, el reconeixement de la laïcitat i l'ajuda per garantir l'assistència religiosa en centres penitenciaris i sanitaris.

I acabem aquest repàs de les polítiques sectorials del Departament de Presidència amb la Secretaria de Relacions Internacionals, que viu també un increment de pressupost, que en aquest cas és del 5 per cent. L'objectiu principal de la Secretaria és evident: intensificar les relacions internacionals, incrementar la projecció exterior de Catalunya. Com? Doncs consolidant i impulsant l'Euroregió Pirineus - Mediterrània com a projecte emblemàtic, amb un increment de projectes i encara

més àrees d'actuació; destinant més recursos a l'impuls, desenvolupament i seguiment de les relacions multilaterals i bilaterals de Catalunya amb altres estats; consolidant la partida pressupostària específica per a oficines i missions exteriors, per coordinar les oficines de la Generalitat a l'exterior; donant suport a missions a l'exterior, de tot nivell, en aquelles zones geogràfiques d'especial interès on es vulgui impulsar la presència de Catalunya, i per últim, donar suport a organismes consorciats en l'àmbit de les relacions internacionals, en els quals participa, la Generalitat de Catalunya, impulsant projectes d'internacionalització de la societat civil catalana.

Queda clara, doncs, quina és la voluntat del Govern de la Generalitat pel que fa a les polítiques sectorials, que és fer que siguin una síntesi indissociable d'això que abans explicava l'illustre diputat Sergi de los Ríos, la síntesi indissociable entre polítiques socials i nacionals, fer que siguin el fil conductor de l'acció de Govern, que tinguin més eines, que tinguin més recursos per tirar endavant, per fer-se més propers els ciutadans, i no parlo només de voluntats polítiques, que també parlo de projectes concrets i partides tan concretes com les que he esmentat; parlo de més diners per a polítiques de dones, més diners per a polítiques de joventut, més diners per a polítiques lingüístiques, més diners per a esports, i no parlo en aquest cas d'immigració, tot i que el senyor diputat Rafael López, del Partit Popular, sap prou bé que hi ha una provisió interdepartamental...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Llansana Rosich

Acabo, senyor president. Una comissió interdepartamental d'immigració, que presideix l'honorable conseller primer.

Són tot dades que demostrin que aquest és un bon pressupost, ben allunyat del que ens han fet creure els representants dels dos grups de l'oposició.

Gràcies.

El president

Sí? (*Veus de fons.*) Doncs hi ha torn de rèplica, i per tant té la paraula l'illustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Primer de tot, per una al·lusió directa de la senyora Llansana sobre com s'atribueixen les subvencions per fer-nos càrrec de les inversions en esports en els governs de Convergència i Unió. Jo suposo que és producte del debat d'avui, però segur que la senyora Llansana, igual que molts de nosaltres fem molt territori i podem veure que afortunadament en el territori arreu, independentment del color polític, els equipaments de tot tipus, també els esportius, han anat, no en funció del color polític, sinó de les necessitats territorials, i per això tenim aquesta xarxa que tenim a tot arreu, no dubto que també vostès ho faran així.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

A part d'això, jo el que volia palesar és que el pes de la conselleria primera i de l'àrea de Presidència hauria de correspondre que no hi haguessin els conflictes, que no hi haguessin d'alguna manera els marcatges que hi ha habitualment. I per tant, no entenem que això, que d'alguna manera hauria de controlar-ho l'àrea de Presidència, acabi aportant allò a què es referia el conseller Castells: menys eficàcia i menys eficiència. I els posaré algun exemple. La Sindicatura de Comptes ha anat a raure, a parar just en un edifici que pagarem, a partir d'ara, 1,5 milions d'euros de lloguer. La necessitat d'aquest canvi on està acreditada? Quan, s'havia desallotjat ja la planta alta de la Sindicatura, hi havia altres dependències. Aquest milió i mig d'euros per a la Sindicatura de Comptes és un exemple dels molts i molts lloguers que vostès han anat fent sense un estudi previ, sense dir exactament d'aquest patrimoni, el que teníem, què se'n farà, i que senzillament obeeix a la necessitat d'anar recollocant dintre de Barcelona els equipaments que l'Ajuntament de Barcelona, segurament, deu haver de deixar lliures.

Bé, també ens agradaria saber, si és que no ho hem sabut veure nosaltres, on està pressupostada l'Oficina Antifrau. Els setanta funcionaris previstos i els cinc milions d'euros previstos haurien d'estar en el pressupost. Esperem que hagi estat un error nostre a l'hora de veure-ho o no veure-ho.

I finalment, sí que els volia dir tres exemples que no els agradaran, però, quan diuen vostès que s'ha de prioritzar –en un pressupost es prioritzen les línies de Govern i allò que vol prioritzar el Govern per sobre d'altres coses– molt bé, fem-ho. En estudis i treballs tècnics, al sector públic, hem dit abans, hi ha una despesa de 240 milions; és la mateixa quantitat que vostès dediquen a l'atenció de les persones amb discapacitat, la mateixa. En publicitat al sector públic es gasta més que el que el Govern dedica a pensions i prestacions assistencials: es gasten 45,6 milions d'euros, que són, ho repeteixo, més del que es gasta, o igual que el que es gasta en els càrrecs. I finalment, les despeses, també, en alts càrrecs és pràcticament igual a la despesa per a la millora de la competitivitat a la indústria.

Vostès, a l'àrea de Presidència, ens podran dir que nosaltres també teníem una àrea de Presidència molt potent; la diferència amb vostès és que l'àrea de Presidència, abans, feia la funció que li pertocava: fer funcionar el Govern, cohesionar el Govern, impulsar polítiques, i ara això no passa.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Corominas. Senyor López, per fer el torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, home, senyor Mòdol, no critiquem tant la retòrica, perquè, al cap i a la fi, la retòrica és la

mare de la democràcia, perquè es va desenvolupar allà on hi havia oportunitat de parlar, i per tant es va perfeccionar l'art de parlar, l'art de comunicar-se, i no vull fer referència amb això a les partides de comunicació, però l'art d'interaccionar uns amb altres sense haver d'agafar cap tipus d'arma. Per tant, la retòrica va suposar un avenç per al món civilitzat.

Vostè parla, diu: «Escolti'm, vostè utilitza molt la retòrica, però poc els números, pel que diu. S'han de donar més dades.» Home, jo crec que, si alguna cosa he donat en la meua intervenció són dades. Si vol li torno a repetir les dades com s'apugen, com s'apugen els alts càrrecs. Vostès han apujat als alts càrrecs un 24 per cent en tot el pressupost de la Generalitat. En dos anys això és un rècord absolut.

Com havien promès a la ciutadania –i tampoc no digui que això no interessa la ciutadania–, perquè a la ciutadania el senyor Maragall va prometre una reducció del 25 per cent i han fet tot el contrari. Potser el senyor Castells li hauria de donar més dades matemàtiques i dir que han de canviar simplement un signe: de +25 a -25.

Home, a Presidència, escolti'm: alts càrrecs, 35,80 per cent; eventuais, 67,44 per cent; protocol, 55,36 per cent; comunicació, 338,83 per cent; estudis, 200,06 per cent. Home, jo li reconec que a un govern l'interessa augmentar la comunicació, però no em digui comunicació, o propaganda, com li vulgui dir, que és només fomentar una sèrie de campanyes per fomentar productes de la terra –que nosaltres hi podem estar d'acord–, també és la revista *InfoCatalunya*, que de comunicació en té molt poca i de propaganda en té massa. Tot això també ho hauríem de dir.

Home, jo crec que està molt bé tot el que ens ha llegit la senyora Llansana, suposo que perquè a la senyora Llansana li han passat les dades del Departament i el que havia de dir del Departament, perquè sincerament, nosaltres no tenim aquestes dades. I el que vostè ens ha dit, senyora Llansana, nosaltres, llegint les fitxes, no ho podíem endevinar, no tenim la bola de cristall o no tenim el telèfon directe amb el conseller primer perquè ens digui què hi ha. Nosaltres li hem llegit els 250 estudis de l'Institut Català de la Dona, dintre del Pla quinquennal. No entenem com tot això que ens acaba de dir vostè no surt, no apareix en una memòria, en una fitxa explicat. O el Pla nacional de joventut, no podem endevinar tot això que ens ha explicat, vostè, en el pressupost que ens ha presentat el senyor Castells i en tots els volums que ens han presentat. Això ho parlava abans el company de Convergència i Unió: la transparència d'aquest pressupost. Un pressupost en què dos dies abans apareixen 1.000 milions d'euros nous, on efectivament els periodistes tenien més informació que nosaltres, més informació actualitzada. O per exemple, una cosa que hem parlat, acabem de parlar amb el senyor conseller primer, els plans interdepartamentals. El que no pot ser és que no puguem saber, no puguem analitzar, no puguem controlar quina és l'evolució, quin és el compliment d'execució dels plans interdepartamentals, perquè no sabem en quines partides estan. Això és important. I això dintre dels pressupostos hauria de sortir perquè, si no, al final, el debat que fem de pressupostos és que vostès no tenen la informació, nos-

altres sí que tenim la informació, i és una manca d'informació continuada.

És clar, un té la sensació, també, senyora Llansana, que vostès cada any descobreixen la sopa d'all de tot, no? Jo, abans llegia el llibre aquell de..., em sembla que era 1546, l'any que la Xina va descobrir el món, no?, i em sembla que n'hauríem de fer un de 2003, l'any que el tripartit va descobrir Catalunya. Perquè dius: «Escoltin, vostès sembla que hagin descobert..., i que tot el que fan sembla que surt del no-res, que abans no hi havia re, que abans els catalans sembla que vivíem als arbres i que resulta que van venir vostès perquè comencéssim a viure com a persones dignes i com a persones humanes. Home, una mica ha sorgit de vostès que han apujat algunes partides, però, escoltin, no ens diguin que han inventat la sopa d'all.

Escolti'm, una última reflexió, senyor Mòdol, diu: «La gent sap que aquest Govern governa.» S'ha llegit l'enquesta, em sembla que és la 331, de la Generalitat de Catalunya?: «El president Pasqual Maragall ha transmès un missatge de confiança en el futur econòmic; el 53,4 per cent no hi està d'acord. Confiança en el futur polític; el 60,2 per cent no hi està d'acord. Aprofundiment de les polítiques socials; el 50,2 per cent no hi està d'acord. Decisió de complir les promeses electorals; el 49,4 per cent no hi està d'acord. Fortalesa del Govern; el 67,1 per cent no hi està d'acord. El senyor Pasqual Maragall és realista; el 52,9 per cent no hi està d'acord. Té sentit pràctic; el 50 per cent no hi està d'acord.» Però ha llegit els votants del tripartit?: «Confiança en el futur econòmic», per exemple, «d'Iniciativa per Catalunya, el 47,5 per cent no hi està d'acord.» O en el futur polític, que el 60 per cent dels votants d'Iniciativa per Catalunya - Verds no hi estan d'acord. Home, jo penso que aquí hi ha una dissociació entre el que vostès pensen i el que pensen els seus votants. Això és un problema seu, però al cap i a la fi, aquests problemes, que és el problema de...

El vicepresident primer

Senyor López, gràcies. S'ha acabat ja el seu temps.

El Sr. López i Rueda

Acabo senyor president. És una manca de fortalesa per a tot el Govern de la Generalitat, i nosaltres en això no hi podem estar d'acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. Torn de contrarèplica. Té la paraula el senyor Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor López, lo que estava fent ara al final era retòrica una altra vegada, però, bé, de la bona també, perquè em permet a mi explicar-me.

Ha sortit una enquesta, vostè n'ha donat les dades, i potser per primera vegada, també, aquesta enquesta s'ha donat tal com ha sortit a la ciutadania. I amb això

no vull dir que... És a dir, he posat un adjectiu ara aquí: transparència, senyor López. Aquest Govern està actuant amb transparència, i és una dada important perquè el conjunt de ciutadans i ciutadanes li ho saben reconèixer.

L'altra qüestió que li volia comentar. Home, un pot fer cas de les enquestes, jo prefereixo fer cas d'una enquesta molt més directa, que és la que el meu Grup Parlamentari i la gent del meu partit treballen en el dia a dia que és el contacte amb el conjunt de la ciutadania, escoltar quines són les seves necessitats i mirar de quina manera podem anar més de pressa cap al camí que el Govern ha de triar per satisfer aquestes necessitats, no? I amb això li he de dir que, tot i que amb total respecte pels professionals que fan les enquestes, no coincideixen. També volia aprofitar per dir-li-ho.

Només quatre comentaris, perquè també tornarem a compartir la intervenció amb la il·lustre diputada senyora Marina Llansana per aclarir alguns dels conceptes que vostès han posat damunt de la taula, tant vostè com el senyor Corominas. El tema de l'oficina antifrau i de l'increment de personal que, encertadament, han detectat al pressupost de Presidència. Home, un pic la Llei de la creació de l'oficina antifrau estigui feta, es passarà el traspàs de Presidència al Parlament de Catalunya, que és de qui dependrà en certa manera, de la Sindicatura de Comptes, formalment el pressupost de l'oficina antifrau. Això està consignat sense cap epígraf concret a Presidència, però està pensat, precisament, que aquesta oficina pugui funcionar des del primer dia amb total normalitat.

El tema del Pla territorial d'instal·lacions esportives, home, el que hem aconseguit respecte a l'etapa passada, i això ens ho diuen molts alcaldes, és seguretat jurídica. És a dir, està planificat, està parlat, saben a què poden optar i saben en quines condicions hi poden anar. Home, l'exercici de transparència en aquesta qüestió, li ho dic perquè ens ho han dit els alcaldes i alcaldesses, els fa relacionar-se amb la Generalitat de Catalunya amb molta més tranquil·litat.

L'increment de càrrecs i de sous de càrrecs a la conselleria primera, comparat amb el 2003. És a dir, hem de mirar a veure què comparem. Si comparem amb el 2003 que ni Esports, un departament que té una secretaria que té molt personal, ni Política Lingüística depenien de la Presidència primera fem una mala comparança. Ho hem de comparar a any amb aquestes secretaries incorporades a Presidència amb l'any actual, no?, amb l'any 2006. El 2003, com li he dit, no hi eren i és lògic que hagi hagut aquest increment.

I, finalment, bé, fer un cant a favor de la retòrica, de la retòrica ben entesa, però a mi m'hauria agradat també que haguessin reconegut que en el cas concret de la partida potser més important del Departament de Presidència, que és el de la Corporació, escolta, una pujada fins als 477 milions d'euros, amb un 7,7 per cent de pujada i l'eliminació de l'endeutament al dia d'avui, que això, torno a repetir, si s'hagués fet des de bon principi els 900 i escaig milions d'euros de deute que té la Corporació Catalana de Televisió no els tindríem, tots aquests interessos d'aquest deute els hauríem pogut dedicar en aquests pressupostos a altres coses. Jo hauria agraït per part dels intervinents de l'oposició que

haguessin reconegut la feina ben feta per aquest Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. Senyora Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Senyor president, atès que el diputat que m'ha precedit, l'il·lustre Carmel Mòdol, ja ha dit moltes de les coses que tenia intenció de dir, tal és la compenetració dels diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, (*remor de veus*) només dir-li al senyor Rafael López, per la part que em toca, perquè m'ha alludit directament acusant-me no sé exactament si de falta de transparència o de si tenia informació privilegiada. Li volia dir al senyor López que tot això que jo he explicat en la meua intervenció està penjat a la pàgina web de la Generalitat, en les fitxes «Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2006. Memòries de programes», on hi ha tota unes fitxes detallades de cada departament amb tots els programes que s'impulsaran amb cada una de les partides pressupostàries que es proposen en aquests pressupostos.

Té, per tant, la informació a la pàgina web i si no jo li puc fer arribar, també, en paper ara mateix.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Llansana. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna, òbviament, per defensar i explicar i anunciar quin és el sentit del vot del nostre Grup, però, si més no, abans m'agradaria fer un parell de puntualitzacions a un parell de comentaris que ha fet el senyor Corominas i que ha fet el senyor López.

Senyor Corominas, la dinàmica de presentació en aquesta cambra dels pressupostos ha estat la que toca des del punt de vista reglamentari. Per tant, tots estem en les mateixes condicions. En aquest sentit, m'estranya que vostè que forma part d'un grup amb tradició i solera en aquesta casa no sàpiga que, realment, els pressupostos s'han presentat en forma i amb el contingut. D'una altra manera no hauria estat possible.

I també una altra qüestió, senyor Corominas, cadascú interpreta els pressupostos com li plau o com forma part dels seus paràmetres ideològics i dels seus paràmetres polítics, i això és el que ha fet el Grup, el nostre Grup i els altres grups que donen suport al Govern. Han fet l'explicació i la interpretació dels pressupostos que toca.

I ara una tercera qüestió per al senyor López. Senyor López, vostè ens parla de les enquestes i que les enquestes han d'influir i han de fer canviar les polítiques dels grups i dels partits. Jo li dic, sí, vostè ens deia que si la valoració dels ciutadans era aquesta o una altra. Si féssim cas a la valoració que fan els ciutadans a Cata-

lunya de les polítiques del PP i dels seus dirigents, el senyor Piqué hauria deixat ja el Likud i hauria format un nou partit en aquest país. M'entén el que vull dir? És a dir, que no ens moguem –no ens moguem– pels temes de les enquestes, perquè això no són qüestions científiques. Hem vingut aquí a parlar dels pressupostos i, en aquest sentit, m'agradaria que així ho féssim.

Miri, jo després d'escollar la intervenció del senyor Corominas i del senyor López, he pensat, he arribat a la conclusió que vostès estan preocupats, que l'oposició d'aquesta cambra està profundament preocupada, que estan neguitosos, que no són objectius i que, precisament, no ho són per tres raons fonamentals, que són raons polítiques. La primera, perquè passa el temps i perquè veuen que han passat dos anys que aquest Govern, amb tots els problemes que vostès vulguin i amb totes les contradiccions, va agafant el seu engranatge, va funcionant, va fent polítiques, que el tripartit es consolida, que troba formes d'expressió i d'explicació de les seves polítiques i que supera els seus entrebancs. I això jo comprenc que els posa neguitosos a vostès.

Segona, perquè s'inicia una nova etapa a Catalunya, perquè hem col·locat el tema de l'Estatut on calia col·locar-lo, que està en la situació de Madrid, que està debatent-se en un altre lloc, i que a Catalunya comencem a parlar de les polítiques, de les polítiques que fem els ciutadans de Catalunya d'una manera més en primera plana del que podíem fer fa un temps. I això els inquieta, perquè saben que aquestes polítiques són profundes, són polítiques que arriben a la gent, són polítiques que són progressistes, són polítiques que són positives.

I, tercera, per què s'inquieta? Doncs, perquè parlem de pressupostos, perquè són els pressupostos més contundents, més ben fets dels últims vint-i-cinc anys de la Generalitat –dels últims vint-i-cinc anys de la Generalitat són els millors pressupostos. I això s'ha de dir, perquè són ambiciosos, perquè són valents, perquè són decidits, perquè tenen molta despesa social i això els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya ho saben. I perquè ens dediquem a explicar, perquè és la nostra feina, i per això interpretem –i és el que no li agrada al senyor Corominas– que parlem de salut, que parlem d'educació, que parlem de despesa social, de cohesió social i de seguretat. I aquests són els temes que tenim damunt de la taula quan discutim els pressupostos en aquesta cambra. I això ho fem amb els comptes sanejats, amb uns comptes sanejats com no havien estat mai. I aquests, senyores i senyors diputats, crec que són els tres motius que provoquen la seva depressió opositora. Vostès pateixen una depressió opositora que els fa veure-ho tot malament, (*rialles*) tot és negatiu, tot és tremendista, tot s'enfonsa. S'enfonsa però fa dos anys que funcionem, s'enfonsa fa dos anys que la cosa tira endavant, s'enfonsa però tenim uns pressupostos que realment arriben al moll de l'os de les polítiques socials d'aquest país. I vostès no són objectius en aquest sentit. (*Remor de veus.*)

Però permetin-me que els digui també per què se senten incòmodes. Se senten incòmodes per un tema comparatiu, per un tema de contrast, perquè vostès saben que no aguanten la comparació. Aquests pressupostos, i s'inquietaen vostès en els escons perquè saben que els

dic la veritat (*rialles*), aquests pressupostos són transparents. (*Remor de veus.*) I, a més a més, tenen una altra cosa, senyora Carme-Laura Gil, (*remor de veus*) tenen mètode –tenen mètode. Sap per què? Aquests pressupostos del 2006 s'estructuren per programes, altres no ho saben entendre, o no saben llegir aquests programes. Després vénen aquí i ens diuen «no hem entès els pressupostos», escolti, és que els hem estructurat diferent, els hem estructurat per programes. S'orienten per objectius i persegueixen resultats, i quan això es pot fer, quan hi ha programa, objectius, resultats, és que hi ha transparència, és que hi ha avaluació. I vostès entenen el que vol dir avaluació. Vol dir que podem fer comparacions. I és aquí on vostès no resisteixen la prova de l'avaluació. (*Remor de veus.*)

Miri, en el passat, el Departament de Presidència saben vostès que va ser un dels departaments més discutits, precisament perquè estava faltat d'un dels elements que els he dit jo ara, de la transparència. I el Departament que sempre havia tingut la necessitat de clarificar el que feia, perquè no era clar el que es feia, perquè en aquests pressupostos d'ara, en els que hem presentat, en els que presenta el conseller d'Economia i el conseller Bargañó, no hi ha despesa desplaçada. Volen que els expliqui el que és la despesa desplaçada? (*Remor de veus.*) La despesa desplaçada és allò que es va fer quan manava Convergència i Unió agafant diners d'Educació i portant-los a fer la propaganda del conseller en cap, quan agafaven diners del Consorci de l'Ebre i el portaven a major glòria del conseller en cap, quan els agafaven de departaments de política social i els portaven a major glòria de Presidència. I això va ser denunciat en aquest Parlament. Això era la despesa desplaçada. Sap el que ha passat ara? Diuen, s'exclamen: «oh, és que pugen –pugen– molt aquests pressupostos», per una senzilla raó, senyores i senyors diputats, perquè hem fet aflorar –aflorar–, posar damunt de la taula les coses que estaven repartides, que estan repartides per tot arreu i de forma clara i diàfana estan damunt perquè vostès les puguin valorar i les puguin avaluar. Això és el que fa aquest Govern: posar blanc sobre negre o negre sobre blanc, com vulguin vostès, els comptes, els diners fem aflorar les coses.

Avui les xifres, la transversalitat dels programes i la nitidesa d'aquestes propostes és claríssima –és claríssima. Fem aflorar el que vostès repartien, el que vostès amagaven i el que vostès sostreïen a llocs que eren polítiques socials per aplicar a major glòria del que havia de ser el seu candidat, el senyor Mas.

És per tot això que diem que tenim un mètode diferent –i aquí es nota– i una transparència diferent. Però voldria posar de relleu una altra qüestió. A més a més d'aquest mètode i d'aquesta transparència diferent, hi ha també rigor. I els estem donant una lliçó de rigor pel que fa a la gestió d'uns pressupostos. I en aquest sentit ha parlat el senyor Mòdol. El senyor Mòdol ha explicat el que ha passat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Mirin, aquest Govern, davant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ha fet dues coses. Ha posat damunt de la taula la seva voluntat política d'impulsar i donar suport a una ràdio i televisió pública catalana de

qualitat –i recordem que al llarg d'aquests últims anys vostès ens han dit que nosaltres no ens estimàvem prou la nostra ràdio i televisió pública–, i l'hem dotat econòmicament com mereix, aquesta ràdio i televisió pública. És a dir, que tot el discurs que volíem desfer, diluir, fragmentar, fer malbé la ràdio i televisió pública se'n va en orris –se'n va en orris–, perquè precisament aquest Govern el que ha fet, com deia molt bé el senyor Mòdol, es posar més diners, més subvenció directa a la televisió pública.

I segona, segona raó d'aquesta bona gestió, perquè s'ha dut, per primera vegada, una excel·lent gestió del que és el lloc on vostès tenien el forat econòmic més gran de despesa del Govern anterior, que és en la ràdio i la televisió públiques. I jo crec que aquest organisme que ens permet una aproximació objectiva a com gestionen uns i com gestionaven els altres, ens posa damunt de la taula com gestiona aquest Govern i com d'aquí dos, tres, quatre anys podrem fer la valoració global dels objectius que s'ha plantejat aquest Govern, en el seu principi i on arribarà al final de mandat, al final de legislatura.

Mirin, parlava vostè de la Sindicatura de Comptes, senyor Corominas, i deia «oh, vostès, fan un lloguer». Escolti'm, senyor Corominas, no sap vostè que el lloguer i els pressupostos de la Sindicatura de Comptes els discutim aquí, que no és una qüestió del Govern. No li digui al Govern que es gasta 1 milió o 1 milió i mig. Escolti, es discuteixen aquí. No és una decisió del Govern això. Parlin amb propietat –parlin amb propietat. Adjudiquin a cadascú la seva feina, la seva funció, les seves atribucions.

Doncs, bé, jo els deia el següent: la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió conté la despesa. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió guanya diners per primera vegada. La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió no fem més gran l'endeutament d'aquest país...

El vicepresident primer

Senyor Ferran, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Acabo, em quedarien moltes per dir que són una llarga llista de qüestions que es fan des del Departament de Presidència, però m'he estimat més no fer-ho, perquè la senyora Llansana ho ha fet a bastament, però tingui la seguretat que estem en bon camí, en un camí de nous mètodes, més transparència i un millor servei als ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferran. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats. (*Remor de veus.*) Si us plau –si us plau.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Per posicionar-nos sobre les esmenes a la totalitat d'aquest Departament, la prime-

ra conclusió que hem tret de les seves intervencions, senyors de l'oposició, és que, a vostès, el que no els agrada és que governem nosaltres, i, bàsicament, el fil argumental de la seva intervenció ha estat aquest. Això ho entenem, ho comprenem, l'oposició és molt dura, ho sabem, sobretot per a aquells que encara no hi estan gaire acostumats; no s'amoïnin, tenen temps per anar-s'hi acostumant. Però, en tot cas, el desplegament d'arguments que ens han donat per rebatre el pressupost d'aquest Departament no ens ha convençut en absolut, i, al contrari, l'únic que hem percebut és que el que no els agrada, hi insisteixo, i és legítim, és que qui ara governi siguem nosaltres. Però, escolti, amb aquest pressupost, que entenc que és difícil de rebatre, segurament l'única alternativa que queda és aquest argument que feien.

Nosaltres, que ens els hem mirat probablement amb més bona voluntat i amb més intenció de trobar-hi el que cal trobar, en aquests pressupostos, hem sabut trobar en els diferents departaments, o en els diferents grups d'àmbits i de polítiques que es fan en el Departament de Presidència, bàsicament tres grans eixos que es defensen, que es prioritzen i que l'augment de pressupostos reflecteix que es prioritzen i que augmenten en importància i en pressupost, i que ens fan rebatre les seves esmenes i defensar els pressupostos d'aquest Departament.

Miri, primer gran eix: llengua i cohesió social. Són temes que sovint són recurrents quan es fan intervencions i crítiques al que no fa o al que hauria de fer d'una altra manera aquest Govern, i, a nosaltres, ens sembla que quan des de la Secretaria de Política Lingüística s'impulsa, sobretot, el Consorci per a la Normalització Lingüística, quan s'obren noves vies per a l'aprenentatge de la llengua, especialment en noves tecnologies, quan s'impulsaran els cursos de català en línia, quan, a més a més, es fa un esforç en la informació lingüística inicial, i tot es fa, a més a més, adreçat especialment a l'acollida lingüística de les persones que arriben al nostre país, i, per tant, amb la voluntat no només de promocionar la llengua, sinó, sobretot, que aquesta no sigui un factor de fractura social o d'exclusió a la nostra societat, anem per bon camí.

Ens sembla també trobar-hi un gran eix de suport al territori. Miri, aquest és un Departament en què hi ha un risc d'actuar pel seu compte, de fer política no de col·laborar amb altres administracions, sinó, a vegades, substituint o contra altres administracions, les locals o les municipals, i en tenim exemples en el passat que ara no és el moment d'anomenar. Doncs, en això, en aquest pressupost, en les diferents línies dels àmbits d'aquest Departament no passa. La voluntat d'aquesta legislatura, i es veu en aquests pressupostos clarament, és la d'invertir aquesta tendència que existia i dotar els municipis de les eines, és a dir, dels recursos, suficients perquè vagin desplegant polítiques de proximitat. Com hem dit, ens sembla que es tracta que les administracions col·laborin entre elles i no pas que una substitueixi o faci política contra les altres; competència de les unes contra les altres ja ho hem vist massa sovint.

Però aquest recolzament no és només en l'augment de subvencions o de les aportacions al món municipal,

com ho demostra que, per exemple, els fons que dedica a l'Institut Català de les Dones o als ens locals pugen més del 52 per cent, o que la dotació per als plans locals de joventut –atès l'impuls i, a més a més, la demanda que es dona– no deixa d'augmentar, i enguany augmenten un 25 per cent el seu pressupost. A més a més d'això, el recolzament als ens locals no és en recursos, sinó que és també en acompanyament i en suport. No se'ls deixa sols en aquelles qüestions a què han de fer front des de les polítiques de proximitat. S'ha parlat de la Secretaria d'Afers Religiosos. També podem parlar de joventut o de l'Institut Català de les Dones, que fa un punt en això.

I un tercer eix que hem volgut trobar o que hem sabut trobar és el de la participació i el suport al teixit associatiu. Sovint hem dit que una societat civil feble és risc d'una societat civil molt manipulable. I les subvencions directes a les entitats, des de l'Institut Català de les Dones a la Secretaria General de Joventut, el programa pilot de la Secretaria General de l'Esport per tal d'organitzar entitats que promocionin l'activitat extraescolar o les subvencions destinades a associacions de dones, augmenten espectacularment.

Nosaltres volem fer èmfasi, a més a més, en un programa de què tampoc no s'ha fet ressò l'oposició i que ens sembla que és una demanda i una reivindicació des de fa molts anys de les entitats juvenils, de les que estan en el Consell Nacional i de les que no, i és l'oportunitat que els joves i els infants del nostre país, nouvinguts o no, que per dificultats econòmiques no poden participar en les activitats regulars de les entitats de lleure ara ho puguin fer. Coneixiem l'existència de beques o existien beques perquè aquests joves poguessin participar en les activitats d'estiu, però el compromís amb una associació no és en una activitat d'estiu, sinó que és al llarg de l'any, i és aquest compromís al llarg de l'any el que fomenta l'educació en valors i el que fomenta el compromís democràtic. Aquest és un programa que existeix nou i és d'aquells programes que, a més a més de lluitar contra la fractura social, fomenten ciutadania i participació. I ens ha agradat trobar aquest programa en aquests pressupostos, i ens estranya que vostès no hi facin cap menció.

És veritat que nosaltres hem trobat també que hi ha un error o un oblit en els pressupostos del Departament a l'hora de mencionar el Consell Nacional de la Joventut. Però, mirin, no és una novetat, i els parlo per experiència. Sovint, els pressupostos del Consell Nacional de la Joventut s'havien sempre d'augmentar, l'IPC i el que calgués, via una esmena de tots els grups parlamentaris, perquè sempre eren un oblit en el departament corresponent. Ja els avanço que des del nostre Grup, i em sembla que amb la complicitat i la col·laboració, crec, com sempre, de tots els grups parlamentaris, podem fer una esmena per solucionar-ho i, per tant, podem corregir el pressupost del Consell, que, com els dic, és una tradició que hagi d'augmentar el seu pressupost via una esmena de tots els grups, com passa des de fa ja molts anys.

Finalment, un quart punt de què també volia fer menció, i al qual s'han referit de forma tangencial, és el tema de la transversalitat. Miri, la transversalitat, tan

«cacarejada» o tant mencionada sovint quan es parla d'aquest Departament, si al costat no té pressupostos o recursos són paraules buides, i ens sembla que el format, precisament, d'un pressupost que parla d'estratègia, d'objectius, de mesures de seguiment, a nosaltres, senyor López, encara que vostè digui que això no li sembla així, ens ha semblat que és la manera més evident de trobar la transversalitat en les polítiques.

I un altre exemple, el senyor conseller primer –acaba de marxar, i ja m'ha dit que marxaria–, precisament, amb una mostra més de transversalitat, va obrir una d'aquestes oficines d'inserció laboral o d'orientació laboral que la Secretaria General de Joventut impulsa i que, com la d'Habitatge, impulsa amb pressupost propi, amb pressupost d'Economia i amb pressupost de Medi Ambient i Habitatge, per a l'habitatge juvenil. Això són polítiques transversals, un exemple concret i, a més a més, real, amb pressupostos dels altres departaments i on es veu claríssimament què vol dir la transversalitat. Això ho permet el Pla nacional de joventut que ja existia fa anys, però és ara quan es comença a veure que s'executa.

I acabaré només amb una referència a un altre dels temes en què també l'oposició ha tingut una mena de lapsus, i no sé si aquest és freudià o és polític, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè no hi han fet ni una menció. A nosaltres, ens enorgulleix enormement poder dir que ja deixem de contribuir amb el sistema de l'aval a l'endeutament crònic que vivia o patia la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. L'aportació econòmica que es farà és en recursos propis. Deixarà de ser un aval que permeti que l'endeutament continuï creixent, i permetrà, a més a més, que, sense que creixi l'endeutament i amb el compromís de la mateixa Corporació que el dèficit no es vagi generant, a més a més, s'impulsin nous programes i nova activitat. Jo els convido tots el dia 30 a veure el nou programa que inaugurarà la televisió catalana, Televisió de Catalunya, el Canal 300, que, com els dic, no suposa ni més endeutament ni més dèficit.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Passem al Departament de Relacions Institucionals i Participació. Per presentar la seva esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Bona tarda, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats... (*Pausa.*) Dic..., jo sóc incapaç, seguint la brillant exposició del senyor Ferran, de fer, en sóc incapaç i ho dic de debò, eh?, una comparació entre el pressupost de Relacions Institucionals d'ara i el d'abans, Em costarà molt, no? Suposo que em deu entendre. De fet, diríem que la comparació no s'aguantaria en aquest cas, no?, senyor Ferran, no s'aguantaria; segur, no s'aguantaria. Veritablement, li haig de reconèixer que ha fet una intervenció, certament, entranyable, no?

Bé, seriosament, prenc la paraula per defensar l'esmena a la totalitat del pressupost de Relacions Institucionals i Participació. Agraïxo la seva presència, senyor conseller Saura.

D'entrada, i per centrar el debat, amb voluntat de ser rigorós en el que ens ocupa, desitjaria que avui no es reproduïssin discursos de debats anteriors o semblants a aquest, no? Em refereixo..., que proposo, demano cordialment, amb tota la cordialitat, que ningú torni a fer el ridícul, a criteri meu, el ridícul, afirmant, de manera jo crec que irresponsable, que hi ha grups polítics en aquesta cambra partidaris de la participació ciutadana, partidaris de la pau i la convivència com a valors principals de la nostra societat, partidaris també de la preservació de la memòria històrica del nostre país, i que n'hi ha d'altres, simplement, que no ho són, no?, que se'ls assigna injustament, d'una manera falsa, el fet de dir que hi estan en contra no?, i que el fonament d'aquesta distinció rau, simplement, en una qüestió numèrica, no? Com que hi han unes xifres per aquí al mig, doncs, aquells que avalen aquestes xifres estan a favor de tot això que he dit i els que no avalen aquestes xifres automàticament hi estan en contra, no?

Ni jo ni el meu Grup, i els ho dic sincerament, ens atrevim mai a dir, amb relació a això que els acabo de comentar –a la pau, a la convivència, a la preservació de la memòria històrica, al foment de la participació ciutadana, és a dir, a tots aquest conceptes, a totes aquestes propostes, a totes aquestes iniciatives polítiques– de ningú d'aquesta cambra, absolutament de ningú, que no hi estan a favor.

Els demano, jo simplement els demano, poder tenir, en aquest sentit, un debat rigorós sobre el que avui ens ocupa, que no és res més que analitzar una proposta de despesa, una proposta de despesa que, des del nostre punt de vista, simplement no s'ajusta a les bones intencions que es diu que l'acompanyen.

El 9 de febrer de 2004 el conseller Saura ens va explicar en aquesta casa, en aquest Parlament, que els grans objectius del seu Departament per al 2004, va dir, de fet s'entenia també 2005, eren els següents: era fer l'Estatut; era fer una llei electoral; era fer les lleis d'organització territorial; era impulsar nous traspassos en el marc de la Comissió Mixta; era desenvolupar un altre tipus de relacions amb les institucions, i va citar especialment el Síndic de Greuges; era crear l'Institut Internacional de la Pau, que contempla la Llei aprovada l'any 2003 per aquesta cambra; era fomentar i promoure la memòria històrica; era fomentar i promoure també la participació ciutadana, no? I per a tot això, entre el 2004 i el 2005, la conselleria presidida pel senyor Saura ha disposat de 12,9 milions d'euros el primer any, el 2004; de 18,4 l'any present, el 2005, i ara vol, ho diu a través del pressupost, diu que necessita, 24,3 milions d'euros més.

Sincerament, i ho dic de tot cor –sincerament, i ho dic de tot cor–, no?, algú em pot explicar en termes d'eficiència i en termes de sentit comú el perquè de tants diners? Sincerament, i ho dic de tot cor, no? Perquè, si no, repassem aquests objectius polítics defensats pel senyor Saura com a objectius del Departament –del Departament–, ens ho va venir a explicar com a plan-

teament del Departament de Relacions Institucionals i Participació.

Estatut. Bé, que jo sàpiga, l'Estatut, fins on jo sé, que alguna cosa en dec saber, no s'ha fet des del Departament de Relacions Institucionals. No negaré que el senyor Saura, com tanta gent d'aquest hemicicle, hi ha tingut una participació activa, però l'Estatut no s'ha fet des del Departament de Relacions Institucionals i Participació. De fet, no s'ha fet ni tan sols des del Govern de la Generalitat, i ho sabem tots, no?

La Llei electoral. No en tenim constància. Jo no he vist cap projecte ni proposta de llei electoral entrada en aquesta cambra, no?, i ja fa dos anys, d'aquesta iniciativa, o d'aquesta proposta d'iniciativa.

Les lleis d'organització territorial. El que sabem és que hi ha un embolic; el que sabem és que des que vostès van arribar al Govern de la Generalitat, en matèria d'organització territorial, cada cop més, hi ha territoris espantats, en el sentit que no saben d'on depenen, i els en parlo jo que sóc d'Osona, que sóc de Vic, que ja no sabem on haurem d'anar a parar, no? Han creat un embolic... (*Veus de fons.*) He nascut a Vic i sóc de Taradell, efectivament, Osona. No sé si vostè, senyor Bodada, coneix la geografia d'aquest país, però Taradell és d'Osona, de la comarca d'Osona. I, evidentment, en aquesta línia de les lleis d'organització territorial, simplement el que han aconseguit és un autèntic embolic, i, en qualsevol cas, no cap proposta concreta.

Impulsar traspassos a través de la Comissió Mixta de Transferències? Recordo que en una intervenció seva, senyor Saura, va dir en aquesta cambra que «escolti, més enllà –pregunta de la senyora Núria de Gispert– de l'Estatut, i tant que nosaltres no deixarem de negociar traspassos i competències». Escolti, fracàs absolut, des del punt de vista del contingut de les propostes, del que ha passat. Evidentment, especialment si ho comparem en aquells moments en què a Madrid hi ha hagut majories relatives. Pot fer el que vulgui, no? Però que ningú tingui la temptació de fer comparacions amb la situació d'ara i amb la situació de la legislatura anterior, perquè posats a fer comparacions amb la legislatura anterior, valdria la de l'anterior i valdria la de les majories absolutes del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Relacions institucionals, bé, jo m'imagino –m'imagino–, no ho sé del cert, però deu ser un dinar rere un altre, no? Per tot això es necessiten, certament, per a tot això es necessiten 55,6 milions d'euros en tres anys? De debò –de debò, de debò, eh?– vostè creu que 9.251 milions del que se'n deien abans les antigues pessetes és el que necessita per desenvolupar-se, en paraules del senyor Castells?

Em diran, com ja m'ho van dir fa un any, que aquests diners són també per a la creació de l'Institut Internacional de la Pau, per al Memorial Democràtic, per fomentar la participació ciutadana... De debò han fet números?, dels que vostès presenten, eh?, sumes i restes, simplement.

Saben quants diners destinaran, de veritat, a aquestes activitats tangibles, auditables, si és que es pot dir d'aquesta manera? Segons els seus propis números –els seus propis números–, menys d'una quarta part de tot

aquest pastís de més de 9.000 milions de pessetes, menys d'una quarta part. I la resta? Des del meu punt de vista, honestament, la resta despesa malgastada, diners de l'erari públic llençats. Un exemple certament vergonyós que es contradiu amb el que el senyor Castells deia aquest dematí: «Ser molt exigents en la utilització dels recursos.» I els posaré alguns exemples concrets, simplement del pressupost d'enguany, no? Crec que és bo que la gent en pugui tenir coneixement, no? 6,3 milions en sous, dels quals 1,3 per divuit alts càrrecs. Facin números, Déu n'hi do. Dietes i atencions protocol·làries per a aquests alts càrrecs, més de mig milió d'euros. Si un fa la divisió de divuit alts càrrecs –de divuit alts càrrecs– entre aquest més de mig milió d'euros, ve a sortir a 33.000 euros any / persona, per a dietes, Déu n'hi do, poden anar a passeig, vostès. Correu i telèfon, 200.000 mil euros per l'any, dividit entre els funcionaris que hi ha al Departament, vénen a sortir a 1.500 euros per telèfon i funcionari / any. Jo no sé si és que truquen a aquells telèfons de pagament tan cars, no? Però, vaja, no sé com es poden arribar a gastar dos-cents mil euros per a correu i telèfon. Lloguer de l'edifici on treballen encara no un centenar de funcionaris, 1,6 milions d'euros. Saben la quantitat de gent en aquesta ciutat de Barcelona que necessita petits espais per obrir un petit negoci, un petit despatx, just en acabar una carrera o just intentar plantar-se per ells i que veuen com vostès ocupen no sé quants metres quadrats de la Diagonal i que paguen 1,6 milions d'euros, contribuint netament a mantenir uns preus astronòmics en aquesta ciutat? I després ens vénen a fer discursos. Escolti, els discursos s'acaben en la pràctica amb les coses petites també, per aquí també van els discursos. Podria fer-ne una llista llarga.

Tot això i més –tot això i més que hi ha– justifica de sobres, des del nostre punt de vista una esmena a la totalitat.

Ara bé, jo estic en condicions de fer-los una proposta. De fet, sempre que podem intentem fer una proposta. Una proposta que pot connectar amb el sentir d'una gent que ha patit, que ha lluitat i que no ha trobat encara el reconeixement merescut. Parlo de la gent que va lluitar contra la dictadura, contra el feixisme, contra el franquisme; parlo de la gent que encara és viva i que té dret a percebre les indemnitzacions pel fet de ser expresos polítics del franquisme. Vostès saben com jo que en aquest terreny a la legislatura passada es va obrir un termini de sol·licituds que va ser molt ben rebut i molt aprofitat per una quantitat ingent de persones. Prop de 37.000 persones es van acollir en aquest procés, però hi va haver gent que no hi va arribar, simplement no hi va arribar, tot i que hi van haver pròrroques i més pròrroques i fins i tot una llei aprovada en aquest Parlament per encara fer més pròrroques, no? Però no hi varen arribar, hi va haver gent, simplement, que no hi varen arribar. Pels números que nosaltres manegem, no és una xifra semblant, per tant, no parlem de molts milers de persones que aleshores no van poder presentar la sol·licitud per a aquestes indemnitzacions. Per tant, si no és per a tanta gent, nosaltres el que els proposem, principalment per un acte de justícia, és obrir un nou termini per a la presentació de sol·licituds per poder cobrar la indemnització establerta –com deia– la legislatura

passada per a aquelles persones que varen patir la repressió franquista i que varen lluitar finalment, doncs, per les llibertats democràtiques i nacionals del nostre país. De fet, ara que fa trenta anys, senyor conseller, ara que fa trenta anys que gent com vostè, senyor conseller –i ja m'entendrà la ironia i me la permetrà–, va tenir l'encert d'assassinar Franco, ara que fa trenta anys, crec que seria una ocasió immillorable per corregir una decisió, que finalment és la seva, la de vostès, d'impedir que gent que se'ns està morint puguin presentar la sol·licitud que aleshores no varen poder presentar.

El que els demano no els pot venir de nou, vostès en tenen coneixement. El mateix síndic de greuges s'ha dirigit a vostès i, de fet, s'ha dirigit també al president del Parlament i a tots els grups d'aquesta cambra, el que els demano el mateix síndic de greuges ho ha plantejat, ho ha reclamat d'una manera insistent aquests últims mesos. L'últim cop amb una carta, el dia 5 d'octubre. Si ho fan, si avui s'hi comprometen, si s'avenen a donar suport a una esmena de Convergència i Unió en la línia de poder reobrir aquest termini de sol·licitud per adquirir aquestes indemnitzacions, si s'hi avenen, nosaltres a canvi ens avindriem a retirar aquesta esmena a la totalitat.

No els negaré, ahir tenia l'ocasió de fer-ho a alguns de vostès, que a mi em sorprèn una vegada més –diguin-me ingenu, no?–, em sorprèn aquest pressupost. Li ho dic amb la mà al cor i amb sentiment, el trobo hipòcrita i indecent, senyor Saura, aquest pressupost. A jutjar per l'activitat, pel que es fa, el trobo, sincerament, és la meua opinió i crec que ho puc demostrar i ho he explicat amb números, el trobo, sincerament, hipòcrita i indecent. Qualsevol ciutadà, i n'estic plenament convençut, perquè he fet la prova, i li recomano que ho faci, qualsevol ciutadà d'aquest país, si vostè li ensenya els números, li explica com es gasten aquests diners, s'escandalitzarà. De totes maneres –de totes maneres–, i aquí torno a la proposta, si vostès reorienten la despesa que preveuen fer per a l'any que ve, i atenen la proposta, que també demana el síndic de greuges, el senyor Ribó, si atenen la proposta de tornar a obrir el termini de presentació de sol·licituds per als expresos del franquisme, almenys l'escàndol –a criteri nostre–, almenys l'escàndol quedarà atenuat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, en compliment d'allò que disposa el Reglament del Parlament de Catalunya, em pertoca presentar l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Relacions Institucionals i Participació. Però abans de passar a la defensa de la nostra esmena és important comentar algunes consideracions prèvies que des del nostre Grup Parlamentari creiem també importants a l'hora de presentar l'esmena a la totalitat del

Departament. Aquestes consideracions són les relatives a la situació de la liquidació del pressupost del 2004 i al grau d'execució del pressupost del 2005 del Departament.

En el transcurs del debat d'aquest matí, l'honorable conseller d'Economia, parlant del nou sistema de programes introduït als pressupostos, deia que complir els pressupostos no és gastar-se tots els diners; és fer allò que s'havia previst que es faria i fer-ho amb el menor cost i de la millor manera possible. Fins aquí hi podem estar d'acord, però, clar, l'estalvi, que sempre es recomana i molt més quan parlem de diners públics, és una cosa, i la liquidació de pressupost de l'any 2004 amb un grau d'execució del 69,6 per cent n'és una altra. Vostès em diran que era el primer any de vida del Departament, i és cert, però, en canvi, no ho eren les funcions que se li van atribuir.

A més, si revisem el grau d'execució fins al mes d'octubre, pel que fa al pressupost del 2005, la situació tampoc millora, ja que tres mesos abans que acabi l'any només està executat un 40,64 per cent. Aquest Departament va incrementar el seu pressupost l'any passat al voltant d'un 42 per cent, increment important i un dels més significatius als pressupostos del 2005. Però l'augment d'ingressos no ha estat acompanyat de l'execució dels recursos assignats, ja que ens trobem un percentatge molt baix i que poc millorarà, ja que queda escassament un mes i mig per acabar l'any.

En la nostra opinió, l'esforç que suposa la creació i manteniment d'un departament, amb els diners de tots els catalans, ha de ser coherent amb el seu esforç d'execució, que hauria de ser del 100 per cent i no aquestes xifres tan baixes. El que demostren és la distància que existeix entre el que es diu i el que es fa.

Una vegada comentades les consideracions prèvies, ens situarem a l'anàlisi del pressupost per a l'any 2006 del Departament esmenat. L'import del total pressupostat està voltant de 24.300.000 euros, la qual cosa suposa incrementar el pressupost per a aquest Departament del 31,8 per cent respecte al pressupost anterior. Es tracta d'un augment d'una tercera part del total del pressupost de l'any passat, que converteix el Departament que em pertoca esmenar en un dels que més creix.

Per primer any ens presenten un model de pressupostos per programes i objectius, en el qual es suposa que es poden identificar i mesurar les prioritats del Departament. He fet servir la paraula «suposar», perquè entenem que és el primer any que es presenta aquest model de pressupost. Però, per a moltes agrupacions de sectors, subsectors, despeses per a programes o per a serveis els números són els que són, i a les memòries de programes que s'adjunten al pressupost i que fan referència a les properes activitats del Departament no queden suficientment identificades. Per altra banda, els recordo, les memòries de programes, o sigui, les activitats que es portaran a terme són el motiu pel qual es dota pressupostàriament el Departament i que han de ser la base per a aquesta assignació.

En aquest sentit, em referiré al capítol sobre el que percuteix un major augment del total, el capítol 4, que correspon a les transferències corrents. Pel que fa al

capítol de transferències corrents, l'increment és d'un 291,6 per cent, quantitat brutal, si se'm permet l'expressió, i que, a banda de les assignacions a les activitats relacionades amb l'Institut per a la Pau i al Memorial Democràtic, destaca la partida adreçada a les corporacions locals, 2.440.000 euros, un 144 per cent d'increment respecte a l'any 2005. En la nostra opinió aquest augment no s'explicita adequadament a la memòria de programes, ni tampoc a la fitxa resum. S'esmenta l'elaboració d'alguns plans referits als ens locals, però de manera tan genèrica que no existeix ampliació d'aquestes activitats.

De manera més petita, però no per això menys important, les despeses de béns corrents i serveis s'incrementen un 8 per cent respecte a l'any anterior. Qualsevol mena d'estalvi, pel que fa a les despeses corrents, queda clar que no s'aplica.

El Departament es divideix en dos programes: direcció i administracions generals i un segon programa anomenat participació ciutadana. Compartim el que vostès anomenen el «diagnòstic de la situació», el que, en definitiva, és un pla estratègic per tal d'implicar la ciutadania en els processos polítics. Però, si alguna cosa necessita, és la millora de la gestió d'aquestes intencions, no per la minuciositat amb què es detallen els objectius, activitats i el seguiment, sinó perquè aquest detall no es correspon amb el detall pressupostari. I ara m'explicaré: l'estat de despeses de la secció reflecteix la partida «participació ciutadana», que fins i tot té un número de programa, el 131, amb un import de 2.510.000 euros, la quantitat apareix com un total.

Si revisem el resum per capítols, no apareix cap menció a aquest programa. I ara li pregunto, aprofitant que seguidament intervindrà l'il·lustre diputat que defensarà el Departament, si és que això està imputat als diferents capítols que conformen el resum, en quines quantitats i en quins conceptes o bé, si com que es tracta d'un programa, potser no cal cap ampliació al respecte, ni aclariment, per tal de millorar la transparència.

Per acabar, i amb referència als objectius estratègics del programa anomenat a la memòria «Direcció i administracions generals», revisant aquest pla d'objectius, s'entén que amb el propòsit de continuïtat es repeteixen les mateixes actuacions programades als pressupostos del 2005, amb la diferència de la dotació pressupostària, que s'incrementa en els programes corresponents a l'Institut Internacional de la Pau i el Memorial Democràtic.

Pel que fa al primer, la dotació s'incrementa en 858.000 euros, dotació que esperem que impulsi els programes que cal desenvolupar, ja que semblen reiteratius els objectius i prioritats si comparem el que se'n deia el desembre passat i el que ara veiem en les memòries dels programes presentats.

Pel que fa al Memorial Democràtic, la partida pressupostària també s'incrementa notablement: passem de 600.000 euros a la quantitat del voltant de 3.900.000 euros. Bé, res a dir, excepte una petita observació, i amb això acabo: no creuen vostès que ja és hora de passar aquesta dolorosa pàgina de la història d'Espanya, fent un esforç d'objectivitat i de superació? Objec-

tivitat que demanen quasi un 73 per cent d'espanyols enquestats pel CIS el mes d'octubre. En aquests moments que les enquestes estan tan «denostades», jo els en menciono aquesta.

Per tot l'exposat, presentem l'esmena a la totalitat d'aquest Departament, que sotmetem a la seva consideració.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. Per a un torn en contra en nom de..., té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, l'esmena a la totalitat que presenta el Partit Popular ens sembla coherent, perquè és coherent que un grup que defensa determinades polítiques no vegi que sigui lògic que s'apliquin des del Govern de la Generalitat. El PP està en contra de l'Estatut; al Departament li toca explicar i defensar l'Estatut. Al Departament li correspon, a través de l'Institut d'Estudis Autonòmics, produir informes jurídics a favor de l'Estatut; el PP provoca que un sector del Consell del Poder Judicial emeti informes il·legals contra l'Estatut. El Departament promou la recuperació de la memòria històrica des d'una perspectiva democràtica, i dirigents del PP diuen que el franquisme va ser un règim autoritari, però no totalitari. Llavors, és normal que el Partit Popular no vegi bé el pressupost del Departament de Relacions Institucionals i Participació.

Però, la veritat, m'ha sorprès la virulència de la intervenció del diputat de Convergència i Unió, perquè, amb els mateixos arguments que l'any passat, hi ha afegit una dosi d'una certa..., home, dir que és indecent una cosa es qualifica per ella mateixa; que m'ha semblat..., fins a quin punt no sé si aquí hi havia una reflexió política, un acte de gelosia respecte a l'Estatut, o què passa. Però, sincerament, no he acabat d'entendre el to –el to– del representant de Convergència i Unió.

Perquè, amb relació a les despeses, el creixement del Departament està justificat, perquè és un departament de nova creació i que està en fase de desenvolupament –això ho ha explicat el conseller Castells aquest matí. Creixement perquè a partir d'un pressupost molt escàs... I, escolti, que un departament tingui seu pròpia i que s'acabi amb la situació que hi havia fins a l'any passat, que estava amb cinc serveis distribuïts en cinc locals diferents, sembla lògic que un departament de la Generalitat, per dignitat fins i tot institucional, passi a tenir una seu pròpia.

Però és que la despesa, 24 milions d'euros, cal ubicar-la en el marc general de la reducció del dèficit que vostès varen deixar i dins d'uns pressupostos que fan una política econòmica que permetrà que l'any 2008 els pressupostos siguin equilibrats. Per tant, no és una qüestió simplement econòmica; és una qüestió de prioritats polítiques.

Jo, senyor Homs, no cauré en l'error que vostè denunciava, jo no diré que vostès estan en contra de tot el que defensa el Departament de Relacions Institucionals,

perquè no seria just, però sí que aquí hi ha un problema de prioritats polítiques –un problema de prioritats polítiques. Perquè, és clar, una bona part del Departament està bolcat en el tema de la reforma de l'Estatut, i vostès no van considerar que la reforma de l'Estatut fos una prioritat, o no els ho van deixar considerar, quan vostès governaven. I el Departament està, en gran part, bolcat cap a una política de memorial democràtic, que vostès segur que comparteixen però que jo tinc el dret de recordar-li que aquesta és una de les grans assignatures pendents que va deixar el Govern de Convergència i Unió durant els vint-i-tres anys que va governar.

Ara, fa pocs dies, vostès han presentat una proposició de Llei de retirada dels emblemes i símbols franquistes de la via pública. Benvinguts al club. Però, en vint-i-tres anys, no van tenir temps de fer-ho, això?

I alguna pregunta més. Quantes persones han desaparegut sense rebre l'homenatge i el reconeixement que mereixien? Quant documents i quants llocs emblemàtics s'han perdut durant aquests anys? Quants estudis no s'han pogut endegar en molts pobles i ciutats per ajuntaments, centres d'estudis comarcals, estudiosos locals, per manca d'una política pública de recuperació de la memòria democràtica? Això és també una de les herències de l'etapa del pujolisme, que per raons ics va considerar que això no tacava, i això no va tocar durant vint-i-tres anys, i ara toca. I ara toca, i això vol dir recursos per aplicar-ho.

També li vull recordar, amb relació a les despeses, que el creixement de 8 milions d'euros que fa el Departament no va a despesa corrent. Són transferències a ajuntaments, a entitats, a universitats, en matèria de participació de memòria democràtica i de foment de cultura de la pau.

També m'agradaria centrar l'activitat del Departament en cinc eixos per explicar exactament què és el que vol fer durant el 2006, perquè la diferència amb relació a la intervenció del senyor Homs l'any passat és que aquest any hi ha hagut una determinada política que ha fet unes determinades coses.

Autogovern, foment de l'autogovern, primer objectiu del Departament; la difusió i defensa de l'Estatut, una qüestió política fonamental, d'explicació a Catalunya i fora de Catalunya; les relacions amb el Govern de l'Estat i les comunitats autònomes; la millora de la transparència i publicitat de l'acció de govern, per exemple, amb l'accés possible dels ciutadans als textos dels convenis de col·laboració amb l'Estat i les comunitats autònomes.

Segon element, la potenciació de l'Institut d'Estudis Autonòmics. Senyor Homs, vostè que ha participat, com jo, a la Ponència de l'Estatut..., siguem sincers i modestos. Jo li proposo que compari les propostes dels quatre partits que vam presentar propostes d'estatut –la seva, la d'Iniciativa, la del PSC i la d'Esquerra– i com ha quedat l'Estatut actual, que compari les propostes de l'Institut d'Estudis Autonòmics i com ha quedat l'Estatut actual, i fem un exercici de modèstia i de reconeixement, fem un exercici de modèstia i reconeixement que les propostes que presentaven els partits estaven a anys llum de com ha quedat l'Estatut. I com ha

quedat l'Estatut és, en gran part, per l'esforç de tothom, però també pel rigor i el suport tècnic que ha donat l'Institut d'Estudis Autònomic. I l'Institut d'Estudis Autònomic volem que sigui el *think tank*, la fàbrica d'idees en matèria d'autogovern del Govern de la Generalitat, que continuï donant suport tècnic al costat dels lletrats del Parlament en la negociació de l'Estatut, que elabori informes en defensa del Projecte d'estatut, però que, més enllà, potenciï la reflexió i l'estudi sobre l'autogovern, el federalisme, amb projecció a l'Estat, amb projecció europea i internacional, i implantant aquest any una cosa que em sembla que tots podem compartir, per justa, que és l'establiment del premi Josep Maria Vilaseca i Marcet per a estudis sobre l'autonomia política.

Memorial Democràtic. Trenta anys, efectivament, de la mort del dictador, i encara hi ha qui diu que allò va ser un règim autoritari, justificat per les circumstàncies de l'època... I és important explicar a la gent, i especialment a la gent jove, què va ser el franquisme i honorar la memòria, sense demagògies, dels que varen lluitar contra el franquisme. El Memorial Democràtic entrarà, després d'un treball fet per experts historiadors i d'acord amb les associacions en defensa de la memòria històrica, un projecte de llei al Parlament, que discutirem aquí, però que vol aplicar precisament aquesta política. I fa una política de subvencions que passa... L'any 2005 es van concedir a 78 projectes per 700.000 euros, però hi va haver 146 projectes presentats que suposaven una petició de 2 milions d'euros i escaig. Bé, el 2006 tindrem 2,5 milions d'euros per fer-hi front.

L'Institut de la Pau. Cal promoure la cultura de la pau. És veritat que es deriva d'una llei que ja estava aprovada pel Parlament; s'ha estat elaborant també en una comissió d'experts i en contacte amb les associacions per fer el Projecte de llei de creació de l'Institut Internacional de la Pau, que entrarà properament en el Parlament, i s'obre una línia d'ajuts d'ajuntaments i entitats per valor 0,4 milions d'euros.

I cinquè eix: la participació, implicació ciutadana en el procés d'elaboració o execució de les polítiques públiques des dels ajuntaments, des de la Generalitat... Se n'ha creat el programa específic, que ha d'afectar diferents departaments, i els diners es dediquen també a ajuts, especialment a ajuntaments i consells comarcals. L'any 2005 es van atorgar 156 ajuts per un valor 970.000 euros, un 20 per cent de la demanda, que va ser de 364 projectes per un valor de 4.660.000 euros. Aquest any es consignen 2,5 milions d'euros per a ajuts a ajuntaments i consells comarcals, en la línia de potenciar projectes de participació. I l'any que ve, també, a primers d'any, perquè ja s'ha reunit la Ponència per dictaminar, entrarà el Projecte de llei d'iniciativa legislativa popular.

Per tant, fora de demagògies, fora de, segurament, sentir-se en la necessitat d'excusar mancances de govern durant vint-i-tres anys, aquí hi ha una proposta política clara i coherent, que vostès, representants de Convergència i Unió, crec que no tenen per què compartir. Crec que segurament, segur, els principis sí que els comparteixen, però jo li demanaria, senyor Homs, més respecte i menys desqualificacions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Pregunta si es vol fer ús del torn de rèplica? (*Pausa.*) Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Sí, miri, de l'escó estant, senyor president, moltes gràcies i molt breument. Cordialment, senyor Bosch, jo no cauré en les seves provocacions. Jo reconec l'esforç militant, reconec l'esforç militant per defensar allò que per mi és indefensable. Li reconec –l'hi vaig reconèixer de fet ahir, en una conversa, diguem-ne, privada, no?– l'esforç militant de defensar allò que és veritablement indefensable.

Miri, només un comentari, que val per a tot, suposo, no? Sap què vull? Jo vull que la gent sigui feliç. Suposo que vostè també, suposo que vostès també. (*Remor de veus.*) I ara els diré una cosa: vostès creuen que si nosaltres fóssim al Govern ens passaria pel cap gastar milions i milions d'euros en un programa sobre el foment i la promoció de la felicitat?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Senyora Pajares, el seu torn de rèplica.

La Sra. Pajares i Ribas

Sí, gràcies, president; de l'escó estant, si se'm permet. Senyor Bosch, em permeto recordar-li que nosaltres hem votat en contra d'una proposta de reforma de l'Estatut, no hem votat en contra de l'Estatut vigent; en això suposo que estarà d'acord amb mi. És clar, això no té res a veure a esmenar els pressupostos d'un departament o no, perquè de fet el que hem vingut a fer aquí és a esmenar el Departament, no a parlar de l'Estatut. A més, que jo recordi, ni tan sols he esmentat programes que facin referència a l'Estatut. I, si no, ho podem revisar, o fins i tot a la transcripció que properament sortirà a la pàgina web del Parlament.

En tot cas, agrair-li els petits aclariments que ha fet respecte d'algunes partides. I, sobre el tema del Memorial Democràtic, jo li volia comentar –i amb això també ja acabo, president– que, davant d'una sèrie de premisses d'una recent enquesta del CIS, un 73 per cent de persones, davant la següent afirmació, van estar més aviat d'acord amb el següent que li diré. Els preguntaven: «Les víctimes de la Guerra Civil estaven en ambdós bàndols i qualsevol acció de reparació o homenatge envers aquestes ha d'incloure-les a totes?» I la pregunta va ser resposta per un 73 per cent de ciutadans espanyols, i amb el Memorial Democràtic, perdoni que li ho digui, però això vostès no ho fan, el que fan és totalment tot el contrari. (*Remor de veus.*) I jo li dic que esmenava el total del pressupost, no partides concretes.

Moltes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Pajares. Senyor Bosch, té la paraula per al seu torn de rèplica –contrarèplica, en realitat.

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, a la senyora Pajares comentar-li dues coses. Evidentment, jo em referia que vostès estan en contra del Projecte d'estatut, no de l'Estatut actual, del Projecte d'estatut, i que una de les tasques del Departament, i precisament de l'Institut d'Estudis Autònoms, és emetre informes per defensar la virtualitat i la possibilitat que tiri endavant el Projecte de reforma d'estatut.

En tot cas, amb relació al tema del Memorial Democràtic, jo li vull dir que en alguns sectors es considera que parlar d'aquestes qüestions és reobrir ferides, i per nosaltres del que es tracta és de tancar-les, les ferides. Perquè és cert que hi va haver víctimes als dos bàndols; això, és que és obvi, eh? El que és cert també és que durant molts anys hi ha hagut una part d'aquestes víctimes, les que pertanyien al bàndol que va defensar la democràcia, que no han vist reconeguts ni els seus drets ni el paper que van fer en defensa de les llibertats democràtiques i nacionals.

I, en tot cas, jo, de veritat, senyor Homs, jo no sé si avui has menjat alguna cosa que se t'ha posat malament o què, perquè la veritat és que l'experiència (*remor de veus*)..., no, l'experiència que tenim de tracte és sempre cordial; m'escolto amb molta atenció els teus arguments, però jo vull dir que em diu que jo he desqualificat i jo li vull recordar que és que ell ha dit «indecent» la proposta del Departament. I que em sembla que tot el que he dit jo ha sigut dins de la més estricta correcció, i l'únic que he recriminat a Convergència i Unió, des d'un punt de vista polític, és que no fes determinades polítiques mentre va governar, però no he faltat el respecte a ningú.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per posicionar-se, en nom del Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor diputat Homs, jo li diré que nosaltres el programa, com ho ha dit? «de foment de la felicitat»? ja l'hem fet, es diu pressupostos de la Generalitat de l'any 2006 (*Rialles*.) Efectivament, ja el tenim... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle*.) Li he de dir que vostè ha estat molt hàbil en la seva intervenció perquè vostè s'ha inventat un escàndol fent unes sumes i unes restes una mica estranyes. Jo no sé a quina escola va anar vostè, però vostè i jo no sumem igual, perquè si vostè suma només la partida «Subvencions per a entitats vinculades al programa Memorial Democràtic», la partida de participació «Subvencions per a entitats, qüestions de participació i ajuntaments», també, i la partida «Subvencions per a entitats i d'ajuntaments vinculats a l'Institut de Cultura de la Pau», li sortiran al voltant dels 8 milions d'euros, i només això d'entrada ja és un 33 per cent del pressupost del Departament. Amb la qual cosa, si vostè m'ho permet, li faré un altre pacte que és, torni a fer la suma, li passa l'escàndol i, en aquest sentit, estarem tots molt més tranquils. La qual cosa no vol dir que no ens estudiem la seva esmena amb tota l'atenció del món, però no com una manera de resoldre cap escàndol que no existeix, perquè aquest

escàndol de vostè és un problema bàsicament matemàtic. Repeteixi la suma i veurà com les xifres que vostè ha donat no són exactes.

Però és que deixi'm que li plantegi d'una altra manera. Aquest Departament té quatre objectius, vostè ha dit que els comparteix, nosaltres, evidentment, també, promoure dels grans projectes polítics del Govern –ara tenim la Llei territorial a davant–, per exemple, l'Institut de la Cultura de la Pau, l'Institut Català Internacional per la Pau, diguem-ho així, que és el nom oficial, el Memorial Democràtic, tindrem la Llei del Memorial Democràtic en el proper període de sessions, i, finalment, la participació. Vostè creu que aquests quatre objectius no mereixen un 0,1 per cent del pressupost de la Generalitat de Catalunya? Li diré d'una altra manera, perquè no hi hagin confusions matemàtiques. Una mil·lèsima part del pressupost de la Generalitat de Catalunya, un 0,1 per cent, ho era l'any passat, i he tornat a fer les sumes i les restes altra vegada i segueix estant una mica per sobre del 0,1 per cent del pressupost de la Generalitat. Em sembla que aquests quatre objectius, vist que una tercera part d'aquest 0,1 per cent a més a més va a subvencions per a entitats i ajuntaments, mereixen 24 milions d'euros, i no és cap escàndol ni és cap hipocresia gastar-se 24 milions d'euros, i repeteixo la xifra, vostè l'ha donat abans en antigues pessetes, en aquests quatre objectius.

Dit això, deixi'm buscar els papers perquè m'ha canviat vostè l'ordre de la intervenció prevista, no? És important tenir present que en el programa de participació, la Direcció General de Participació Ciutadana està desenvolupant dues línies de treball bàsiques; la primera línia de treball és, com li deia, ajuts als ajuntaments. Nosaltres estem a favor d'avançar cap a un nou paradigma democràtic, que és aquell paradigma, democràcia participativa, digui-li com vulgui, que creu que és legítima millor el sistema polític com més es facilita la participació directa dels ciutadans en el procés de presa de decisions, per això creiem que els ajuntaments són l'espai natural de la participació i per això una de les línies bàsiques de la Direcció General és en participació, foment de la participació local. Però després hi ha una altra gran línia de treball de la Direcció General de Participació Ciutadana, que és aquella línia de treball que intenta oferir recursos a la resta de departaments perquè les seves polítiques ordinàries incorporin processos participatius. I aquesta és l'altra segona gran línia de treball del Departament pel que fa a les qüestions de participació.

I ja li ho he explicat, les xifres les hi ha donat al diputat Bosch. Hem passat d'1 milió d'euros a 2 milions i mig només per a subvencions, aquí està l'increment, els 6 milions d'increment que ha tingut el Departament en relació amb l'any anterior.

Si anem al Memorial Democràtic, el mateix. Hem passat, ja li he dit el diputat Bosch, de 0,6 milions a 4 milions, etcètera.

Jo, a banda d'això, li volia fer dues reflexions més perquè, efectivament, em sorprèn tant o més que al diputat que m'ha precedit de la majoria, la seva posició tan i tan belligerant amb aquesta partida dels pressupostos. Vostè no veu que la majoria de les polítiques d'aquest

Departament les estem fent en concertació, en cooperació amb el poder local i amb la societat civil? Amb les associacions, amb les fundacions? Hi estan en contra? Volen que fem aquestes polítiques exclusivament des de l'Administració Pública, des dels funcionaris? O volen que fem aquestes polítiques de la mà de la societat civil? És el que estem fent! Repassi els números.

Però encara una altra qüestió. L'Institut. L'Institut Català Internacional, repeteixo, Català Internacional per la Pau, serà un instrument bàsic de la presència internacional de la Generalitat de Catalunya, de la presència internacional de Catalunya. Hi ha molts països nòrdics que tenen instituts en els quals s'inspira el futur Institut Català que han fet del seu institut un element bàsic de la seva presència i, m'atreveria a dir, del seu prestigi internacional. Instituts que han intervingut en mediacions en conflictes, que fan investigació, etcètera. Que estan vostès en contra que la Generalitat tingui instruments de presència internacional? Perquè llavors no entenc res del discurs que han fet al llarg dels últims vint-i-tres anys. Vostès han defensat sempre el dret de Catalunya a tenir política exterior, han defensat sempre la necessitat que el Govern de Catalunya treballi des de la concertació amb la societat civil, i quan ho fem nosaltres no els agrada, i no només no els agrada, diuen que s'escandalitzen i els sembla una hipocresia. A mi em costa molt i molt d'entendre la seva intervenció, senyor Homs.

En relació, i per anar acabant, amb el Memorial Democràtic crec que s'han dit coses importants. Volia fer una última reflexió. Senyora Pajares, i ho dic més..., fixi's, ja sap vostè que no ho dic per vostè, valga'm Déu! Ho dic més pels dirigents, o pel dirigent del seu partit, que normalment s'asseu a l'escó que està buit ara mateix. Jo crec que la memòria històrica –i ho creiem moltes i molts diputats en aquesta cambra– és fonamental per a una democràcia sana, i que una democràcia sana no es basa en la confrontació permanent sinó que es basa en la reconciliació, però que no pot haver-hi reconciliació sense memòria. Memòria i reconciliació. Clar, jo sé que el dirigent del seu partit, el senyor Piqué, considera –per a escàndol meu, aquí sí que m'escandalitzo– que la legitimitat dels vençuts de la Guerra Civil és una legitimitat incompatible amb la legitimitat de la transició. Em sembla gravíssim haver suggerit que aquestes dues legitimitats, com va suggerir en unes declaracions públiques no fa gaires setmanes, són dues legitimitats incompatibles. Per nosaltres no ho són. Quina és la..., em sembla una reflexió molt preocupant, sincerament, molt i molt preocupant. Com que per a nosaltres no són incompatibles, és per això que tenim un memorial democràtic que volem que reivindicui les víctimes de la Guerra Civil, oh i tant! Les víctimes dels dos bàndols.

Senyora Pajares, vostè estarà d'acord amb mi que totes les víctimes són iguals, i totes les víctimes són igualment deplorables, injustes, condemnables, etcètera, etcètera, no cal que ho diguem. Però la diferència és que hi ha hagut unes víctimes que han tingut quaranta anys per a una cosa tan senzilla com ser enterrades en aquell lloc on els seus familiars hagin volgut. Va haver-hi quaranta anys per enterrar les víctimes d'un bàndol on van voler els seus familiars. I com que totes les víctimes són iguals, i vostè i jo en això coincidim, nosaltres ara vo-

lem que les víctimes que no van poder ser enterrades on els seus familiars van voler o voldrien, a partir d'ara ho puguin ser. Precisament perquè totes les víctimes són iguals, contra el que deia el dirigent del seu partit, senyor Piqué, considerem que és imprescindible poder fer una tasca de recuperació de la memòria històrica que torni les restes de les víctimes de la Guerra Civil, les restes morals i potser físiques, als seus familiars, i que sigui la democràcia la que faci el que no va fer, evidentment, no va voler fer el règim anterior.

És per tots aquests arguments que, amb una tranquil·litat «pasmosa», els he de dir que rebutgem les seves esmenes a la totalitat, les dels uns i les dels altres.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Comín. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, estem avui aquí per parlar dels pressupostos del Departament de Relacions Institucionals i Participació. No els descobriré res si els dic que és un departament polític, és un departament que no es gestiona en si mateix, ara ho començarà a fer, ara ho començarà fer perquè veurem com moltes de les seves polítiques es transformen en línies d'ajuts, sigui sobretot ajuntaments però també alguns particulars estudiants, això implicarà la tramitació d'expedients, de subvencions i, en fi, tota la gestió que això comporta.

El primer que els voldria dir és que el nostre Grup Parlamentari no només comparteix els objectius d'aquest Departament sinó que els aplaudeix. I em sembla que ja ho vàrem dir l'any passat i, per tant, no hi tornarem, però no per això ens cansarem de parlar de la cultura de pau, ens cansarem de parlar de civisme, ens cansarem de parlar de gestions de crisi, de relacions institucionals i de posar Catalunya al món en aquests conceptes. Per tant, escolti, l'únic que li demanem al conseller és que tiri endavant i ràpidament la Llei de creació de l'Institut Català Internacional per la Pau, que es posin a treballar, que comptarà amb tot el nostre suport.

Jo no sé si els 1,1 milions d'euros són adequats o no, si són pocs o són massa, jo diria que per començar està bé i és possible que l'any que ve se n'hi hagin de posar més. També és veritat que aleshores podrem avaluar una part dels resultats, tota la gestió pública no es pot tractar, no se'n pot parlar si no la comparem, si no hi posem uns indicadors que de manera professional ens permetin avaluar la seva gestió. Però, en tot cas, doncs, senyor conseller, endavant, té tota la nostra confiança.

El mateix podria dir per al projecte Memorial Democràtic, que és la segona gran línia d'actuació d'aquest Departament. És evident que treballar per desenvolupar el coneixement de l'evolució històrica dels valors democràtics i el reconeixement de les persones que hi han treballat, que s'hi van jugar la vida i alguns la van perdre, i que fins ara poc cas els hem fet com a institució i com a Govern, val a dir que aquí, no és per res, però

el nostre Grup Parlamentari, i aquí tenim el senyor Ri-dao, que va ser la llebre que va esperonar l'antic Go-vern... (*Rialles.*) I és cert que, gràcies a la Moció en el seu dia presentada per Esquerra Republicana a l'an-terior legislatura, es va procedir a engegar una línia d'ajuts per a les persones represaliades pel franquisme i per la dictadura. Però és cert que la responsabilitat d'aquest reconeixement i d'aquest rescabament és competència del Govern de Madrid. Per tant, és per això que el nostre Grup Parlamentari, perdó, el nostre Grup al Congrés de Diputats està negociant amb el Govern espanyol que a la futura Llei de memòria his-tòrica s'incorpori una partida per rescabalar el Govern català de les despeses ocasionades en aquest sentit.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Una altra pota, no menys important, d'aquest Depar-tament és tot el que és la participació. Seria obvi parlar aquí de les qualitats, els avantatges i el que nosaltres pensem, volem, exigim i demanem en relació amb la participació. Només lloar la voluntat, no només de di-fondre i de fomentar, que ja ho han començat a fer, sinó que en aquests moments hi ha una sèrie de programes de formació per als ajuntaments, per a les institucions, per a les associacions que vulguin aprofundir en pro-grames de participació i que, per tant, ens sembla molt bona idea, simplement.

També és veritat que dintre d'aquesta política de trans-parència que impregna tot el Govern, doncs, hem tre-ballat per millorar diferents aplicatius informàtics per fer accessible als ciutadans el contingut dels convenis que el Govern signa o amb l'Estat o amb altres comu-nitats autònomes, de manera que tothom entrant al web podrà clicar i podrà veure el contingut d'aquests con-venis de col·laboració.

I potser l'última pota del Departament seria tot el que són les mesures de millora de la qualitat democràtica. És obvi que aquí hi han dos vessants.

Hi ha un vessant que és, diguem-ne, l'acadèmic, repre-sentat per l'Institut d'Estudis Autònomic, en el qual, doncs bé, justament aquest any que hem fet un estatut d'autonomia aquí al Parlament, tots sabem l'ingent tre-ball que l'Institut d'Estudis Autònomic ha dut a terme. Però és que, a més a més, el que es vol és aprofundir més en tot el que és la recerca sobre estudis i treballs sobre les autonomies, sobre polítiques territorials, in-vestigació a l'estranger, etcètera. I tot això culminarà en la creació del primer Premi Josep Maria Vilaseca i Mar-cet per a estudis sobre autonomia política, federalisme i ciència política en general. Desitgem molt èxit en el futur per a aquest premi.

Però hem dit que el primer vessant de totes les mesures d'aprofundiment de la qualitat democràtica era l'acadè-mic, molt bé, però n'hi ha un segon, i el segon jo crec que és transversal, no només és competència d'aquest Departament, i és el vessant exemplaritzant –no sé si és la paraula correcta. Jo crec que tots els departaments s'han d'impregnar d'aquest esperit de participació i de millora de qualitat democràtica i que, per tant, doncs, vostès potser són els que aixequen la bandera, els que vetllen perquè tothom ho compleixi, però és evident que han de donar més exemple que tothom. I, per tant,

jo, en aquest sentit, simplement, bé, li demanaria aus-teritat, eh? O sigui, vostè, jo crec que ha d'organitzar conferències, xerrades, publicacions..., en fi, tot allò que serveixi per difondre aquests ideals. Li demano que ho faci amb austeritat, en ares d'aquesta voluntat de fer la feina amb eficàcia i amb eficiència.

Senyor conseller, res més. El nostre Grup Parlama-ri, evidentment, donarà suport a aquests pressupostos, que francament, de manera general, jo quan em vaig llegir tota la informació que hi ha a la web del Depar-tament d'Economia, vaig quedar esmaperduda. (*Remor de veus.*) Mai havia vist uns pressupostos classificats per partides, classificats per programes, classificats per departaments, i vaig entendre perfectament, com qual-sevol altre ciutadà, quines són les prioritats de les líni-es polítiques d'aquest Govern.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud que ha estat presentada pel conseller de Re-lacions Institucionals i Participació, en el sentit que l'ordenació actual al debat de les esmenes a la totalitat de les seccions, que és la següent: Interior, Economia i Finances, Governació, quedi en la disposició següent: Governació, Interior, Economia i Finances. Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? (*Pausa.*) Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

També dir-los que intentaríem, després de la votació, continuar amb els departaments i arribar fins al Depar-tament de Governació, inclòs, aquest vespre, vespre - nit.

Procedirem a la votació... En primer lloc, podem votar conjuntament les esmenes dels dos grups parlama-riaris? (*Pausa.*) Doncs, votem les esmenes que hi han tant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió com del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya al Departament de Presidència.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 71 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes d'ambdós grups també al Departament de Relacions Institucionals i Participació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 55 vots a favor i 69 vots en contra.

Seguidament començarem amb el Departament de Po-lítica Territorial i Obres Públiques. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Con-vergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

(*Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyores i senyors diputats, si us plau... Ha estat anunciat que començàvem el debat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, quant a les dues esmenes a la totalitat presentades pels grups parlamentaris. Es pregaria que els que volguessin seguir el debat des de l'hemicicle ho fessin en silenci, i els que no, poguessin abandonar-lo, però sí que de forma més o menys immediata, perquè la previsió horària, com s'acaba d'anunciar per part del president del Parlament, es preveu llarga i feixuga. Gràcies.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, nosaltres, evidentment, hem presentat una esmena de retorn al conjunt d'aquesta secció, diguem-ne, que seria la força de xoc, per dir-ho d'alguna manera, d'inversió pública del Govern de la Generalitat. I, per tant, permetin-me que centri una part molt important d'aquesta intervenció a avaluar, a analitzar el conjunt de la inversió pública, canalitzada a través del seu Departament per mitjà de l'empresa pública GISA, tant en el present com en el passat. I em sembla que és interessant tenir una visió molt global, molt general, de quina ha estat l'evolució des d'un punt de vista d'inversió pública en aquest país.

Per a què serveix la inversió pública, per a què han de servir les infraestructures? Bàsicament per intentar relligar el país, per equilibrar territorialment el país. Aquesta és la funció bàsica que han de tenir les infraestructures de tot ordre, però les infraestructures de transport..., que són bàsicament les adscrites al Departament que presideix l'honorable senyor Joaquim Nadal.

I el primer argument que avala la nostra esmena a la totalitat és que aquests, com l'any passat, com l'altre, com el 2004 i el 2005, són uns pressupostos que no aposten per l'equilibri territorial, senyor conseller; són uns pressupostos extraordinàriament centralistes, senyor conseller; són uns pressupostos que obliden de manera important una part del territori que justament necessita inversió pública per poder anar endavant. I el que és molt interessant és comparar models. El debat de pressupostos serveix per comparar models: què és el que feia l'anterior Govern, el de Convergència i Unió, el Govern nacionalista i de progrés de Convergència i Unió, i què és el que fa l'actual Govern tripartit. I, per tant, serà interessant veure l'evolució d'allò liquidat, efectivament liquidat, dels pressupostos del 2003 respecte als actuals pressupostos.

Escolti, són uns pressupostos, els que vostès ens presenten enguany, que des d'un punt de vista d'equilibri territorial obliden determinats territoris, els condemnen a la desinversió. I justament són aquells territoris dels quals vostès s'havien omplert la boca. Terres de l'Ebre, diferencial d'inversió 2003-2006: 15,8 per cent menys d'inversió. Terres de l'Ebre, 2005-2006: 20 per cent menys d'inversió. El mateix passa amb les comarques centrals, respecte al 2003 –ho torno a repetir, pressupostos liquidats–, 33,8 per cent menys d'inversió. Alt

Pirineu i l'Aran, respecte al 2003, 7,3 per cent menys; respecte al 2005, 8,3 per cent menys.

Són unes dades concloents, senyor conseller, són unes dades inapel·lables. Aquest és el seu model, el model concret que vostès plantegen d'equilibri territorial. Vostès plantegen un camp molt gros. No diem que no s'hagi d'invertir a l'àrea metropolitana, no ho diem, en absolut. El que diem és que s'ha de mantenir una inversió sostinguda a la resta del territori.

Una altra dada que és bastant contundent: respecte al 2003 –ho torno a repetir–, catorze comarques de Catalunya veuen una inversió molt inferior; respecte dels darrers pressupostos, que vostès mateixos ja van aprovar l'any anterior i que eren uns pressupostos que no apostaven per l'equilibri territorial, al contrari, plantejaven una Catalunya de dues velocitats, setze comarques queden amb una inversió molt per sota. El dibuix exacte de com reparteixen les inversions, jo..., em fa l'efecte que és concloent: respecte al 2003, Alt Pirineu i l'Aran, del 3,07 per cent a l'1,8; Ponent, del 9,3 per cent al 6,8; Terres de l'Ebre, del 4,77 per cent al 2,6, i així podríem continuar.

Són, senyor conseller, uns mals pressupostos. Vostès no pensen en quaranta-una comarques; vostès, malauradament, pensen en un sector molt concret del país. Però una visió potent, una visió progressista, una visió nacional del país, requereix aquesta inversió harmònica.

Segon argument pel qual nosaltres plantegem aquesta esmena de retorn: el Departament de Política Territorial, el departament de la inversió pública en aquest país, és el que creix menys de tots aquests pressupostos, després d'Economia i Finances. I diu: «Home, vostè fa cara de perplexitat.» No, no, no la faci, la cara de perplexitat, perquè justament arrosseguem una desinversió de l'Administració general de l'Estat que apunta fins i tot la seva pròpia queixa..., el conseller de Política Territorial socialista de Catalunya es queixa de la poca inversió i del poc nivell de compliment de la inversió a l'Estat. Però, escolti, parlem de la seva inversió, parlem concretament de la no-inversió que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha fet el 2004, o del compliment real dels pressupostos el 2005.

Nosaltres vam preguntar quin era el nivell concret de compliment de cadascuna de les 580 actuacions territorialitzades que vostès havien planificat el 2005. Vol que li digui quin és el resultat?, el resultat en base a les seves pròpies respostes. El resultat ens dóna que en aquests moments, d'aquestes 580 actuacions, entre actuacions acabades, actuacions en execució i actuacions licitades només compleixen el 66 per cent del pressupost, que vol dir un nivell d'execució real extraordinàriament baix. Estem parlant d'actuacions concretes, d'actuacions puntuals.

Vol que parlem de percentatge respecte al conjunt de la inversió? Línia 9 a banda... Incorporant la línia 9, vostès, a data d'avui, executen el 68 per cent dels pressupostos, però sense la línia 9 –i som generosos, senyor conseller, i sabem els problemes que tenen d'executar la línia 9, sabem que s'han de refugiar en auditories per explicar com aquest projecte queda sistemàticament aturat–: 47,5 per cent de l'actuació prevista realment

executada. Aquestes són dades obtingudes en base a les seves pròpies respostes.

I enguany què veiem? Que és un pressupost que queda aturat, que no compensa aquest dèficit que vostès han generat en els darrers dos anys. Són uns pressupostos, diguem-ne, injustos des d'un punt de vista de reequilibri territorial, són uns pressupostos que no compensen la desinversió de l'Estat ni tampoc els ritmes lents que vostès tenen actuant en matèria d'infraestructura. Ritmes lents per atzar còsmic? No, rotundament no, i la senyora Bet Font és aquí present, representant el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Moltes d'aquestes actuacions, que caldria fer-les, que s'haurien de fer, són aturades pel mateix Govern, són aturades pels socis del mateix Govern. Aquest és el tema fonamental, no només no inverteixen: alenteixen els mecanismes d'inversió, però, a més a més, no es posen d'acord entre vostès a l'hora d'establir les prioritats i, per tant, tenim un país de dues, de tres, de quatre velocitats.

Mirem quines són les prioritats d'aquest Govern. Quan acusem el Govern de no governar –una acusació sòlida, potent, reiterada, argumentada, fonamentada–, diputats del Grup de Convergència i Unió, què ens responen els membres del Govern? Ens diuen: «No, però hem fet la Llei de barris.» Escolti, la gran actuació que pretesament ha impulsat amb força el Govern és la Llei de barris. Vol que parlem de la Llei de barris? Parlem de la Llei de barris, concretament, i mirem l'evolució, mirem el fariseisme dels tres grups parlamentaris que donen suport al Govern.

L'any 2002, el 15 de novembre, l'actual secretari de Planificació, Oriol Nelho, presenta una moció en aquest Ple i diu: «Escolti, hem de fer una llei de barris, quatre anys, 600 milions d'inversió per part de la Generalitat de Catalunya.» El senyor Boada Masoliver, d'Iniciativa per Catalunya Verds, entusiasmat, diu: «600 milions com a mínim, no fos cas.» Arriben les eleccions i el PSC es comença allò a moderar i veu que ha generat unes expectatives que no pot acabar de complir, però diuen: «Escolti, farem una llei de barris, inversió 542 milions d'euros, i sabem d'on sortiran els recursos: 363 de la Generalitat, 179 de l'Ajuntament.» Continuen les rebaixes. Fem la Llei de millora de barris, i diuen: «Bé, de fet la Generalitat només n'invertirem 247.» Què és el que ha invertit en aquests moments, ja, 2004-2005, el Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a la Llei de millora de barris? 2004, 850.000 euros; any 2005 –resposta del mateix conseller al diputat Puigdomènech–, 4,2 milions d'euros.

Per tant, respecte a la primera promesa, vostès en aquests moments només han complert un 1 per cent de les expectatives que havien generat. (*Remor de veus.*) En dos anys, un 1 per cent. Escoltin, no enganyin més la gent, no enganyin més la ciutadania. Fins i tot no han tingut ni la decència –si m'ho permet dir amb tots els matisos– que en la memòria de la mateixa Llei deien: «De cara a l'any 2006, invertirem 50 milions d'euros.» 40 milions d'euros. És que ni això mateix no són capaçs de complir.

Per tant, menys titulars, menys fotografies, menys passejades pel territori i més capacitat de complir realment allò que vostès plantegen.

Segon gran projecte d'aquest Govern, la Llei del paisatge. Nosaltres ja dèiem: «Compte amb la Llei del paisatge, que s'estableixen moltes obligacions, però pocs instruments en el territori per fer front a aquestes obligacions.» Inversió, transparència en els ajuntaments, en els ens locals, per poder fer front a les noves exigències, les quals nosaltres podem compartir..., 2,5 milions. L'any passat, quan encara no hi havia Llei del paisatge, 2,3 milions.

Amb el tema del Pla director urbanístic del sistema costaner, exactament el mateix. Enguany, la seva inversió és de 3,9 milions. Faci només l'exercici de dividir aquesta actuació pel nombre de quilòmetres que té la nostra costa i veurà que els números no surten absolutament per enlloc. Li estalvio el resultat final, perquè seria fins i tot ridícul i no ens agradaria que vostè es ruboritzés en aquest moment. (*Remor de veus.*)

Més temes. Planificació territorial. Diuen: «Nosaltres, pacte del Tinell.» Deixin d'esmentar el pacte del Tinell, si us plau, si vostès mateixos no es creuen el pacte del Tinell. Els principals enemics del pacte del Tinell és l'actual tripartit, que incompleixen de manera permanent i sistemàtica allò que estableix el mateix pacte del Tinell. Deixin de parlar de pacte del Tinell, si us plau. «Tots els plans territorials parcials estaran acabats el 2005.» Estem exactament a 23 de novembre del 2005, de plans territorials parcials acabats ni un, senyor conseller, ni un. I vostès mateixos s'han d'autoesmenar. Amb els recursos que plantegen aquests pressupostos no tindran la capacitat de fer-ho.

Actuació en matèria de ferrocarrils. Que han d'explicar exactament quin és el contingut concret d'aquestes auditories. S'han de refugiar en el passat per evitar..., per intentar explicar quina és l'actuació lenta que vostès estan fent en aquesta matèria. Ens anuncien l'eix transversal ferroviari. Abans el diputat Lluís Corominas deia que l'acte de presentació, l'acte de la primera cimera de Miravet costava 2 milions de pessetes, simplement per ser-hi. Escolti, després de la presentació brillant que van fer de l'eix transversal ferroviari, ens explicaran quant val. Recursos previstos aquí? Cap ni un. Saben què fan? Paralitzar el país amb una actuació a vint anys vista, que vostès ni tan sols no han avaluat l'exigència de mobilitat. Aquests són els números concrets que vostès plantegen. I això, des d'aquesta perspectiva, és terrible.

On és la línia 12, senyor conseller? Han renunciat a la línia 12? Expliquin-ho, vagin al Baix Llobregat i diguin que l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya, després d'haver fet fer el ridícul als seus alcaldes fent-se una fotografia plegats, que no hi haurà línia 12 del metro.

Carreteres. L'eix transversal, hi és? On el podem trobar? On és el pla director d'infraestructures del transport? No hi és. Bla, bla, bla. Fum. Expliqui'ns exactament a què es deu aquesta demora.

Capacitat de negociació amb Madrid. Contracte programa de l'ATM 2005-2006. A Terrassa –suposo que a la resta del país també– es parla d'allò del negoci del Robert de les cabres, escolti. Vostès, negociant amb Madrid, no se'n surten de cap de les maneres. Contrac-

te programa, escolti, el 2002-2005 ja van acceptar vostès invertir el 46 per cent, l'Estat el 32 per cent. Ara encara ho rebaixen més. L'Estat només invertirà el 27 per cent. No s'aguanta per enlloc.

I permetin-me, finalment, i després podem continuar, acabar amb peatges. Què estan fent vostès en matèria de peatges? On són les actuacions concretes? Saben què és el que ha fet concretament el tripartit en matèria de peatges des que governen, des que alguns deien «Catalunya lliure de peatges» i els altres «Que els peatges els pagui Rita»? Han apujat els peatges de totes les autopistes catalanes per sobre l'IPC. Aquest és el discurs que vostès plantegen de cara a Madrid. I el més greu, el més terrible, el més indignant, si m'ho permet, és que el secretari de Mobilitat, el senyor Manel Nadal, diu que «haver aprovat una partida per reduir el peatge de Mollet» —una partida que va aconseguir Convergència i Unió, de 12 milions d'euros— «és ridícul». Escolti, ridícul és prendre el pèl als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya.

Per tant, senyor conseller, el que els preguem, el que els demanem, és que revisin aquests pressupostos i que facin una aposta per l'equilibri territorial, pel creixement d'aquest país i sobretot per aconseguir allò que alguns diuen però que no fan, una Catalunya més justa i de progrés.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.
(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena presentada pel Grup Popular a aquest Departament, té la paraula el diputat il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, fa uns dies, al diari *El Punt* —ho devia veure el conseller Nadal— el nostre entranyable Joan Antoni Poch, en Jap, publicava un acudit graciós, com tots els seus. Hi havia dos personatges i un li deia a l'altre que acabaven d'inaugurar un AVE que anava de Madrid a Toledo en trenta-cinc minuts. I l'altre li contestava que ells en tenien un que per anar de Madrid a Barcelona tardava vint-i-un anys.

A què ve, l'acudit? Bé, m'explicaré. Al nostre Grup, el pressupost que s'ha presentat no ens mereix absolutament cap credibilitat. No ens el creiem. I no ens el creiem perquè no és el primer que veiem, i per experiència sabem que costa molt poc obrir partides pressupostàries en projectes, però no és tan senzill convertir els projectes en realitats, en inversions reals. Això ho sabem tots.

Per què passa això? Passa per moltes raons. Engreixar un pressupost és relativament senzill, entre inversions no realitzades d'exercicis anteriors, partides que s'arrosseguen des de fa anys procedents de pressupostos de vés a saber d'on vénen, despeses periodificades, i les novetats que cal anar introduint per donar satisfacció a les reivindicacions que amb el temps es converteixen en autèntics clams del territori. I així, el pressupost al final acaba farcit, de manera que fa goig de veure.

Però una cosa és això i l'altra és realitzar projectes, i a Catalunya ja fa temps que en aquest sentit tenim un problema. El mateix conseller de Política Territorial no fa gaires dies lamentava públicament —se'n feia ressò la premsa— el baix nivell d'execució dels pressupostos de l'Estat a Catalunya, que xifrava, si no ho recordo malament, en un 50 per cent. D'altra banda, el conseller Castells ens informa —ja ho ha fet diverses vegades en aquesta cambra— que en el cas dels pressupostos de la Generalitat és una altra cosa, que s'executen molt bé i que enguany s'executarà el 90 per cent i potser l'any que ve serà el 120 per cent. Molt bé, tant de bo! No està malament. Ja hi firmariem, amb tot això, si no fos que el càlcul del conseller Castells és una mica enganyós, és artificios, per dir-ho més suau, des que s'ha generalitzat sobretot el finançament extrapressupostari. I això, crec que ha quedat molt clar en el debat d'aquest dematí, en la presentació que ha fet el mateix conseller i en el debat de les esmenes a la totalitat que hem tingut l'oportunitat de presenciar i escoltar.

Ara bé, si tenim en compte el darrer any del Govern de Convergència i Unió i els dos primers anys del Govern tripartit resulta que en matèria d'inversions en tres anys hem acumulat un endarreriment considerable. Si a sobre no executéssim el poc que es va pressupostar en aquest període, la qüestió encara seria més preocupant del que és, i ja ho és força. Ara bé, s'han parat a pensar, per què l'execució del pressupost de l'Estat va com va? No pensen que alguna de les causes són comunes al conjunt de l'obra pública que es fa en aquest país i que també afectarà els projectes de la Generalitat, alguns i no pocs, com ja han anunciat algunes entitats, per cert, més afins als grups del tripartit que no pas al nostre?

Podríem posar una pila d'exemples que poden il·lustrar perfectament allò que vull significar. Projectes pensats amb any vista, molt atractius, val a dir, però que cap dels diputats que estem avui en aquesta cambra veurem mai realitzats, com l'eix transversal ferroviari, que permeten omplir molt paper de diari i minuts de la ràdio i la televisió, però que no són més que una aspiració, que segurament compartim, eh?, conseller, ens encantaria de veure'l realitzat, però el país no viu de somnis. Altres obres, pensades per captar recursos de tercers, especialment fons europeus, com a projectes alternatius, per exemple, al Plan Hidrológico Nacional, que ningú no sap si es podran realitzar mai, perquè encara a hores d'ara no se sap ni tan sols si sortiran les misses per poder-los dur a terme. I obres que apareixen en el pressupost o a l'annex d'inversions a realitzar amb sistemes de finançament específic, que tots sabem que no es faran mentre no es resolguin els problemes de rebuig social que desperten al territori. I així no anem bé.

Posaré un exemple del que vull dir, d'un tema que no és de la competència de la Generalitat, perquè ens entenguem, per visualitzar-ho i que no hi hagi sensibilitats ferides. Miri, conseller, amb el secretari de Mobilitat, en la campanya electoral de les autonòmiques, vam participar en un acte al municipi de Tordera. Vam estar en un teatre totes les forces polítiques i socials de les comarques del Maresme i de la Selva a fer-nos la fotografia. I ho vam fer perquè es donava una circumstància paradoxal. Després de molts anys, molts, jo crec que en aquell moment ja eren nou anys, de lluita de les

entitats cíviques del Maresme, bàsicament del municipi de Tordera, per salvar el pla de Gelpí... Per a ells, era un lloc emblemàtic, d'uns valors paisatgístics, ecològics, extraordinaris. I s'havien coordinat durant tot aquell temps i havien fet un gran esforç per intentar que la xarxa viària no els trinxés el territori, una aspiració ben legítima. Es van fer, que jo recordi, quatre projectes diferents en aquest període de temps. El primer va començar en època del Govern socialista anterior, no l'actual, eh?, i va durar els vuit anys de govern del PP. En l'últim projecte que va acceptar el Ministeri, en una època que hi havia de ministre el senyor Álvarez Cascos, semblava que tothom s'hi havia posat d'acord. Doncs bé, es van celebrar les eleccions municipals, i l'Ajuntament, que no vol que li trepitgin el territori, va esmenar l'acord que havia fet anteriorment i va acordar que allò que havia acordat, autoritzar o acceptar aquell traçat, doncs, no ho acceptava, de manera que en aquests moments la connexió entre el terme de Tordera i el de Massanet és impossible mentre aquest municipi, que queda entremig, no accepti que passi la carretera.

Doncs bé, això que passa des de fa onze anys a Tordera, a Blanes concretament passa amb altres projectes... El que passa a Mont-ras, no? Quants anys fa que discutim això de Mont-ras? Bé, molt bé, m'agradarà veure-ho acabat. Però així podríem anar continuant per tot el territori de Catalunya.

Però el cas és que Catalunya necessita unes infraestructures de forma imprescindible, que no es poden anar demorant indefinidament sense arriscar perdre el tren de la competitivitat i les posicions de Catalunya respecte als nostres veïns i competidors.

Però també seria necessari resoldre algunes d'aquestes qüestions per la credibilitat del mateix sistema i del mateix Govern, perquè seria saludable deixar de fer pressupostos per quedar bé, esperar que els ciutadans s'ho creguin i deixar pendents les coses que s'han de resoldre indefinidament.

Per això, bàsicament per això, perquè pensem que aquests pressupostos plantegen un seguit de projectes que no es poden realitzar, el nostre Grup mantindrà l'esmena a la totalitat.

Ara bé, dit això, voldria afegir una altra cosa, i és que, a parer del nostre Grup, valdria la pena, en el punt que estem, que entre totes les forces polítiques, les forces socials, fins i tot aquelles forces que estan en el territori representant la societat civil més refractària i més reticent a la realització d'algunes obres, ens intentéssim posar d'acord i almenys arribéssim a un pacte entre tota la societat catalana per a aquelles coses que ja no es poden demorar més; no aquelles coses que han d'aparèixer en el pressupost una vegada darrere l'altra, sinó aquelles poques que sí que s'han de fer, aquelles que de debò s'han de fer. I en aquest pacte, a nosaltres, ens agradaria ser-hi.

Res més, senyor president. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, jo tenia avui la intenció de fer un discurs en positiu, perquè jo crec que la ciutadania, els ciutadans i les ciutadanes que ens segueixen i que llegiran la premsa demà, volen saber exactament què pensem fer amb els recursos de tots. I, realment, aquesta és la meua voluntat i intentaré complir-la, tot i que contestaré alguna de les coses que s'han dit aquí, aquest discurs de l'escepticisme que, realment, no l'ajuda, primer, a vostè, senyor diputat Rull, ni a vostè, senyor Ibarz, ni tampoc ajuda el Parlament a fer la tasca que tenim encomanada, que és fer una bona gestió dels recursos públics perquè el país tiri endavant. Hi ha gent que mor d'èxit, senyor Rull, però hi ha gent que pot morir d'escepticisme, i jo no desitjo que, a vostè, li passi això, de cap de les maneres, perquè, almenys, podem animar, en aquest hemicicle, algun debat, i en comissió, algunes vegades, amb relació a molts dels temes que ens toca en la política territorial.

Jo vull començar dient, senyor president, que per a qualsevol diputat o diputada d'aquest Parlament, defensar uns pressupostos com aquests és una oportunitat única, realment és una oportunitat única. I única perquè, en realitat, estem davant d'uns pressupostos que consoliden una línia. Ho vam dir el 2004, ho vam dir el 2005 i tornem a dir-ho de cara als pressupostos del 2006, que és una cosa que semblaria que el diputat Rull i el diputat Ibarz no han entès, que és que darrere d'aquests pressupostos hi ha una cosa molt més important que unes quantitats determinades –que hi són, i moltes i molt importants, amb un creixement pràcticament del 13 per cent amb relació a l'any passat–, que és un canvi de política territorial al nostre país, un canvi de model –un canvi de model.

A mi, quan sento aquestes paraules de dir: «Vosaltres hi ha territoris que els deixeu de banda, hi ha territoris que no hi invertiu...» A banda que és fals, rotundament fals, i podríem entrar xifra per xifra a discutir-ho, jo el que li voldria dir és una cosa: vostè, el que no veu, senyor Rull, o és que no hi està d'acord, és que, i segurament no hi estarà d'acord, en aquest país fa falta un altre tipus de política en tots els sentits en política territorial, que és el que fa el nou Govern.

Començaré pels barris, això que vostè diu: «La Llei de barris!» La Llei de barris, que jo li recordaré, senyor Rull, que vostè hi va votar en contra. Si tant li interessaven els barris de Catalunya, si tant d'entusiasme tenien per solucionar el tema en aquest país, quan es va presentar la Llei de barris la legislatura passada..., vostè hi va votar en contra. I va haver de canviar el Govern d'aquest país, va ser necessari que arribés un govern catalanista i progressista, capaç de tenir la sensibilitat en política de barris, perquè hi hagués una llei de barris i hi hagi una voluntat política i econòmica ben clara en aquest sentit. I això és així de real i és així de clar.

Tots tenim present en la retina què ha passat a França aquests dies. La Unió Europea ha donat un ajut a l'Estat francès de 50 milions d'euros –i ha sortit a la premsa internacional, ho han pogut llegir des d'Àsia fins a l'Amèrica Llatina, passant per tots els diaris europeus–, com una gran mesura de la Unió Europea de demostrar

la sensibilitat. Aquest Govern té previstos 360 milions d'euros, de l'aportació del Govern de la Generalitat, al Programa de barris.

I tenim un llistat –i vostè el coneix, senyor Rull– de barris que tenen projectes, barris que han elaborat els projectes, municipis que es juguen realment el futur i que saben que per aquests barris passa el futur, no només de la ciutat, no només de la seva gent, sinó també gran part del futur de Catalunya. I això és innegable –i això és innegable–, és una de les coses que mai l'oposició podrà desmentir.

I per tant, tampoc entenc, senyor Ibarz, que vostè pugui dir: «És que vosaltres plantegeu projectes que no es faran.» Primer, diu vostè una frase..., que jo la hi diré, i excusi'm l'esperit romàntic, que diu: «El país no viu de somnis.» Pobre país, el que no tingui somnis! Pobra societat, la que la gent deixi de somiar i aspirar a ser una cosa diferent!

I torno als barris –i torno als barris. La gent que hem viscut en barris pobres part important de la nostra vida sabem el que significa un programa de barris, però la gent que no hi ha viscut crec que té la capacitat per ser sensible a un programa que realment és una ajuda. Jo tot això no ho puc considerar. No em cap al cap, senyor Ibarz, que vostè vingui i ens digui: «Són somnis», o «són projectes que no es compliran». No el veig gaire convençut, eh?, d'aquesta esmena a la totalitat, perquè, realment, que algú pugui aquí a dir que manté l'esmena a la totalitat perquè creu que no es faran les coses ja no és escepticisme –ja no és escepticisme–, és una espècie d'esperit de derrota, eh?, que realment no va amb el seu tarannà, amb el seu perfil i amb les ganes de fer política que vostè manifesta en altres ocasions quan intervé.

El tema del paisatge, senyor Rull, la Llei del paisatge. Però..., ha arribat aquest Govern per fer la Llei del paisatge. Som la primera nació europea que té llei de paisatge. Miri, li ho dic amb una fórmula que li agradarà: la primera nació europea que té llei de paisatge. Però, a més a més, vostè sap quants recursos hi ha per a la millora de paisatge? Vostè es va abstenir en la Llei del paisatge, i es va abstenir per una esmena que deia que «si no hi ha un mínim de 6 milions d'euros» –eh?, i ho recordaré sempre, perquè era una esmena estranyíssima– «de compromís en temes de paisatge, ens abstindrem en aquesta Llei.» 6.300.000 euros hi ha en les diverses partides que podem comptar per a l'acció del paisatge. O és que vostè creu que les accions vinculades al sistema costaner, vinculades al tema del litoral, no són també unes accions que van definides i dirigides al tema del paisatge? Però, a més a més, hi són i es treballen, senyor Rull. I, en aquest sentit, vostè, el que no pot fer, de cap de les maneres, és venir a dir que això que vostès no van fer nosaltres no ho treballem..., perquè és veritat i és constatable.

Un altre tema de gran importància: el planejament territorial. Això fa gràcia –això fa gràcia. Tornaré a dir en aquest hemicicle que un equip de la Generalitat de Catalunya, dirigit pel senyor Serratosa, es va passar més de deu anys..., va passejar per mig món, es van gastar milers de milions de les antigues pessetes, van visitar des del Canadà fins al Japó, van estudiar tot el planejament, van fer una sèrie de treballs, i, quan va arribar al

Govern, aquells que manaven de veritat els van dir: «Això no s'aplicarà, ho guardem.» I del planejament territorial de Catalunya en va quedar el que nosaltres ens vam trobar. L'obligació del planejament que marcava la legislació per a vostès no la van complir. I vostè ara em retreu, i segurament jo li ho puc admetre, que el compromís del 2005 pot ser difícil de complir. Per una raó molt senzilla: fem un planejament territorial parlant amb el territori, que és un altre tema que vosaltres no fèieu (*Remor de veus.*) No! –no!–, sí! –sí!–, jo li puc dir perfectament que hi ha moltes sessions de treball, a les quals, segurament, si no volem assistir és per un tema d'escissió, d'erosió política, però hi ha temes realment que es fan i es treballen a nivell de... Es canvia la forma de treballar, que és una de les coses amb què, fins i tot, el territori queda parat, «esmaperdut», que deia abans la companya, quan veu una actitud del Govern que va en un sentit diferent.

Però, en tot cas, d'aquest tema, no en parlem. Si tinguéssiu un mínim de decència política, no en parlaríeu, perquè vosaltres vau tenir un incompliment flagrant. I jo li puc dir, a vostè, que tenim en marxa en aquests moments més d'una quinzena de planejaments, des de planejaments de plans directors fins a planejaments territorials, que es realitzen de cap a cap de tot Catalunya, que vostè coneix, que vostè amaga, que vostè no vol reconèixer, i que jo li dic realment que es faran, es faran bé, i vostè, al final, haurà de dir: «Sí, realment això s'ha complert; ha complert, el Govern.»

Un altre tema: els ferrocarrils. Diu: «Menys fum, menys premsa...» Però jo plantejo, aquest Govern planteja, al país dues propostes ferroviàries d'una gran volada. Quan plantegem el tema de l'eix transversal ferroviari o l'eix ferroviari orbital plantegem un canvi en el model de les infraestructures ferroviàries, en el planejament ferroviari del país en general. Vostè no està d'acord amb l'eix transversal ferroviari? Vostè no està d'acord amb l'eix orbital ferroviari? Vostè creu que Catalunya ha de continuar el sistema de planejament ferroviari «decimonònic» centrat a Barcelona? Aquesta és la pregunta. Tingui el valor de dir que no hi està d'acord; vagi als territoris i digui allà, en els territoris que en seran beneficiats, que no hi està d'acord. Perquè el que planteja aquesta proposta, senyor Rull..., és una proposta de canviar les dinàmiques del país, les econòmiques, les demogràfiques, les socials, aquelles dinàmiques dels territoris de Catalunya que amb vostès van esperar i esperar i no va arribar mai el canvi i la transformació necessària.

Jo sé..., jo li desitjo llarga vida, senyor Ibarz, per tant no li accepto aquest argument que segurament vostè no veurà la línia ferroviària transversal. És possible que no sigui diputat, com possiblement no ho siguem ningú dels que estem aquí en el moment en què s'inauguri, però sí que podrem anar a aquesta inauguració i serà útil. I, si us plau, feu un discurs positiu per al país. Expliqueu a la gent que és necessari apostar per a això; convenceu els grups municipals que han de donar el sí al Pla director urbanístic de les dues infraestructures, els del PP i Convergència que s'hi sumin, això és construir país –això és construir país.

Una altra qüestió: els peatges. L'esmena –l'esmena– Duran i Lleida, eh?, aquesta esmena de 12 milions

d'euros, que per a l'única cosa perquè podrà servir no és per alliberar el peatge de Mollet, sinó és per reduir o beneficiar un sector dels usuaris que puguin passar, però res més. I, a més a més, compte –compte– amb una cosa –compte amb una cosa–, 12 milions d'euros no són la panacea dels mals universals. (*Veus de: «No.»*) És una solució i, a més a més, li diré jo fins i tot comparteixo el criteri –comparteix el criteri–, senyor Rull, que hauríem de fer un esforç estructural més en profunditat. Tots ens havíem posat d'acord que el tema de peatges el tractàvem col·lectivament els cinc grups, però no, el senyor Duran i Lleida en començar la legislatura a Madrid presenta una proposició de llei sobre el tema de rescat de peatges. Després es va votar el d'aquí, el del Parlament, que va anar cap allà, però vostès, en aquest tema, creuen que poden treure un gran resultat electoral. Jo crec que no. Crec que anem posant, amb aquestes mesures només l'única cosa que fem és canviar la línia de direcció d'un treball conjunt, que ha donat resultats i positius. I, per tant, senyor Rull, a mi em sembla que ja ho podrà repetir, però no està aquí la solució exclusivament en aquestes qüestions.

Vostè critica ara la participació de l'Estat en el contracte programa 2002-2005. Li haig de recordar que aquest contracte programa el va tancar aquest Govern, perquè vostès, eh?, amb la tesi d'aquell conseller de Política Territorial del seu partit, que l'única estratègia que tenia amb Madrid era la de la confrontació, ni tan sols va ser capaç, aquest sí que va ser incapaç de tancar un acord a Madrid. I aprofito, conseller, per felicitar-lo pel conveni sobre la xarxa viària. El conveni Ministeri de Foment - Generalitat de Catalunya, en què hi ha unes inversions previstes, hi ha unes aportacions importants, que veurem en els propers anys i que, realment, és un avenç important en matèria de negociació.

Jo voldria parlar d'altres coses, també. Per exemple, vostè no ha citat les coses positives de la política del Govern de la Generalitat en aquesta matèria, senyor Rull, i tampoc ho ha fet el senyor Ibarz, perquè el senyor Ibarz, com que s'ha posat així tan depressiu, políticament parlant, només ha dit «com que no crec, no voto o hi voto en contra o demano que se'm retorni», eh? Jo, senyor Rull, li hauré de dir que vostè s'ha deixat unes peces importants, 511 milions d'euros en matèria d'eixos viaris i de política de manteniment, senyalització, arranament de carreteres a tot el país.

Jo estic a la Comissió de Política Territorial i li puc assegurar que entre aquesta legislatura i la passada el volum d'iniciatives perquè s'arrangin carreteres s'ha reduït de forma substancial, però és que ara hi ha una política d'arranjament en matèria de carreteres. I no només dels grans eixos, sinó, justament, dels eixos que componen, fins i tot, la xarxa capil·lar que és la important per al país. Però vostè sap perfectament que hi ha una política, un pla d'autovies que s'està tirant endavant, 250 milions d'euros aproximadament en aquest pressupost, que parlen d'eixos que estructurin, des del punt de vista de les comunicacions, el país d'una forma diferent, absolutament diferent, a la que estava pensada i prevista en l'època que vostès governaven.

I també li podria dir i entre aquests eixos que vostè coneix i que els diputats i les diputades de la cambra

també coneixen, li podria dir coses com la C-14, entre Reus i Alcover, Maçanet - Platja d'Aro, Vic - Ripoll, Vilanova - Manresa, això sí que és fer l'estructura d'un país absolutament de nou. I cobrir el dèficit històric que aquest país tenia amb una inversió seriosa en matèria d'infraestructures. Li estic dient que estem modificant l'estructura de la xarxa ferroviària del país, estem impulsant canvis i transformacions que trigarem alguns anys en veure, però que modifiquen pràcticament l'estructura del país, però que aquí estan els eixos viaris, ja estan en marxa. Estem parlant 2006, 2007, 2008, segurament abans que s'acabi aquesta legislatura tindrem en marxa les obres de tots aquests eixos. I això vostè també ho veurà i ho haurà de reconèixer.

Però li hauria de dir, també, un altre tema important, que vostè no ha parlat, clar, d'allò que realment funciona vostè, evidentment, no en parla, que és el programa de sòl industrial i de sòl residencial. Què ens havíem trobat nosaltres, en aquesta matèria? L'escampall urbanístic i el desordre urbanístic a tot Catalunya. I trigarem a arreglar-ho. Trigarem a arreglar-ho, perquè la política urbanística anterior va ser aquella de l'ocupació sistemàtica del sòl, allò d'anar urbanitzant un camp de futbol per dia. Mare de Déu! Sí, perquè resulta que després allò s'ha de redreçar, amb el que significa des del punt de vista econòmic i des del punt de vista jurídic i des del punt de vista social i del punt de vista demogràfic. I va autoritzar, en la política de Convergència i Unió, va autoritzar una política de sòl residencial que en molts llocs és esquifida, raquítica, *como dice el tango, fané y descangallada (rialles)*, i així tenim uns polígons industrials darrere d'un cementiri, com ha passat, per exemple, a Puigdàlber, el municipi més petit pràcticament del Penedès, li van autoritzar a cuina-corrents un polígon industrial que fabriquen galetes, darrere del cementiri. Després ha vingut una altra administració i ha dit «home, el sòl industrial no pot anar darrere del cementiri i en plenes vinyes». O aquella política de sòl industrial d'un municipi del Penedès, aquí no diré el nom, que autoritza un ajuntament, installen una única fàbrica i en aquella fàbrica qui tenia l'alcaldia, que era alcaldessa, ara és la directora general, però tots hem hagut de pagar un sòl industrial absolutament ineficax, insuficient. I així podria jo explicar casos i casos que hi ha en aquest país.

I, per tant, el Programa de sòl industrial i el Programa de sòl residencial va justament en la direcció de centrar l'orientació del creixement del sòl, compactar els usos del sòl i promoure una política d'ús del sòl realment molt més útil al desenvolupament del país.

Per això, senyor president, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena de retorn, perquè volem anteposar al discurs de la catàstrofe el de la Catalunya de la transformació, a la de la depressió la Catalunya de l'entusiasme i a la de la pobresa la Catalunya que sap crear riquesa, repartir-la de manera eficaç i fer feliç els ciutadans i les ciutadanes.

I en això, que és l'empeny d'aquest Govern catalanista i progressista, jo crec que l'oposició no està en condicions ni de superar-nos ni de donar-nos lliçons.

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, honorable conseller Nadal, i començo per on ho ha deixat el senyor Labandera. Sap qui és el seu principal adversari, senyor Labandera? No som nosaltres, no és l'oposició, són vostès mateixos i les promeses electorals i el fum que vostès han venut durant tot aquest temps. Primer, a través dels seus programes electorals; després, a través del pacte del Tinell, després pel pacte de la competitivitat, després pel pacte de govern. És a dir, vostès estan fent una cursa contrarellotge en contra de les seves pròpies promeses. Qui va establir aquesta ambició amb relació al Pla de barris van ser estrictament vostès, perquè nosaltres ja ho teníem canalitzat a través d'un altre mecanisme. Quin era el mecanisme? En el Pla de l'habitatge, impulsat per Convergència i Unió, 2002-2007, hi havia una previsió de 425 milions d'euros adreçats a barris, sense que hi hagués de participar els ajuntaments. Què van dir vostès? Van dir «No, en la Llei de barris, el 75 per cent l'aportarà la Generalitat, el 25 per cent els ajuntaments, amb una forquilla àmplia». Al final, vostès el que fan és 50 per cent 50 per cent. Qui està incomplint les pròpies expectatives són vostès i, per tant, això és el que han d'explicar a la ciutadania. Quan vagin pel territori han generat tot un seguit d'expectatives, vagin i expliquin que han estat incapaces de dur-les a terme.

Demà, el senyor Puigdomènech en parlarà a fons de política d'habitatge. Qui va generar aquestes expectatives i les ha incomplert de manera manifesta han estat vostès mateixos. Per tant, escoltin, tenen un problema molt greu que es diu tripartit, vostès mateixos.

Segon, amb relació al planejament territorial, no només critiquem la qüestió dels terminis, els terminis que vostès mateixos es van fixar en el pacte del Tinell, el que critiquem és la manera com enfoquen el territori, d'una manera extraordinàriament paternalista, imposant el seu plantejament. Per què els alcaldes i alcaldesses, no només de Convergència i Unió, sinó també dels partits polítics que donen suport al Govern, s'han alçat democràticament, però s'han alçat amb força, en contra del Pla de l'Alt Pirineu i l'Aran? Perquè vostès imposen plantejaments. Com ho van fer en el Pla director del sistema costaner. Com ho estan fent en el Pla de l'Empordà, perquè tenen una visió extraordinàriament dirigista i paternalista del territori. I el territori, evidentment, diu que volen acordar aquestes polítiques de manera concertada, no de manera imposada. Aquí és on discrepem, democràticament, però radicalment, senyor Labandera. I si en el cas de l'Àrea Metropolitana, del Pla territorial parcial de la regió metropolitana no se'n surten és perquè són víctimes de la seva pròpia eina. Nosaltres vam tenir molts problemes per tirar-ho endavant, perquè en el marc d'aquella Comissió Mixta, Generalitat - món local, vostès impedièn de manera reiterada que poguéssim avançar en els treballs. Ara el

seu propi món local serà el que el senyor Nello i el senyor Nadal tindran al davant, i el senyor Corbacho no li deixarà avançar. Aquest és el problema. Desenganyin-se que no aconseguiran aprovar aquest Pla, no per l'oposició només de Convergència i Unió, si escau, sinó, bàsicament, de vostès mateixos en el territori.

Tercer element, molt ràpidament, amb relació a l'eix transversal ferroviari, en parlarem i en parlarem a fons. Fan una expectativa a vint anys vista. Escolti, actuïn allargant, millorant eixos que ja existeixin i nosaltres els plantejarem un pla alternatiu que permet millorar, en determinats aspectes, la part de l'eix transversal que ja existeix, però no a vint anys vista, a cinc anys vista, que això és el que necessita justament el territori.

Ens diuen que prolongar els ferrocarrils de la Generalitat a Súria i Sallent és inviable perquè no hi ha prou demanda i ens diuen que amb l'eix transversal que vostès plantegen hi ha demanda suficient? Siguin coherents amb els plantejaments que fan.

Amb relació al Pla d'autovies, si ens sembla perfecte. Ens sembla perfecte que el facin, però vostès han obert una porta que allò que s'ha de finançar amb peatge a l'ombra s'acabi finançant amb peatge directament atribuïble en els usuaris, en els ciutadans. I no ens vinguin a donar lliçons de dir de si en Duran Lleida o en Jordi Jané a Madrid han presentat iniciatives. Escolti, si Esquerra Republicana ha presentat una esmena plantejant un fons de rescat de peatges. El problema és que nosaltres –nosaltres– el que fem és dotar partides concretes per fer-ho i Esquerra Republicana simplement diu: «Ei, que es faci», però no explica ni com, ni quan, ni amb què.

I, senyor Labandera, amb el seu vot... I ara ens està dient que 12 milions d'euros per fer millores ampliant gratuïtat a Mollet és ridícul, i vostès, a canvi, el que plantegen és apujar els preus dels peatges? Ens diu això? I no té vergonya de dir-ho? Si us plau! Per favor! El que els demanem és coherència.

I, permeti'm, senyor president, que acabi només...

El vicepresident segon

S'ha acabat el seu temps...

El S. Rull i Andreu

...amb l'última referència que és el Carmel: l'Agència de Promoció del Carmel i entorns. Vostès van signar un acord amb l'Ajuntament de Barcelona i es van comprometre a invertir 36 milions del 2005 al 2012: ni un euro en aquests pressupostos. Continuem malament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. El senyor Manel Ibarz té la paraula per formular el torn de rèplica en nom del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, honorables consellers, senyor Labandera,

amb tota la cordialitat, jo no sóc depressiu... (*Rialles.*) Tampoc sóc pessimista, simplement el que passa és que sóc un optimista escaldat. Res més. (*Rialles.*)

Darrere del pressupost, ho sabem tots, hi ha molts bons desitjos, molts d'ells segurament els podem compartir. Ara bé, aquí la qüestió que debatem és que el Govern de la Generalitat de Catalunya té damunt de la taula una quantitat de diners espectacular, 30.000 milions d'euros –5 bilions de les antigues pessetes–, que s'han d'invertir d'una manera realista, sensata, prudent. No anem més enllà. No es tracta de fer catastrofisme. Es tracta de tocar de peus a terra i mirar que l'esforç que fan els catalans serveixi d'alguna cosa útil, que no se'n vagi en fum.

Per tant, estic d'acord que hem de somiar, però no somiar truites. És a dir, hem de tenir aspiracions, no?, però no confondre els desitjos amb les realitats, ni els somnis amb el terra que trepitgem.

Hi ha coses que, per tant, el Govern no és que les vulgui fer, és que té l'obligació de fer-les. I, evidentment, segons la seva ideologia, segons la seva manera d'orientar la política, doncs, ho pot fer d'una manera o d'una altra; però, és clar, algunes coses... Ja ho sap, vostè i jo hem tingut ocasió de debatre moltes vegades, no? Diu: «Som el primer país d'Europa que tenim una llei del paisatge.» Bingo!, fantàstic!

Escolti'm, la Llei del paisatge, ara com ara, està carregada, farcida d'allò que jo li he comentat algunes vegades, conceptes jurídics indeterminats. Jo crec que una llei així és un perill per a la ciutadania. Veurem com s'aplica, potser serà una meravella, però, en principi, jo sobre aquesta Llei he de mantenir totes les reserves possibles, i és una de les raons per les quals jo mantingui el meu escepticisme, no?—no el meu pessimisme, sinó el meu escepticisme—, respecte d'algunes de les polítiques que es planteja aquest Govern. Perquè, bé, és clar, no ens donarà temps a parlar-ne, d'algunes coses.

A veure, fer el planejament contra el territori..., miri, no sé si és la millor manera de fer-lo. Hem estat una colla d'any que des de la conselleria, des del Departament de Política Territorial, s'ha pràcticament imposat un model d'urbanisme. És a dir, era una moda? Molt bé. Ara resulta que n'és una altra. Hem passat d'un urbanisme que feien els tècnics, un urbanisme molt tècnic, a un urbanisme metafísic. Molt bé, d'acord, ja en veurem el resultat! La història no perdona. És a dir, els anys passen i al final els resultats es noten. I qui pateixen els errors que cometem tots plegats, que a vegades els compartim, els paguen els ciutadans. I l'obligació que tenim, l'oposició, sense fer catastrofisme, és..., quan veiem que alguna cosa entra en col·lisió amb les nostres maneres de pensar, és posar-ho sobre la taula i debatre-ho. Al final els vots són els vots i el corró és el corró, i per això passa el que passa, no? Nosaltres estem a l'oposició i vostès estan al Govern.

Miri, els peatges són purament i simplement la constatació que les coses, quan s'està a l'oposició, es veuen d'una manera i, quan s'està al Govern, resulta que les coses són d'una altra. Ja està, i punt. Ara veurem també què passa, no?, ho veurem, al temps em remeto també.

Els ferrocarrils del XIX..., sort—sort— que aquells visionaris els van fer, perquè, si no, encara en aquests moments aniríem amb ase. La llàstima—la llàstima— és que la ingerència pública ara impedeixi que hi hagi empreses privades que es tornin a engrescar amb projectes així. Perquè des de la iniciativa pública ja ho veurem si es faran, però des de la iniciativa privada li garanteixo que sí que es farien; de la mateixa manera que es van fer abans, es faran ara.

A mi m'ha sentit dir moltes vegades que jo reivindico sempre l'esperit del ferrocarril de Sant Feliu de Guíxols. M'entén? En el segle XIX hi va haver un grup de persones que van considerar que necessitaven un bon sistema de comunicació amb la capital de província i van fer una societat per subscripció popular. I la van fer. Ara això jo em penso que és impossible que passi, entre altres coses hi ha massa gent que sap el que han de fer els altres, no?, però no les fan. (*Remor de veus.*)

Per acabar, i amb tota la cordialitat, en la Comissió—jo no hi era en l'anterior legislatura, però— tinc entès que la que llavors era l'oposició, que ara és el Govern, presentava una proposició no de llei per cada quilòmetre de carretera, no? Ara em penso que es fan més agrupades i, a més, les resollem amb una gran productivitat. Jo crec que anem a deu per hora. Res més.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel torn de contrarèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Ibarz, començaré pel final, començaré pel que vostè ha dit.

El planejament és un instrument democràtic. Hi poden haver postures ideològiques amb relació al planejament. Per tant, quan jo li dic que és necessari una aposta pel planejament dic per un planejament integrador, un planejament en què hi siguin tots els elements que actuen en un determinat territori. Però m'ensumo de les seves paraules que vostè és partidari de no intervenir. Segurament que va en la seva línia o en el seu posicionament més liberal i fins i tot a vegades ultraliberal de dir: «Deixem actuar el mercat o deixem actuar el sistema per si sol.» No ho compartim. No compartim aquest criteri. I amb això vaig a la Llei del paisatge.

És un enorme capital per a Catalunya tenir una llei del paisatge. I, a més a més, tal com es defineix el paisatge, que és com ho diu la Carta europea del paisatge, que és allò que és el capital social, perquè el paisatge és un capital social. És tal com el veiem nosaltres. Així ho hem legislat. I això és d'un enorme valor pel creixement, no només de les polítiques en matèria de paisatge, que ja hi són—afortunadament ara hi són, que no hi eren— i també per la societat en general. Jo diria que, per a la cultura i per a la història de Catalunya, això marcarà una fita importantíssima. I aquí també hem de ser integrador, i, per tant, hem d'intervenir perquè per

integrar s'ha d'intervenir i s'ha d'intervenir des d'una administració pública que lideri, no que ho faci tot.

Comparteixo amb vostè, però la legislació ho permet, que hi hagi operadors privats en matèria de serveis ferroviaris. I el visionari –i m'ha agradat això, el visionari– del segle XIX, és possible que ara els que creiem amb aquestes línies algun dia siguin anomenats els visionaris de principis del XXI, perquè jo crec que falta visió i ambició per fer aquestes qüestions. Li agraeixo el to, de totes maneres, de les seves paraules.

Senyor Rull, jo tornaré a un tema que és repetitiu però que ha de continuar sent-ho, que és com ens relacionem amb el territori. De les seves paraules s'extreu, de la seva intervenció, que el poder socialista era tan gran que era capaç de limitar i impedir l'acció de govern. El que passa és que patim del mateix problema. La concepció en matèria de política territorial dels darrers governs de la Generalitat de Convergència i Unió era una postura absolutament liberal: deixem fer. I el lligam entre el poder local i els interessos del centre-dreta a Catalunya un dia s'haurà d'estudiar, en les universitats, s'haurà d'investigar. Perquè el gran creixement i aquest urbanisme difós respon a interessos econòmics, no a negligència, no exclusivament a negligència, a interessos econòmics, que es deixava fer, a una teoria del *laissez faire, laissez passer* absoluta, políticament avalada per unes sigles determinades. (*Veus de fons*) És que en aquest país hi ha dretes i esquerres, i en la forma d'intervenir públicament en matèria urbanística també hi ha una concepció de dretes i també hi ha una concepció de les esquerres. I, per tant, això de paternista...

Un conseller que en dos anys..., quants alcaldes ha vist, conseller? (*Veus de fons*.) Molts... Planejaments posats en el territori discutits amb cadascú dels actors del territori, fins i tot amb aquells que voluntàriament des d'una postura intel·lectual o professional volen intervenir? Pels anys que fa que jo visc a Catalunya, i vaig arribar a Catalunya abans de la primera presidència de Pujol, no ho he vist mai –mai.

I, per tant, aquest mètode, aquest procediment polític té molt a veure amb el canvi de model de política que és el que pregonen aquests pressupostos, la consolidació en la línia de canvi de model, mal que pesi al concepte liberal, que rau, senyor Rull, també, i ultraliberal, i no del liberal del XIX, sinó del liberal thatcherià que rau en el seu discurs.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(*Veus de fons*.)

El vicepresident segon

Gràcies. El Senyor Rull em demana la paraula?

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, li prego, al senyor Labandera, que retiri una afirmació que és que Convergència i Unió no servia als interessos generals, sinó a interessos econòmics. Considero que és d'una gravetat extraordinària, i, en aquest sentit, simplement fer-li una reflexió.

Escolti'm, li vull recordar que l'actual director general d'Urbanisme, al qual vostè insinua que en l'etapa anterior servia interessos econòmics i no a l'interès general, és el mateix director general d'Urbanisme que té el seu Govern ara i aquí.

Per tant, li prego, si us plau, per un tema d'higiene democràtica que retiri aquesta acusació/insinuació que ens sembla inadmissible.

Gràcies.

El vicepresident segon

El senyor Roberto Labandera té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

El sentit de les meves paraules, senyor Rull, en tot cas, per la brevetat del temps, no era aquest en absolut. Però que hi ha una vinculació entre els models de desenvolupament urbanístic, la posició política dels partits i els interessos econòmics que hi ha al voltant del centredreta a Catalunya, i el seu partit està en el centredreta, és real. Compte, que és legítim! Jo no dic que no sigui legítim, però és..., dissenya un model de país que no és el model del Govern catalanista i d'esquerres.

Ara bé, si alguna de les meves paraules pot ofendre un diputat o una diputada, senyor president, la retiro. Però mantinc, com deia Galileo, *e pur si muove*, mantinc la tesi política que avala les paraules que he dit abans: no era, per mi, cap intenció ofendre un partit, ni molestar ni a un diputat ni a una diputada.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, intervenir els grups parlamentaris que no han participat fins ara en el debat, per tal de marcar la posició del seu Grup Parlamentari; en aquest cas, correspon al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Home, jo pujava aquí també amb l'esperança de poder donar una visió positiva del que és aquest pressupost. Però, és clar, escoltant el senyor Ibarz, que a mi sí que m'ha semblat una arma de depressió massiva, o escoltant el senyor Rull..., que, és clar, hi ha el senyor Rull i la realitat, són dues coses absolutament diferents: veient les xifres del pressupost, parlant que aquest pressupost no té equilibri territorial...

I una cosa que m'ha semblat una mica irresponsable: aquest intent d'enfrontar el país, de confrontar-lo entre la capital i l'àrea metropolitana i la resta de territoris. Això, fet d'una manera demagògica, em sembla absolutament irresponsable. I, per tant, home, jo sí que tinc aquí una llista de la..., en fi, inversió *per capita* a cada comarca i no em surt el que diu vostè.

A les Terres de l'Ebre, 244 euros *per capita*; a les comarques de Ponent, 294; a les comarques gironines, 269; a les comarques centrals, 247; al Camp de Tarragona, 201; a l'àmbit metropolità, 290; a l'Alt Pirineu i

Aran, 825... Vull dir, en què es basa? Per a vostè no és equilibri territorial l'eix Vic - Olot, allò que s'havia reclamat històricament i que no es feia mai i que ara es fa? Un eix absolutament bàsic per a l'equilibri territorial?

Escolti, miri, jo sentir-lo, a vostè, parlar d'equilibri territorial, parlar de peatges, vostè..., vostès, parlar de peatges i parlar del que costen les presentacions i les inauguracions, miri, és com sentir parlar el rei Herodes de la protecció a la infància. (*Rialles.*) Perquè, és clar, hauríem de tenir una mica de memòria, tots, eh? L'esmena que deia vostè al Congrés dels Diputats per als peatges arregla el 30 per cent d'un peatge. Expliqui-ho bé, això, eh? El 30 per cent d'un peatge! Ara, el fons de rescat és una solució estructural, que és una cosa molt diferent, i, per tant, no ho compari, eh? I nosaltres, és clar que els vam donar suport a la seva esmena, perquè ja hi estem d'acord, que es rescata peatges; tot serà benvingut! Però una cosa no té res a veure amb l'altra. El fons de rescat és una solució estructural per als que des de sempre hem estat reclamant una Catalunya lliure de peatges. Quant fa, que ho reclamen vostès? Se'n recorda? Quan fa, que han començat a reclamar Catalunya lliure de peatges? Se'n recorda? Vol que li ho digui jo? (*Veus de fons.*) Què diu? Deu anys, diu? Jo..., em sembla, com li vaig dir un dia, que tenen la mateixa memòria que els peixos, i, per tant, això de la memòria històrica vostès no..., en fi, no els va gaire bé.

Ara, és clar, un pressupost, el de Política Territorial, que té un increment d'un 13 per cent..., on deu anar, aquest 13 per cent, si vostès quan fan les rodes de premsa, aquelles pastorals que fan a tots els territoris, diuen sempre el mateix?: «Oh!, és que aquest Govern no inverteix a les comarques de Girona, no inverteix a les comarques de Ponent, aquest Govern no inverteix a les Terres de l'Ebre, aquest Govern no inverteix a l'àrea metropolitana.» On inverteix, aquest Govern, amb un increment del 13 per cent? És clar, és que és impossible. Fer el mateix discurs a tot arreu és impossible. Això és demagògia pura i dura. I vostès tenen algú al carrer Còrsega que els fa..., en fi, els fa l'argumentari, eh?, i després, tot això, ho van repetint per tot arreu, com si fos...

Però, és clar, quan veiem la realitat del pressupost, un pressupost que en dos anys té un creixement del 90 per cent; que el pressupost del Departament, sense les empreses, és de més de 1.300 milions; que el principal element de creixement és l'augment en inversió, en infraestructures, i que se situa per sobre dels 1.000 milions d'euros, un creixement en dos anys d'un 54 per cent..., després d'haver replanificat el país. Perquè sí que era cert el que deia el senyor Labandera: és que aquí hi han dos conceptes de país, eh?: el «barra lliure» i «tot s'hi val», i l'altre, que és un coneixement del territori, una preservació del territori i un creixement racional, per preservar el poc que ens han deixat. I, és clar, això sí que són dos conceptes absolutament antitètics del que és la planificació territorial.

I parlava de transport públic. Escolti, jo crec que..., que vostès parlin del transport públic i que es queixin del transport públic... Però si aquest Govern per primera vegada hi creu, en el transport públic! Fins i tot als polígons industrials. No ho sé, jo veig aquí, de transports, 2.862,9 milions d'euros; 1.433 en infraestructu-

res ferroviàries; 844 en suport al transport públic de viatgers; 511 en carreteres; 56 en logística i altres actuacions, etcètera.

Per tant, home, si volem explicar-ho, expliquem-ho tot. Però, sobretot, haurien de tenir cura, quan parlem de determinades coses, de saber a quin lloc van. Perquè vostè ha parlat de l'agència aquella del Carmel. Escolti, això va, que jo sàpiga, em sembla, a la Secretaria d'Habitatge, que no té res a veure amb aquest Departament. Bona part va a la Secretaria d'Habitatge, que es transfeix de Madrid; em sembla que sí. I, per tant, escolti, no surti aquí a parlar d'un tema que no és competència d'aquest Departament i a donar les culpes al conseller d'una cosa que no hi té res a veure.

Per tant, una mica més de rigor. Potser no els han repassat prou bé, però, és clar, jo sí que veig aquí que hi ha una clara influència arreu del país en aquelles carreteres, en aquella xarxa capillar que necessiten les comarques interiors i les comarques de muntanya, sí que la veig. Cosa que no s'havia fet mai, sinó una política de pedaços, any rere any, que no solucionava els problemes de fons. Això sí que ho veig, i una planificació al darrere que els hem vingut a explicar.

Però, és clar, és evident que en un departament com aquest, on la planificació és a llarg termini, determinades qüestions hauran d'esperar el seu tràmit administratiu i que moltes de les coses estan en fase d'estudi administratiu, que estan en fase de licitació, hi han moltes obres que estan en fase de projecte. Perquè, és clar, quan parlem d'aquest Departament –que és precisament això, un departament que ha de tenir una visió a llarg termini–, determinades coses que s'han hagut de començar, que s'han hagut de reiniciar, que s'han hagut de repensar, necessitaran el seu temps i hauran de madurar. Les obres públiques no es fan en quatre dies, si es volen fer bé –si es volen fer bé.

I, per tant, jo crec que el Departament va ben encaminat, que en bona mesura de fa temps ja ha posat fil a l'agulla a aquesta planificació, que enguany..., bé, l'any vinent, ja es veuran realitzats molts dels projectes que s'han començat. I, per tant, jo no entenc aquesta crítica..., en fi, absolutament destructiva a un departament que creix un 13 per cent d'inversions. Home, si hagués baixat d'inversions, diria: «Home, potser sí que ho estan aturant.» També els he sentit dir que no hi ha contracte d'obra pública, i això ha estat absolutament desmentit, i els ho he sentit dir jo. Suposo que tenen la mateixa raó ara.

I la Llei de barris, miri, la Llei de barris també és equilibri territorial. I els barris de l'àrea metropolitana també són equilibri territorial, això també és equilibri territorial. I no s'hi val, a jugar amb aquests conceptes. I vostè parla que no hi han diners. Miri, fons de llei de barris, la convocatòria, 46 milions: Badalona, Balaguer, Lleida, Manresa, Reus, Santa Coloma de Gramenet, Barcelona, l'Hospitalet, Manlleu, Olot, Salt, Terrassa, en primera convocatòria; en segona convocatòria, Barcelona, Canovelles, Figueres, Mataró, Prat de Llobregat, Sabadell, Santa Perpètua de Mogoda, Tarragona, Vic, Berga, Cornellà de Llobregat, Girona, Montcada i Reixac, Ripoll, Sant Boi de Llobregat, Solsona, Tortosa... Això no és equilibri territorial?

Escolti, jo crec que haurien de repassar-se els pressupostos, perquè del que és la realitat al que han intentat avui fer-nos veure aquí, en fi, hi ha un espai sideral.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Miri, el senyor Rull ha dit una cosa molt important. Ha dit: «El debat de pressupostos serveix per comparar models». I tant!, i tant, que serveix per comparar models! Miri, jo tinc la sort o la desgràcia que ja hi era a l'anterior legislatura, i, per tant, m'havia empassat molts debats de pressupostos. I recordo perfectament que quan parlàvem, per exemple, de mobilitat..., aquí podem comparar models. Model CiU: autovies i més autovies i més autovies, poquíssim transport públic. Model tripartit, pressupost del 2006: dels 2.860 milions d'euros que hi ha per a transport, 2.277 són per a transport públic, 511 per a carreteres. La diferència és considerable. O no? Quan fèiem els pressupostos de Convergència i Unió, els primers anys estava descaradament per sobre, en el cas de les carreteres, i després es varen anar equilibrant perquè hi havien obres grans. Però una situació com la que s'està donant en aquests moments i que hi ha molt camí per córrer encara, per decantar la balança encara molt més a favor del transport públic, perquè estem parlant de models, la situació que s'està donant ara no es donava amb el model del Govern de Convergència i Unió.

I precisament parlant de transport, i parlant d'inversions, i parlant de territoris, vostè ha tornat a fer el que jo l'any passat ja li deia que era una trampa, perquè vostè ens dóna a entendre que quan parlem que el Govern es preocupa de les diverses comarques, de les diverses parts del país, es limita només a analitzar la part que és d'inversió, només la part que és de construcció d'infraestructures. És evident que hi han moltes comarques que no hi anirem a fer autovies o no hi anirem a fer la línia 9 del metro. Però això no vol dir que allà, en aquelles comarques, no hi hagi una preocupació perquè la mobilitat millori; no vol dir que no s'inverteixin diners en la millora de les carreteres, el que deia el senyor Labandera, que l'anterior legislatura hi havien moltes més propostes que ara de millores de ferm. Que també les feia la senyora Dolors Montserrat, senyor Manel Ibarz, també les feia. I, per tant, ja l'any passat ho vàrem dir, com s'havien incrementat aquestes partides, que no són considerades inversions, que són en l'aparat de béns i serveis.

I com també podem destacar aspectes com el del suport de transport de viatgers, que en aquest cas, dels 2.200 milions que dèiem de transport públic, 844 són per a suport del transport de viatgers. I això no està territorialitzat, i d'això també hi han comarques de Catalunya que se n'aprofiten. El que passa, que no es diu a quina va a parar en concret la partida. Per tant, insisteixo que vostè ens porta el debat cap a una trampa.

I, a més a més, hi ha una altra cosa. No es pot comparar així, a l'engròs, com s'està fent. Tenir diners en un lloc per a inversions no necessàriament ha de voler dir que allò sigui una cosa positiva. I tornem al model: nosaltres no entenem, per exemple, que inversions com les que es voldrien fer en determinades comarques pel fet que aquella comarca tingui una inversió hagi de ser positiu. Una nova autovia, l'eix Vic - Olot, per exemple, per a nosaltres això no és positiu; ens estimem més que hi hagi un altre tipus de foment d'un altre tipus de mobilitat. Perquè el que està clar és que el model ha de canviar.

Nosaltres ja fa massa temps que insistim que no podem amagar més el cap sota l'ala, que hem de posar clarament quins són els impactes ambientals que té el model actual de mobilitat. No podem continuar apostant sempre pel vehicle privat. Hem de reconèixer els efectes que això té, no només per al consum energètic, que en aquests moments a Catalunya, doncs, ja és el principal sector consumidor de fonts d'energia i que, per tant, amb les conseqüències que té això en el CO₂, amb la dificultat de complir Kyoto, etcètera. D'aquí ve que des del Govern catalanista i d'esquerres s'està plantejant un pla d'infraestructures que no contempli només les carreteres, com feien vostès, sinó un pla d'infraestructures general. I és en això que nosaltres reconeixem que s'està anant en una bona línia, insistint que queda molt de camí per fer. I ja li he dit les despeses previstes que hi havien en el transport en aquest país.

És cert que hi han determinades infraestructures, en concret les ferroviàries, que tradicionalment s'han concentrat molt més en l'àrea metropolitana, i tenim els metros, i tenim molts més..., els Ferrocarrils de la Generalitat són com molt més a prop de l'àrea metropolitana, i el que hi ha fora d'aquí, doncs, són coses com a molt puntuals. Però també és cert que s'estan fent passos i s'ha parlat molt del tren ferroviari transversal –que, per cert, doncs, ja s'han licitat els estudis informatius i d'impacte ambiental–, o és d'esperar que quan hi hagi el traspàs de les línies de tren que encara depenguin de l'Estat espanyol, això, puguem posar-ho també com a inversions, com a aposta pel transport públic des del Govern del nostre país.

Mentrestant, és evident que encara hi ha mancances a Catalunya, i de mica en mica aquestes mancances es van cobrint, com és, per exemple, doncs, el que es destina a la millora del transport de viatgers per carreteres –per entendre'ns, en els autobusos. Ja l'any passat explicàvem que hi havien partides que havien crescut un 439 per cent, que tenien 5,5 milions d'euros i s'havien incrementat, doncs, fins a 30 milions d'euros, en concret les destinades a la millora dels serveis de transport per carretera. Però això no vol dir, hi torno a insistir, que sigui suficient.

I vull acabar analitzant altres temes que també són d'aquests departaments, perquè sí que la mobilitat és apassionant, però és cert que no podem oblidar-ne d'altres, i en els quals també hi ha una diferència de model entre els que tenen la bancada d'aquesta banda i la que tenim els que donem suport al Govern, com són el de l'urbanisme i la planificació. També aquí podem comparar models.

Abans, no recordo qui dels dos parlava del litoral i del Pirineu. Mirin, el nostre model és facilitar el desenvolupament d'una forma sostenible, no d'una forma depredadora, com la que vostès havien fet fins al moment. I la història no perdona: la història reconeix que durant uns anys s'havia depredat el litoral d'una manera esgarrifosa i que, si no s'hagués parat aquesta ocupació, a hores d'ara no hi hauria un quilòmetre de platja, un quilòmetre de litoral sense apartaments i hotels a primera línia de mar. Per tant, això també és model.

I una altra qüestió que també és model és si es dóna suport o no es dóna suport als ens locals en aspectes com per exemple l'urbanisme. Ja l'any passat també ho dèiem, i aquest any es continua en la mateixa línia, la importància de donar suport als ens locals per facilitar-ne el planejament urbanístic. Faig esment de l'any passat perquè la puja important era allà, i el que és important és que ara es mantingui o que fins i tot encara pugi una miqueta més. L'any passat ja va pujar el 216 per cent i, per tant, enguany, si hi afegim el 3 per cent o una mica més, el que es pugui incrementar, doncs, es veu clarament que el nostre model és el de suport als ens locals, i no pas aquesta situació paternalista que diu vostè, d'imposició, que deien vostès.

I, finalment, un altre aspecte, el de la Direcció General d'Arquitectura i Paisatge, a la qual també novament hi torna a haver suport als ajuntaments, incrementa un 211 per cent les transferències de capital de suport als ajuntaments, a causa de la partida destinada a actuacions de millora de barris. I, per tant, entenem que aquí es persegueixen..., i l'objectiu hi és, i, per tant, els diners el que pretenen és que a final d'any s'hagi aconseguit assolir-los, es persegueixen tres objectius importants: col·laborar amb els ajuntaments, com ho hem dit reiteradament, cosa que abans era inexistent, frenar la degradació de barris a Catalunya, i fomentar la cohesió social.

Avui també podríem parlar d'habitatge, però com que estic segura, ja s'ha insinuat, que demà serà el dia que hi aprofundirem més bé, doncs, ho deixem per demà. També aquí podríem dir que hi ha un canvi, hi ha una diferència de model entre uns i altres, i, per tant, sí que és cert que el debat és de models, sí que està clar que nosaltres no coincidim amb el seu. I per això, votarem en contra a la seva esmena a la totalitat.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Acabat el debat d'aquest Departament, correspon iniciar el debat del Departament de Justícia. En aquest Departament hi han presentades dues esmenes a la totalitat, una d'elles, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I per exposar-la i defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Senyor president, honorable senyor conseller, il·lustres diputades i diputats, Convergència i Unió presenta l'esmena a la totalitat dels pressupostos d'aquest Departament, perquè per a nosaltres i per a la gent d'aquest país, que va seguint el dia a dia de la política, aquests

pressupostos no són una altra cosa que el que ja s'ha vingut dient fins aquí, que és la política de botafumeiro. I en què consisteix aquesta política? Doncs, em sembla que a hores d'ara ja tothom ho sap i ho té molt clar: una manera de governar pròpia de tres o set partits, segons com ho comptem, que ens dirigeixen, que sense guanyar les eleccions i atinellats per un pacte, on, per cert, no es parlava per res de justícia, van dedicar el que ha estat aquesta setena legislatura a donar-se fums, utilitzant tots els mitjans que tenen al seu abast, sense concretar res del que successivament han anat pressuposant o el que correntment també es diu sense *pegar sello*. Grans titulars i declaracions, sovint precedides i acompanyades per preguntes parlamentàries fetes pels propis grups que donen suport al Govern al propi Govern, amb una intenció, com es diu en termes jurídics *ad pompam vel ostentationem*, o sigui, per major glòria i honor, però sense cap contingut pràctic i positiu per a l'administrat.

Les grans promeses de canvi que havien fet i que havien aixecat tantes expectatives, per desgràcia, s'han convertit en grans muntanyes de fum. Ara, aquest any, com que van de *fashions*, doncs, ara toca un pressupost social. Pur decorat. Amb tant botafumeiro sembla, i això és més trist i més fort, que no s'adonin que als catalans els estan cremant de debò. Així, i això ho poden mirar a les enquestes, les enquestes últimes, les que fa el mateix Govern, el Centre d'Estudis d'Opinió, els diuen que el 60 per cent dels catalans estan insatsfets amb la seva política. (*Remor de veus*.) Només per veure que això que estic dient no és cap exageració només hem d'anar a l'últim ple, on a una pregunta de l'il·lustre diputat senyor Masllorens demanant pel Pla d'inversions dels edificis judicials, ja així començant a preparar el que seria el debat d'avui, diu textualment: «En aquesta legislatura estan programats trenta-quatre jutjats nous.» I diu bé el senyor Masllorens, perquè estan programats. Ja no diu ni tan sols «es faran», està reduint la cortina de fum, està baixant més a la realitat. «I s'han posat en marxa més edificis judicials que l'anterior Govern en totes les legislatures.» Política de botafumeiro. I en aquest cas, destructiu.

Però bé, aquest exemple concret jo els prego que no el tinguin gaire en compte, perquè tots sabem que l'il·lustre diputat, al qual jo personalment aprecio, és novellista i de vegades costa diferenciar quan parla seriosament. Clar que tampoc sembla seriós, i això és més fort, un pressupost, el d'enguany, que preveu inversions per a la construcció de vint-i-quatre edificis judicials sense especificar quins, ni si són de nova planta, si són ampliacions, si són reformes. I és que, i això també és per tenir-ho en compte, el mateix conseller, quan la setmana passada contesta aquesta pregunta de l'luïment, diu –i ho diu textualment– que aquest Pla d'inversions tindrà un bon resultat, que el resultat serà fantàstic quan s'acabi –quan s'acabi–, no diu quan s'acabarà. Però, també diu que aquest conseller, i va dir textualment, «no posarà cap primera pedra». Ni Audiència de Girona, per tant, ni Tarragona, ni res. Molt menys podem pensar, si ni audiències, en Falset, Ripoll, Terrassa, Granollers, Manresa... La ciutat judicial de Barcelona –Hospitalet continuarà encallada.

Hem d'agrair a l'honorable conseller la seva sinceritat, però no li podem agrair unes inauguracions que ja ens adverteix que no farà. I què en farà dels 48 milions d'euros pressupostats per a inversions? Donen per a molts vals de menjador, 48 milions d'euros. I és que en el pressupost del 2004 van anunciar la construcció de vuit palaus de justícia, que els van anunciar també al 2005 i que tornen a sortir en el 2006. Moltes repeticions. Obres, d'aquests vuit palaus que es van anunciar en el 2004, que els van adjudicar abans d'aquest estiu, que portaven ja un retard de divuit mesos i que ja havien estat concursats per primer cop l'octubre del 2003, quan governava Convergència i Unió.

Després diuen: «Principals eixos del pressupost, 693 milions d'euros», per a botafumeiro és fer-ne un gra massa. Després de pagar estudis i informes, que d'això sí que en fan –que d'això sí que en fan–, els ho reconeixem, alguna cosa els quedarà, perquè després de vint-i-tres anys d'oposició el que no entenem és per què necessiten tants estudis, teòricament ja n'haurien de saber, no?

Fan dos plans de xoc, aquests sense tants estudis, d'entrada, i diuen: «els dotarem de tantíssims recursos», i ens ho van dir ja només van arribar. I què hem vist? Doncs, sí, hem vist el xoc, el xoc dels educadors, el xoc dels sindicats, el xoc dels centres saturats i la impossibilitat d'aplicar uns programes educatius i que Catalunya continuï essent pionera en allò del que ens podíem sentir molt orgullosos, que era en les mesures penals alternatives i en la justícia juvenil.

Per tant, aquest pressupost, i perdonin que els ho digui, no és creïble, perquè no el podem donar per cert. I no és demagògia, i lamento que no sigui aquí el senyor Roberto Labandera, no és demagògia, perquè les obres o estan fetes o no estan fetes. I això és una constatació de la realitat. Vagin i mirin a veure on hi han noves places penitenciàries? Sí que hem vist mil reclusos més, mil interns més, però places noves...? Setanta-dues places provisionals, amb dos anys que porten. On està la política social, quan el màxim responsable de política penitenciària, abans regidor d'esports de l'Ajuntament de Barcelona, fa suprimir el camp de futbol d'un centre penitenciari massificat, perquè uns mòduls provisionals, a més, que encara no han inaugurat?

Com podem creure uns pressupostos d'un departament que continuament ens dona uns números que es contradueixen entre si i que, a més, no els quadren i que moltes vegades els diem: «Ei, que aquests números que ens estan donant en els seus informes no quadren d'una fulla amb una altra.» Arregli'ls abans de venir cap aquí. No hi ha manera, no els quadren ni quan els avisem. I és que el seu nivell d'ineficàcia és molt gran i està demostrat. Ni podem creure els números, ni els podem aplaudir per l'eficàcia.

Exemples de titulars d'aquest any de justícia juvenil, no ho dic jo, no és demagògia, ho diuen els mitjans: «Els centres de reclusió de menors estan al límit de la seva capacitat.» «Els centres de reclusió de menors en màxims històrics d'ocupació.» Incidents, fugues, focs, declaracions dels màxims responsables qualificant els incidents d'inacceptables, entre ells també els jutges de menors. Exemples, perquè no diguin que és demagò-

gia, coses concretes: Centre de menors de Girona, mes de setembre, tres focs registrats i nou evasions. Quaranta-un joves hi vivien en el mes de setembre, encara que l'equipament estava només preparat per a trenta. Cap plaça nova s'hi havia fet, s'havia ocupat ocasionalment la sala de visites per allotjar menors, s'havien instal·lat lliteres, mancaven reforços de professionals, problemes amb les substitucions. I aquesta situació no és pròpia només de Girona, sinó que es repeteix en els altres centres de justícia juvenil. I amb dades reconegudes oficialment i que no els donaré ara, però els les podria donar.

Més greu, segons els empleats, hi ha una mitjana de cinc agressions setmanals contra personal dels centres. Uns pressupostos fantàstics a nivell social. Els centres penitenciaris també a *tope* i sense noves places. Per cert, hem de creure els que ens estan dient que el centre penitenciari de Lledoners, que encara no han iniciat i que en aquest Parlament van dir que tindria 750 places, a hores d'ara ja estan parlant de 1.200? Això són els centres petits que deien? Si això no és cert, agrairé molt que ho desmenteixin, perquè això és el que en aquest moment s'està dient per fonts autoritzades.

Torn d'ofici, anem a parlar del torn d'ofici. Torn d'ofici, problemes? Moltíssims. Problemes per pagar-lo, amb uns pressupostos de l'any anterior que eren fantàstics, han tingut problemes per pagar-lo. Es deuen quantitats del 2004, tenen crisis i problemes amb els problemes d'advocats d'arreu del territori, no només a Girona, sinó també a Barcelona, la justícia gratuïta col·lapsada, i no ho dic jo, ho diuen els diaris també. El mateix conseller, quan pren possessió el degà del Col·legi d'Advocats de Girona diu que el torn d'ofici és insostenible i ofereix un sistema de recanvi. Per cert, també preguntat i m'agradaria que em contestessin si també –com diuen– és cert que el sistema nou que estan intentant imposar és el que el torn d'ofici passi a mans de grans bufets d'advocats. M'agradaria que ho desmentissin, perquè ens quedariem molt més tranquils. No han adequat els increments del torn d'ofici a l'IPC català, sinó a l'IPC espanyol. Potser és que s'estan avançant al resultat d'una política que ja es veu a venir. Només un problema: l'IPC espanyol és molt més baix que el català. I els advocats aleshores es queixen, perquè diuen que ells no tenen perquè suportar els costos d'uns serveis a la justícia i al ciutadà que són gratuïts per a qui no tenen recursos. I tenen raó els advocats.

Centre d'Iniciatives per a la Reinserció. Aquí ens arriben veus que la gestió del Cire presenta nombrosos punts foscos que haurien de ser objecte d'investigació en aquesta seu parlamentària. No ens podem permetre que una empresa pública de reinserció i amb un govern progressista, d'esquerres –i allò de «catalanista» deixem-ho, perquè en aquest cas no toca–, no ens podem permetre que aquesta empresa pública de reinserció de persones que estan privades de llibertat es converteixi en una gegantesca màquina de producció de beneficis per a directius i persones benestants a costa de l'erari públic, i sense repercussió positiva per als interns i internes. I per si aquestes paraules els semblen molt fortes, que ho són, jo ho reconec, i lamento ferir la seva sensibilitat, però em sembla que és pitjor ferir els interns, aquí hi ha un certificat de la directora tècnica de serveis del Centre d'Iniciatives on per a l'exercici de l'any

2004 aprova el pagament d'incentius a set directius, iniciant la llista el gerent, total 20.284 euros –20.284 euros– d'incentius per a directius que cobren un bon sou i que han estat nomenats a dit, front a 50 cèntims per hora que es paguen als treballadors, o sigui, als interns dels centres penitenciaris. Això és un pressupost social d'aquest Govern progressista.

Mirin, jo lamento molt haver de fer aquesta denúncia pública de tantes coses. La veritat, per molt que volgués ser positiva, resulta impossible. Si continuo repassant la inactivitat, és bastant generalitzada, fora del que és la màquina administrativa, que ha funcionat i funciona i funcionarà a pesar seu, veiem que el Pla de normalització lingüística ha desaparegut, no hi ha ni un sol euro. Per als jutges de pau, que eren la veritable justícia de proximitat, tampoc no hi ha pressupostat res de res. «Inversions repetides?», es preguntava abans el diputat d'Esquerra Republicana. Doncs, hi ha molta invertida. Molt bé, és que encara que tinguéssim aquí els pressupostos de la NASA no els els podríem votar a favor, perquè no són creïbles aquests pressupostos, perquè el creïble és el que veiem i el que toquem. I què veiem i toquem? Zero, zero, molts discursos i res més. El que els deia: política de botafumeiro. Res útil ni creïble per als ciutadans de Catalunya, que ja estan demanant el recanvi –el recanvi–, perquè el canvi que vostès van anunciar hem comprovat per desgràcia que era fum. És evident que, amb aquests arguments que els he donat, no els votarem a favor, els pressupostos.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari Popular, en nom del qual té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Molt bé. Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades... En primer lloc, agrair la seva presència, conseller. I un, en aquestes hores del dia, doncs, fins i tot té la temptació, no?, vull dir, ja que parlem de justícia, d'utilitzar el símil que s'utilitza sovint als nostres jutjats de dir: «Doncs escolti, miri, jo, per economia, en aquest cas no processal, sinó parlamentària, podria donar per reproduït l'informe del president del meu Grup Parlamentari en el que ha estat la defensa i el seu posicionament de l'esmena a la totalitat», perquè els grans trets d'aquest debat considero, doncs, que ja han estat debatuts, ja han estat posats damunt de la taula, i un té, atesa l'hora, doncs, la temptació d'utilitzar..., doncs, el fet de parlar..., parlem d'economia processal i, escolti, donem per reproduït el que ja s'ha dit fins ara.

Ara bé, lògicament, el Departament de Justícia té la importància que té, i és obligat, o és imperatiu, que per part del nostre Grup Parlamentari fem defensa de l'esmena a la totalitat que hem presentat en aquesta secció i que creiem plenament justificada. Desgranaré al llarg de la meua intervenció els fets o els motius, no?, que en motiven la presentació, grans trets que també ja han estat posats damunt de la taula per la diputada que m'ha precedit en la paraula, la senyora Ribera. I, per tant, nosaltres defugirem les comparacions minucioses pel que fa a imports o partides estrictament econòmiques,

i accentuarem la nostra intervenció, la nostra crítica, lògica crítica, per altra banda, no?, en lo que considerem inexistent política social pel que fa a l'Administració de justícia, fet, entenem, reflectit en uns pressupostos que no aporten res i sense que s'hi observi cap tipus de disseny de polítiques innovadores ni objectius definits per a la millora del Departament.

No entrarem, tal com hem dit, en el detall de cadascun dels capítols, sinó en les grans línies de desacord en què sustentem la nostra intervenció i la nostra esmena..., pressupost que, de social, escolti, en té el que ha de tenir, ni més ni menys, lògicament. Les polítiques de la Generalitat són, evidentment, socials, i, per tant, els seus pressupostos han de tenir un contingut social. Escolti, avui la Generalitat no té competències en defensa ni tenim exèrcit, i, per tant, doncs, les grans inversions han de ser en polítiques socials, lògicament, i, per tant, no en té ni més ni menys del que imperativament ha de tenir.

Ara, el que sí que és cert és que, pel que fa al Departament de Justícia, no es solucionen les grans mancances de l'Administració ni, en aquesta línia, cap dels eixos, entenem, al voltant dels quals haurien de gravitar les polítiques del seu Departament.

L'aposta és una administració més àgil, una administració més eficaç, una administració més propera, que doni solucions als problemes actuals de la nostra Administració judicial, als problemes de planta, als problemes de l'elevadíssima mobilitat del personal, dels jutges i magistrats, a l'elevat nombre de jutges provisionals, a la sobresaturació també de la immensa majoria, per no dir la totalitat, dels nostres jutjats a Catalunya. I, per tant, aquest increment del pressupost, que hi és, efectivament hi és, que equival aproximadament a un 12, un 12,7 per cent del total, doncs, creiem que és absolutament insuficient per donar el veritable impuls que la justícia a Catalunya necessita i requereix per assolir no solament una millor mitjana de valoració dels mateixos ciutadans, sinó per assolir una acceptable administració de justícia per als ciutadans i per als justiciables.

Són necessaris, honorable conseller, més diners per dotar-nos de més mitjans materials i per dotar-nos també de més mitjans humans. I entenem que hi manca, aquest esforç pressupostari del Departament per assolir aquesta fita, que avui s'endevina molt llunyana, fita que ha de ser, doncs, una justícia que, veritablement, ho repetim, serveixi els interessos dels ciutadans, propera, àgil i eficaç.

I, tal com diem, ho repetim, manca aquest esforç pressupostari, i, a més a més, permeti'm, honorable conseller, que posi de manifest, com ja he fet en altres ocasions, i des de lo que afecta el meu territori, les comarques de Lleida, lo que considerem un greuge comparatiu que comença a ser hora que el seu Departament comenci a posar-hi solucions de veritat.

I li donaré quatre dades, només, les més significatives, les que el Departament, el seu Departament, presenta, també com és lògic, i ho respectem, a so de bombo i platerets d'un pressupost de quasi 700 milions d'euros.

La creació i posada en funcionament de vint nous òrgans judicials; la construcció de vint-i-quatre nous edificis

judicials... Ara bé, és que hem de mirar, honorable conseller, que aquestes inversions, prou importants, prou necessàries, són poc equitatives i poc solidàries amb el territori. Senyor conseller, si de les inversions, amb sistemes de finançament específic, que se'ns han fet a mans aquesta tarda..., escolti'm... Jutjats: Ciutat de la Justícia de Barcelona - l'Hospitalet de Llobregat, jutjat a Sant Boi de Llobregat, Jutjat a Cerdanyola del Vallès..., que no diem que no siguin necessaris, lògicament que ho són, per això els fan!, però, escolti, honorable conseller, Barcelona o àrea d'influència de Barcelona. Jutjat de Cornellà del Llobregat, jutjat de Santa Coloma de Gramenet, del Prat de Llobregat... Senyor conseller, on estan les polítiques de reequilibri territorial del Departament de Justícia? On estan? (*Veus de fons.*) D'Igualada, el d'Igualada, Vilafranca, Vilanova... Lleida, senyor conseller? Ah!, no nos ha tocat; hem estat de mala sort, no?, en aquests pressupostos. A veure si en els que vénen tenim més sort, no?

No, honorable conseller, no –no–, és que això és així. Jo no en vull amagar cap, de dada, però diguem-les totes, llavors diguem-les totes, i posem, doncs, els punts sobre les is. I la realitat és aquesta. La segona fase, tercera fase..., d'onze edificis judicials, escolti, hi ha tres –tres– actuacions del Departament de Justícia a les comarques de Lleida, tres. (*Veus de fons.*) No!, és que n'hi ha tres. Escolti'm, una de 3.000 i escaig euros per a l'arranjament del Jutjat de la Seu, crec recordar, una altra de 18.000 euros i una altra per a un centre nou, de menors, crec recordar també, d'acord? Escolti, tres. (*Veus de fons.*) No, són tres actuacions. Escolti, si no m'he equivocat de pressupostos i he agafat los d'un altre any, i no ho crec, honorable conseller, és lo que hi ha; vull dir, això és indiscutible. El paper és el que és i els números són els que són.

Ara bé, nosaltres preguntem, aleshores, i permeti'm que ho faci i ho torni a repetir: on són les polítiques per tal d'assolir l'anhelat i tants cops reclamat i exigit en boca de vostès reequilibri territorial en el món de la justícia? On són les inversions, les polítiques socials del seu Departament en les zones deprimides de Pirineu i Prepirineu, a les Garrigues, al Pallars, a la Ribagorça, a l'Urgell? On són? No n'hi ha.

Vostès diuen una cosa i en fan una altra. Aquests són uns pressupostos que aposten i potencien l'àmbit de la justícia en les grans concentracions urbanes i castiguen durament –castiguen durament–, amb el pitjor dels càstigs, que és l'oblit, les zones més despoblades de Catalunya, les zones rurals de Catalunya. Vostès aposten clarament, amb aquests pressupostos, en el seu Departament de Justícia pels vots en contra del país, aposten pels vots en contra del territori, aposten pels vots en contra d'unes polítiques sostenibles i de reequilibri en l'àmbit de la justícia. Vostès volen situar a la Catalunya rural al mig del no-res. Aquesta és la impressió que nosaltres, honorable conseller, i li ho dic amb tots los respectes, que sap que els té, deduïm dels pressupostos del seu Departament, tot i que reconeixem –tot i que reconeixem– l'esforç especialment en institucions penitenciàries, esforç en l'augment del personal, ja que del total dels prop de 1.200 funcionaris de més previstos, la meitat formaran part de la plantilla d'institucions pen-

nitenciàries, de la qual cosa ens congratulem, i li ho diem de debò. És positiu, era necessari, de ben segur que millorà la seguretat als centres penitenciaris, i els nostres funcionaris de presons podran gaudir d'una major tranquil·litat a l'hora de desenvolupar la seva feina.

També, senyor honorable conseller, voldríem posar de manifest que en les seves intervencions a la Comissió de Justícia ens parlava d'un dels grans eixos, ens parlava de la justícia de proximitat. Escolti, nosaltres, de l'escandall que hem fet dels pressupostos ens crida especialment l'atenció, per exemple, la desaparició de la partida de formació de jutges de pau. En els pressupostos del 2005 hi havia una partida, que no és que fos molt important, però hi era, i a partir d'allí, doncs, escolti'm, zero és no res, u és infinit. I, per tant, hi havia una partida de 54.000 euros per a la formació de jutges de pau, que, a nosaltres, ens crida especialment l'atenció que hagi desaparegut. «No, és que s'ha inclòs en una partida d'altres despeses...» i tal. No, senyor conseller, hi havia una partida específica per a la formació de jutges de pau i ha desaparegut. Per tant, un es pregunta: home, l'aposta és per la justícia de proximitat? No ho sé. Potser la justícia de proximitat que vostès entenen és la de les grans concentracions als nuclis urbans. Nosaltres l'entendem diferent, i per això ens crida l'atenció que aquesta partida hagi desaparegut, com també la partida de normalització lingüística, que ha passat de prop de 2 milions d'euros al no-res, ha desaparegut dels pressupostos. I també se'ns deurà dir i se'ns deurà argumentar: «No, és que això està a la partida “diversos”». Home!, miri, és a la partida que és, «diversos», però «diversos» és «diversos», i normalització lingüística és normalització lingüística i formació de jutges de pau és formació de jutges de pau, i no «diversos» o altres despeses.

Per tot això, honorable conseller, nosaltres creiem que, tot i l'increment, que, tants per cents al marge, tampoc suposa un excessiu esforç..., el reconeixem en l'àmbit penitenciar –el reconeixem–, i li agraïm que així hagi estat, perquè era una necessitat vital per al nostre país, eh?, per a la tranquil·litat, ho repeteixo, del treball dels funcionaris de l'Administració de justícia, però tampoc..., el global del pressupost és un augment de 76 milions d'euros, que tampoc, doncs, és un increment espectacular, o el que necessita, entenem, per lo que hem dit fins ara, el Departament de Justícia.

En resum, entenem, honorable conseller, que estem davant d'uns pressupostos que no resolen gens els problemes de l'Administració de justícia, que no són innovadors, que no són avantguardistes, que no aporten polítiques noves, i menys agosarades, que són marcadament centralistes, reflex del fracàs de les polítiques del Departament de Justícia, i que semblen més els pressupostos de la pesseta que no pas els pressupostos de l'euro que necessita el nostre país.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn en contra. Per formular-lo, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, com sempre, ens toca fer la defensa d'aquest capítol en una hora una mica intempestiva, però aquí estem, i s'agraeix a tots els diputats i diputades que són aquí...

Certament, constato que això de ser a l'oposició és molt dur —és molt dur. Avui he sentit, per cert, per part del senyor Montanya, un nou concepte, que és el de «pressupostos avantguardistes». Però anirem treballant, a veure si, a més a més d'un concepte, ho podem convertir en una realitat.

El que passa és que veig que, sobretot la senyora Ribera, amb això d'aquesta dificultat que dic de ser a l'oposició, que conec i reconec que és dur, ja ho he experimentat, en comptes de fer allò que se sol fer de si es veu el vas mig buit o el vas mig ple, cosa perfectament lògica segons la posició des que hom mira el vas, vostè és que en un vas, com aquests pressupostos de Justícia, que està curull simplement no hi veu l'aigua, i això ja és més preocupant.

Això sí, suposo que això forma part d'una estratègia que, com ha dit algú abans, algun cap pensant dissenya des del carrer Còrsega traient fum, eh?, i de tant fum que treu, i, a més, tenint en compte que ens acostem a les dates nadalenques, al final s'ha convertit en l'estratègia del fum, fum, fum, i resulta que no saben dir molt més que això.

Curiosament, li ho dic, i repassi el seu discurs de fa un moment, vostè no ha dit res del pressupost, perquè, al final, el que hom pensa és que no l'ha llegit. Fixi-s'hi, eh? No ha fet esment de cap partida del pressupost. Portava un discurs, que és el que més o menys hem anat sentint que va repetint en la Comissió de Justícia. Avui ha fet el mateix. Però el pressupost, que, teòricament, és el que debatem avui aquí, no ha aparegut per enlloc.

Sí que veig que li agraden els novel·listes, i, ja que li agraden, ja li dedicaré un llibre, si vol. En aquest Any del Quixot hem de dir allò famós del «ladran, luego cabalgamos». Potser és així.

Bé, dic això, perquè —i també senyor Montanya— estem davant d'un pressupost que creix, que creix molt, que augmenta per sobre de la mitjana del pressupost global del Govern, que, a més a més, si hi afegim els 321 milions d'euros d'inversió en finançament específic, que també està bé, aleshores ja passa a ser del 14,6 per cent, amb una despesa d'inversió de 370 milions d'euros i un increment d'inversió respecte al 2005 del 23 per cent.

Tot plegat, amb o sense inversió extraordinària, un creixement, com dic, clarament superior a la mitjana del Govern.

Si comparem el darrer pressupost aprovat per Convergència i Unió, potser a vostè li sona, amb el que ara estem defensant, constatem que en l'àmbit de la justícia s'ha incrementat un 45,35 per cent. És allò que dic del vas mig ple o mig buit. És que això simplement jo crec que ja, en aquests moments, vostè ja no veu ni el vas. Però ja no només hi ha aquest increment tan important. El Departament de Justícia es caracteritza per una altra qüestió, també especialment important: pel rigor pressupostari. I això és el que ens permet parlar

d'eficiència en la gestió d'aquest Departament. Gastar bé és tan important com tenir més diners. Si m'ho permet, és una altra manera de tenir més diners. Per tant, no és solament que s'incrementi com li dic d'aquesta manera important, sinó que, a més a més, tenint en compte que és el Departament que està fent un major rigor pressupostari, doncs, evidentment, encara, aquests diners que tenim els tenim com si en tinguéssim més i amb més eficiència.

De tota manera, això de l'eficiència, miri, vostè últimament ha fet unes preguntes sobre despesa en alguns capítols, d'això no n'ha fet esment ara, curiosament. Per exemple, ens podríem referir a les despeses de protocol, perquè també és important explicar no solament allò que a vostè l'interessa, ja que fa les preguntes, doncs jo aquí explico el que diuen aquestes respostes. Any 2002, 85.000 euros; any 2003, 99.000, gairebé 100.000 euros en protocol en el Departament; any 2004, 66.000 –33.000 menys, un terç de reducció de despesa en protocol—; any 2007, encara estem per sota. Despeses de viatges del Departament de Justícia: any 2003, 155.000 euros; any 2004, 75.000 —la meitat. Vostè havia fet aquestes preguntes, ho dic perquè si no ha llegit les respostes ja els les llegeixo jo. Vostès saben que és cert i és evident que tot el Govern està compromès en la reducció del dèficit desorbitat que ens vam trobar fa dos anys. Ho saben molt bé. El Departament de Justícia, com ja li he dit, continua sent qui més ha reduït aquest dèficit, i ha estat, per tant, el més aplicat en aquesta matèria. Això, malgrat tot, és compatible amb una política d'enormes inversions. Vostè ho amagava, perquè ha trobat excuses per a dir si es fan, si no es fan, si es diu que es faran, però no es faran, etcètera, però bé, de moment s'anuncien, es liciten. Per exemple, el 2003, vostè sap, i hi feia referència fa un moment, que ja s'havien fet concursos, el que no diu és que havien quedat tots deserts, tots. I que de cara a la nova licitació no és que s'haguessin de fer més estudis, és que hi havia una nova llei que aconsellava que els jutjats, que les oficines judicials fossin diferents de com s'estaven fent fins ara, que totes es feien amb un sistema que ara no serveix, i per tant, s'havia d'estudiar com havien de ser.

En qualsevol cas, això, com dic, està sent compatible i es va posar de manifest la setmana passada com vostè mateix deia fa un moment, perquè aquest Govern ha posat en marxa a mitja legislatura, mal que els pesi, la rehabilitació i la construcció de més edificis judicials que el Govern anterior en tres legislatures. Jo no he dit en totes. He dit en tres. Ara, que en dos es faci més que en dotze, home, alguna cosa ja ens diu, la comparació ens du a constatacions espectaculars. Després diré quins. Més que res, també, per contestar el senyor Montanya que n'hi ha uns quants d'aquests, uns quants, que són pel territori de Catalunya, i no solament en les zones que ell indicava.

També s'ha renovat el parc informàtic de l'Administració de justícia i s'ha elaborat un nou programari, ja que l'anterior era de domini públic, potser vostès eren els únics que no ho sabien, que no havia anat mai bé, no havia funcionat. I demanaven, els propis operadors, que es canviés el sistema informàtic i els programes. Doncs bé, això també s'està fent.

També parlarem de presons. En aquest capítol també s'ha fet més en un any i mig que el que es va veure en cor de fer el Govern anterior, i aquí sí que dic en deu anys, perquè s'ha fet un pla, s'ha presentat i s'ha començat, ja, a executar, quan, en realitat, l'anterior Govern va ser incapaç, l'única fórmula que ens va plantejar aquí va ser sempre la de fer macrocentres i només sempre en els mateixos municipis. Vostès ara critiquen molt el que s'està fent, però, en qualsevol cas, és un projecte molt més equilibrat i molt més sostenible. Però es fan presons, és veritat, se'n comencen de noves, però ja saben vostès que no només de pedres viu la política penitenciària. Essent molt importants, perquè ho són, per aquesta massificació que la senyora Ribera sempre s'entossudeix a dir que va ser d'un dia per l'altre i que ningú la podia haver previst. Devia ser l'única que no la va preveure, perquè tothom sabia que això passaria, l'únic que passa que uns van tenir possibilitats i temps per a programar els nous centres i no ho van fer, i altres la massificació se la van trobar des del primer dia i van fent els centres.

Doncs bé, com dic és important també fer actuacions en altres terrenys, perquè no tot són les pedres ni els edificis, per a dignificar la vida quotidiana dels presos i preses, per fer allò tan important que cada any diem aquí també quan parlem de pressupostos, normalment ho dic jo, avui no recordo que ho hagin dit vostès, però potser no ho he sentit i ho han dit, que és això famós de la reinserció, la rehabilitació dels presos, que al final és el mandat constitucional que hi ha darrere del sistema penitenciari.

També hi ha un augment de les mesures penals alternatives. Sobre això anem sentint cada any, com un tema recurrent també, que no hi ha inversió, que no es fa res, i resulta que, si ens haguéssim quedat amb el que es feia abans, realment es faria molt poc. Això sí que li ho reconec a vostè.

També parlarem, si els sembla, de la modernització i l'agilitació de serveis a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques. Un element molt important, perquè vostès s'han passat molts anys, molts, parlant d'aquesta famosa societat civil tan important, que calia defensar, avui també ho han fet, que cal defensar, que se l'ha d'ajudar, que se li ha de donar suport, etcètera, però resulta que no van pensar mai en una qüestió tan important com és la digitalització del servei, com és la informatització per donar un millor servei a les associacions, a les fundacions i, en definitiva, a la societat civil, organitzada aquesta tan important.

El Govern catalanista i d'esquerra ha passat de les paraules, les bones paraules que hi havia, als fets, de les paraules als fets, per exemple, com dic, en la modernització de l'Administració de justícia: vint-i-cinc nous òrgans judicials creats l'any 2005, pel Govern central, aquell que a vegades ens diuen que és tan dolent, i que ha fet aquests vint-i-cinc òrgans aquest any 2005, que no s'havien fet en tota la legislatura anterior. Vostès que eren tan amics del Govern que hi havia llavors, i Govern molt ben representat aquí pel senyor Montanya, que és del mateix partit, doncs bé, no els van fer. Ara resulta que el segon exercici en què hi ha el Govern catalanista i d'esquerres, el Govern amic de Madrid,

aprova aquests vint-i-cinc nous òrgans judicials que tanta falta fan a Catalunya.

El Govern, aquest any, sol·licita també, això consta, i crec que vostè, senyora Ribera, hi ha fet referència, o el senyor Montanya, ara no ho recordo, als vint nous òrgans judicials per al 2006, que comportarien, i estan pressupostades, perquè no es tracta només de parlar, es tracta de reflectir-ho en el pressupost, 212 dotacions de personal noves per a aquests nous òrgans judicials.

S'aposta per una política de personal que té com a objectiu la reducció dràstica de la interinitat de l'Administració de justícia, un element important, però també per una millor gestió de la borsa d'interins, seleccionant-los amb criteris més rigorosos i més eficients en els seus resultats. Vostès tenien molts interins i una selecció d'aquests interins amb poc rigor.

Cent trenta dotacions de personal destinades a programes de millora de l'Administració de justícia. Senyor Montanya, em sembla que no ho ha vist, a part de Fiscalia, Registre civil, Institut de Medicina Legal, Oficines d'Atenció al Ciutadà, informàtica judicial, assessorament tècnic als jutges, també dintre d'aquestes cent trenta dotacions de personal per als jutjats de pau i les secretaries de jutjats de pau.

Cinquanta-una dotacions de personal i la previsió d'una relació de llocs de treball per a la implantació de la nova oficina judicial. Quants anys fa que en parlàvem? Anem parlant, també, com un tema recurrent. Aquí, en el pressupost, que no sé si s'ha llegit, perquè no ens ho ha explicat, hi ha reflectida aquesta creació de llocs de treball per a noves oficines judicials.

Dotze dotacions de suport per als jutjats de violència domèstica.

I ara sí, inversions en nous edificis judicials: nous edificis a Barcelona, Tarragona, Girona..., no a Lleida, a l'Audiència Provincial, perquè vostè sap, suposo, senyor Montanya, hi deu haver anat alguna vegada, que tenen, i no la vam fer nosaltres, per tant, està molt bé que ho digui, una Audiència Provincial que sembla Hollywood, i comprendrà que si és moderna, és recent, fa molt pocs anys que està feta, lògicament, no tindria sentit que hi hagués aquesta dotació. Ara, jutjats a Vilafraanca, Igualada, Manresa, Tortosa –no la Tortosa de l'àrea metropolitana sinó la de les Terres de l'Ebre–, la Bisbal d'Empordà –no l'Empordà de l'àrea metropolitana sinó de les terres gironines–, Sant Boi, el Prat, Martorell, Esplugues, Sant Feliu, Cornellà, el Vendrell –no d'aquí, d'allà–, Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Berga, Vilanova i la Geltrú, Olot –la capital de la Garrotxa–, Balaguer, Santa Coloma de Farners, Cerdanyola, Terrassa, Rubí, Granollers, Mollet, i ampliació de jutjats –ampliació, també– a Reus, Mataró, Vic, Falset, Ripoll i Lleida.

Per tant, em sembla que estem parlant de jutjats arreu del territori. No arribem a l'extrem de demanar, com es demanava en una esmena de Convergència i Unió l'any passat, en els pressupostos, que poséssim un edifici judicial a Sort, on no hi ha partit judicial. Tot arribarà, però de moment no hi és, i per tant, nosaltres els posem on hi ha partit judicial. Això sí, és lògic, perquè això forma part de l'eficiència en el pressupost

Per tant, ja ho he dit, més inversions ara que en tres legislatures passades. Més de 476 milions d'euros per a la construcció i la rehabilitació d'edificis judicials a trenta-tres partits judicials de Catalunya. Em sembla que és alguna cosa.

Ara, aquí sí que la senyora Ribera ha dit una cosa que a mi m'ha fet pensar, el tema de les primeres pedres: «No posen primeres pedres, *ergo* no es construeix.» Home, miri, jo vaig anar a la col·locació de la primera pedra, la senyora Gispert ho recordarà molt bé, de Brians II, i escolti, la pedra sí que hi és, encara hi deu ser, allà sota, amb la signatura i tot, i no sé si la foto i tal, ara, després es va haver de tardar anys a començar l'obra perquè no hi havien fet els censos emfitèutics, passava per allà un canal de no sé quin producte químic. Jo sóc de lletres, però sí que sé que si l'haguéssim punxat potser hauríem petat uns quants, en fi que no es podia fer res més que col·locar la primera pedra. Sort que la primera pedra no es va col·locar sobre aquest canal famós. No, escolti, primeres pedres, té raó, senyora Ribera, en veurà col·locar poques, perquè no se'n colloquen. Això no vol dir que no comenci la construcció dels edificis, en aquest cas, judicials, com vostè molt bé sap i la gent de les poblacions també. Jo vaig a alguna d'aquestes poblacions, per exemple, a Olot, hi vaig bastant sovint, i em diuen: «Home, ja era hora que es comencés a fer aquest jutjat, que en vam sentir a parlar molt de temps, però no havia començat.» Almenys en aquest cas no van posar cap pedra, això és veritat.

Renovació, com dic, de tot el parc informàtic de l'Administració de justícia a Catalunya. Importantíssim. Aquest any, ja, els jutges i els fiscals, tots, tenen un ordinador personal, un ordinador portàtil, molt important, poden endur-se'l a casa, treballar a diversos llocs per a fer la seva feina, les sentències, etcètera, era un element clau, amb aquest nou programa informàtic, hi insisteixo, i la possibilitat de connexió a través d'internet. No s'havia fet, ningú hi havia pensat abans.

També en matèria de política penitenciària de les paraules als fets. Ja no és solament com he dit la capacitat demostrada pel Govern a l'hora de dissenyar un pla, un nou pla i aplicar-lo –i aplicar-lo–, perquè de plans se'n poden fer, i després no aplicar-los, sinó que es respecta el compromís, i vostè potser no ho sap, però els que hi eren en la legislatura anterior ho havia dit insistentment a la Comissió de Justícia, de fer centres més petits, més humanitzats i per tot el territori. Sortosament, aquest és un compromís que es compleix, que està inclòs en el pla, que els nous edificis que estan pressupostats per començar aquest any vinent respecten i compleixen, i per tant aquest és, també, un element importantíssim.

També hi ha un element d'increment de personal –suposo que vostè sap que això està previst, ho deu haver vist en el pressupost– molt important per al tema de centres penitenciaris: 139 dotacions de personal per al nou mòdul de Quatre Camins, 516 per a Brians II, 30 dotacions de personal específicament per potenciar les polítiques de rehabilitació i, si ho sap –això no està en el pressupost, però ja li avanço per si no ho sap–, un acord sindical perquè els processos de selecció en el futur del personal penitenciari, sobretot de vigilància,

siguin molt més rigorosos, amb col·laboració –com diré després també– del centre d'estudis i amb un curs de preparació, com es fa des de fa molts anys amb els Mossos d'Esquadra. Per tant, un procés de selecció previ, també, previ, de tot el personal que ha d'entrar, i un curs de formació posterior a la seva preselecció.

I aquí vostè..., hi insisteixo –ja li ho he dit abans, ho ha passat de llarg–, una aposta ferma i decidida també per l'ampliació de l'aplicació de les mesures penals alternatives. Vostè deu saber, suposo –a part que hi ha un milió i mig més dels que ja hi havia, d'euros, per a aquesta matèria; això vol dir creure-hi; si no s'hi cregués no hi hauria més pressupost–, vostè deu saber que hi havia una experiència pilot, un programa pilot al Jutjat d'Arenys, que ha anat realment molt bé, ha funcionat, ha augmentat d'una manera espectacular l'aplicació de les mesures penals alternatives, fins al punt que necessitem més dotació per poder exportar aquesta experiència a altres jutjats i altres llocs de Catalunya.

En la justícia juvenil, que vostè coneix bé, em sembla, pel seu passat polític, el pressupost preveu també la compra i adequació a Barcelona i a Tarragona de dos edificis per destinar-los a centres de menors i la provisió de 58 places. I, com he dit en el cas de la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, digitalització general de tot aquest procés, un procés pioner que permetrà fer les gestions per internet a 40.000 associacions i 2.000 fundacions catalanes. Això sí que és donar suport, com li deia, a la societat civil organitzada, i no altres paraules que s'enduen el vent, amb fum o sense fum.

I acabo, com li deia, amb el Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada: un 13,5 per cent més d'aportació corrent per reforçar els programes de formació. Vostès, de formació, en parlaven, i, el Centre, també el tenien; del que es tracta és de dotar-lo bé, tant de personal com de mitjans econòmics, i fer-li fer una funció tan important com he dit abans, que és la mateixa selecció del personal en els processos de contractació i després, també, la formació abans que aquest personal s'incorpori als llocs de treball.

Per tot això, comprendran, senyores diputades i senyors diputats, que no podem donar suport a les dues esmenes a la totalitat.

El vicepresident segon

Gràcies, illustre senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la illustre diputada senyora Elena Ribera.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora diputada, pot prendre la paraula quan vulgui.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades... Miri, senyor Àlex Masllorens, és que això seu és fantàstic. Com a novel·lista no té preu. El que ens acaba d'explicar és la versió en viu i en directe, relatada aquí mateix, acabada d'inventar, d'una novel·la de misteri i de ciència ficció. De misteri, perquè tot ens ho explicarà després; només li faltaven les portes: nyiiiiic, nyiiiiic... (Rialles.) Perquè aquestes portes, aquestes

portes són les dels jutjats, aquests jutjats famosos, que els inauguren, que els inauguren..., porten tres pressupostos amb els mateixos vuit jutjats que nosaltres els vam deixar preparats.

És clar que no ens pot explicar quins jutjats faran, perquè (*veus de fons*)..., o que han fet. Diu que ens els dirà després. Digui'ns-els, si us plau, perquè el misteri aquest ens ha entusiasmat. Jo, la veritat, els felicito, perquè tenen un diputat excel·lent, perquè venir aquí, sortir i defensar sense coses concretes... A mi em diu que no m'he mirat el pressupost. I tant, que me l'he mirat, el pressupost! La pena és que mires aquells números i dius: «Però que fantàstics!» Si de tot això fessin alguna cosa, seria genial, perquè quan nosaltres... Tornarem a governar. Quan tornem a governar... (*Remor de veus*.) És igual, és igual, el temps ho dirà. Però el que volem en aquest moment que estem a l'oposició és que Catalunya continuï avançant, i no ho està fent. Perquè no és una qüestió del carrer Còrsega, és una qüestió dels centres penitenciaris i dels òrgans judicials de tot Catalunya. On són? Si no ens fa falta cap estratègia! Però si vostès ens fan l'oposició sols! Però si podrien dir: «Dejadnos solos!»

Miri, senyor Masllorens, la seva novella, que la hi recomanem, és *Desventures del tripartit mentre van estar al Govern*. Nosaltres els avalarem perquè li donin un premi literari, perquè és que ni el novel·lista amb més imaginació s'hauria imaginat tants despropòsits com hem vist fins aquí, per a desgràcia i per a descredito de tots els catalans i de la nostra política, que estava molt alta.

Plans, plans, plans, plans... Plans, això és el que saben fer, plans. (*Rialles i remor de veus*.) Són uns excel·lents planificadors, que tindrem en compte quan tornem a governar, perquè, de màrqueting, en saben moltíssim. (*Rialles*.) Ara, de concreció... No m'han pogut concretar ni les dos preguntes que els he fet. Torn d'ofici, què passa amb el torn d'ofici?, què pensen fer amb el torn d'ofici? Pensen saldar els deutes que tenen? Com pensen gestionar les quantitats del torn d'ofici? Hi haurà justícia gratuïta a Catalunya? Passarà per grans bufets d'advocats? No m'han contestat allò de les places de Lledoners. Eren centres petits, ara seran centres grans? És clar que, com estan planificats, ja els ho contestarem nosaltres, perquè nosaltres els direm quantes places tindran, perquè nosaltres sí que posarem primer les pedres, perquè ja ho hem deixat preparat... I amb aquest gran parèntesi del Kit-Kat que ha suposat el tripartit, doncs, quan nosaltres tornarem, ja farem tot el que no estan fent.

Ara bé, ordinadors. Diu: «Hem posat ordinadors.» Però si ja els van posar l'any passat! Què han fet?, tornar-los a portar? (*Remor de veus*.) És clar, com que se'ls emportaven cap a casa...? No ho sé, no ho sé. És un misteri, de veritat, eh? El misteri dels ordinadors: l'any passat els van posar, aquest any els tornen a pressupostar...

«Un pressupost curull». I tan curull, i tan curull! La veritat... Eficiència? Ja és genial –ja és genial! Conclusió: és el pressupost millor de tots, aquest és el Departament més eficient de tots. Genial. Realment, em deixa sense paraules. Temps perdut, dos anys.

El conseller es va plantejar dimitir quan allò de la sentència del sotsdirector de Quatre Camins. No ho va fer. No sé si me n'he d'alegrar o ens hem d'acompanyar en el sentiment. La veritat és que si amb totes les planificacions i tan gran dominadors com són de la política de màrqueting, tenim la sensació i tenen els catalans la sensació que vostès no fan res, és que comencem a tremolar, nosaltres!, perquè vol dir que darrere d'aquesta política mediàtica deu haver-hi més forats que en un formatge *gruyère*, en la seva gestió. La veritat...

I ja no parlem de pressupostos, ja no parlarem dels pressupostos: política social, Justícia i Pau. Què els ha dit aquest any Justícia i Pau? Els ha dit que en el que és, per exemple, assistència religiosa, que no costa un duro..., ni tenen assistència religiosa individual, perquè no són capaços de trobar un local petit, un espai on, amb intimitat, puguin rebre assistència els interns, ni són capaços de trobar espais comuns per a totes les religions, on puguin celebrar actes col·lectius, perquè o passa gent o hi han interferències o no està net. La veritat, això no costa un duro i demostraria que tenen bona intenció.

Com a novel·lista, genial, de veritat. A la propera, *Les desventures del tripartit*, que qualsevol català li'n podrà donar dades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té, en nom del Grup Parlamentari Popular, per formular el torn de rèplica, la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies; gràcies, president. Serem molt breus, eh?, que ningú es preocupi i s'espanti; només dos puntualitzacions, i breus. Escolti, senyor Masllorens. Ens ha posat de manifest que el pressupost creix, i creix molt, en aquest Departament. Miri, el pressupost creix la mitjana que creix el pressupost, el global del pressupost: un 12 per cent, un 12,7 per cent; això és el que creix. I, per tant, doncs bé, que creixi, nosaltres ja ens en congratulem. Però, escolti, no per això vostès s'han de posar cap tipus de medalla, que sembla que posin els diners de les seves butxaques. Els diners són de tots els ciutadans, són de tots els catalans! I, per tant, la seva obligació és de gestionar correctament aquests diners! Només faltaria que no augmentés la dotació pressupostària per a l'Administració de justícia, tal com està! Només faltaria!

Però, escolti'm, a partir d'allí, jo el que he posat de manifest i la meua crítica agra, senyor Masllorens, és, doncs, escolti'm, la situació d'absoluta discriminació amb què es tracten les Terres de Lleida. I vostè m'ha posat exemples que la resta del territori..., ser solidari. Perfecte, molt bé. Miri, jo seré indulgent, atesa l'hora que és, i, per tant, si ho creu convenient, ho rectifico. Escolti, són els pressupostos de Barcelona, àrea d'influència de Barcelona i algun lloc més del territori, menys Lleida. Ho rectifico. I no sóc savi, eh?, no es preocupi, però sí indulgent. I tampoc vull fer pastorals, que abans en parlàvem. Ara, la realitat és la que és.

A partir d'allí –i amb això acabo–, senyor Masllorens, una de les claus del fracàs és negar l'evidència, i vostè, en la seva intervenció, ha negat l'evidència.

Res més, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per al torn de contrarèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyora Ribera, no hi ha dubte que avui ha nascut una estrella. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Vostè ha fet aquí una actuació que..., en fi, pot agradar més o menys, però certament ha tingut la seva gràcia. La prova és que l'auditori l'ha aplaudit, i això, com diuen sempre, sobretot les *cantaoras*, doncs, és una cosa que..., es deuen al públic, i és important que el públic aplaudeixi, no? Jo, la novella que li recomano és una altra: és de John Irving i es diu *Una dona difícil*, eh? (*rialles*), posats a intercanviar aquí informació literària.

De tota manera, ara amb la seva rèplica, a part de continuar sense saber si ha llegit el pressupost, del que estic gairebé segur és que no m'ha escoltat, perquè em diu que no li he contestat determinades coses que li he estat contestant i que fins i tot algú m'ha dit que amb escriure, és a dir, que havia anat al límit..., algú del seu Grup, fins i tot, m'ha dit que m'havia excedit en la proliferació de dades, no?

I, senyor Montanya, a vostè també li ho dic: entre aquestes dades que he donat... Vostè sí que sembla que escoltava, però allò de Lleida, Balaguer, etcètera, altres municipis i altres terres d'allà, em sembla que no ho ha escoltat.

El que sí que m'ha semblat, senyora Ribera, també li ho dic: un discurs graciós, entretingut, però en el fons amb el mateix contingut del discurs del PP a Espanya, i això sí que és més preocupant, no? Aquesta història que no es fa re, que tot es fa malament, que fins i tot allò que es fa, doncs, és perjudicial, etcètera, quan hi ha increment es nega que hi hagi increment, etcètera, no? Jo crec que això, com ja ha dit algú que ha intervingut abans, no ens porta enlloc. Perquè, és clar, si ja neguen fins i tot l'evidència...

L'evidència. Jo no he dit, per exemple, que és el Departament que gestionava millor ni re d'això. He dit que era el que tenia més rigor i que posats a reduir el dèficit, que és una proposta que ha fet aquest Govern –perquè el dèficit ve d'abans, suposo que no és també culpa dels que van entrar quan ja hi havia dèficit–, posats a reduir dèficit –aquest Govern es va donar quatre anys per fer-ho; els pressupostos, com explica molt bé sempre el conseller Castells, fan cada any un 25 per cent de reducció de dèficit–, doncs bé, aquest Departament, això, ho ha fet més de pressa. I, per tant, no solament fa moltes coses –fa més jutjats que els que van fer vostès en tres legislatures–, no solament això, sinó que ho fa amb rigor pressupostari i reduint el dèficit.

Sense primeres pedres, és veritat, què vol que li digui? Miri, són sistemes diferents, són maneres de fer diferents. Es poden posar primeres pedres, es poden fer

fotos, etcètera. Això, no ho hem fet, és veritat; però es fan els jutjats, i, com ja li he dit, en alguns llocs ho veuen, ho noten i ho aplaudeixen.

Per cert, un petit detall –aquest sí que l'hi dic amistosament–, ja li ho ha dit algú més: el *gruyère*, encara que a vegades hi ha aquesta confusió, no té forats; el que té forats és l'emmental. I, per tant, si es dona la confusió aquesta en una cosa tan banal, és possible que nosaltres estiguem fent l'emmental i el *gruyère* fos el d'abans.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Bé, i acabo també simplement amb dues qüestions que m'havia deixat abans; ja que tinc aquest minut, quaranta-tres segons, li ho dic. Allò de la justícia de proximitat és en un doble sentit o en dos àmbits. Un és el de jutjats de pau; ja li ho he contestat, sí que hi ha partida i sí que hi ha increment també de personal. Però la justícia de proximitat, la important, la que té més transcendència perquè afectarà més milers de persones, és aquella que hi havia continguda en una llei a la qual vostès s'han oposat sistemàticament, primer a Barcelona, després a Catalunya i després a Madrid. Per tant, d'algun manera, han de reconèixer que qui està impedit que existeixi aquella altra justícia de proximitat no som precisament nosaltres.

I, en el tema de normalització lingüística, també em sembla curiós, senyor Montanya, que ho hagi dit vostè, perquè a part dels plans i els programes de normalització lingüística, que han tingut els seus problemes i que s'havien de modificar perquè no acabaven de funcionar del tot en allò que es pretenia, però si hi ha alguna normalització bàsica i important són les mesures que conté el Projecte d'estatut –i dic «Projecte d'estatut»– que va aprovar aquesta cambra el 30 de setembre, i al qual, li ho recordo també –suposo que ja se'n recorda–, vostès es van oposar. Això sí que és normalització lingüística, en general, a tot el país, i, molt particularment, en l'àmbit de la justícia –que hi ha molts articles que en parlen i que seria important també que es tornessin a llegir–, perquè, ja que veig que els interessa, ara sí, la normalització lingüística en aquest àmbit, potser a Madrid donaran suport a aquests articles.

Moltes gràcies, i bona nit.

El president

Per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt bona nit. Jo voldria començar també, seguint el fil de la intervenció del senyor Masllorens, dient-li, senyora Ribera, que em sembla que entén tant de formatges com de justícia –em sembla que entén tant de formatges com de justícia.

Però bé, entrem una mica a parlar d'aquests pressupostos, perquè..., miri, són uns pressupostos ambiciosos, rigorosos, complets, eficients, i a més responen a les necessitats de la societat catalana i a les demandes de la societat catalana, no només de l'advocacia, sinó també

de la judicatura, dels funcionaris, dels usuaris de la justícia i, en definitiva, del poble de Catalunya.

I ja els hauria agradat, a vostès, poder presentar uns pressupostos com aquests –ja els hauria agradat– i no els van presentar mai. Aquest és un fet constatable: i no els van presentar mai. Per tant, doncs, no m'estranya que vostè els hagi desqualificat amb aquest seguit de tòpics, de frases més o menys occurrents i de frases fàcils. Però bé, doncs, jo ja entenc que ara, des de l'oposició, els pertoqui fer aquest paper, els toqui representar aquesta oposició dura, i, per tant, això és perfectament legítim.

Miri, el conseller i el Govern ens ho han posat molt fàcil amb aquests pressupostos –ens ho han posat molt fàcil–, perquè només detallant les despeses d'inversió i les diferents partides, els pressupostos es defensen sols. És a dir, no cal ni posar ni un plus d'imaginació, ni un plus de retòrica, ni un plus de dialèctica. Però bé, ja que ens paguen per això, doncs intentarem fer una mica de pedagogia i explicar-los.

A més de ser uns pressupostos que tenen totes aquestes qualitats, jo diria també que són uns pressupostos, no solament el de Justícia, però també el de Justícia, molt oportuns políticament. Perquè, en aquest moment, en aquest moment històric, doncs, en el qual Catalunya redefineix el seu futur nacional; en el qual ens hem fixat un horitzó nacional molt ambiciós, si més no quatre forces d'aquesta cambra; en un moment que es parla de nació, d'identitat; en un moment que també Espanya es redefineix i es mira al mirall per a veure què és... És a dir, en un moment en el qual hi poden haver grans canvis, uns pressupostos com aquests ajuden realment a demostrar que el projecte polític que impulsa el Govern catalanista i d'esquerres és un projecte que té unes bases molt sòlides.

La nostra força –això ho sap tothom– té com a objectiu final la consecució d'un estat català, d'un estat que pot ser compartit, en el cas que el PSOE estigui disposat a evolucionar cap a un estat federal, un estat català compartit o un estat català propi i exclusiu, si no hi ha manera que els federalistes es decideixin, ara que la conjuntura és favorable, a crear, doncs, aquest Estat plurinacional que ambicionem tots.

Doncs bé, aquest Estat català només serà si és l'Estat català del benestar, o és l'Estat català del benestar o no tindrem Estat català. Perquè l'única manera que sigui viable políticament i legítim socialment –viable políticament i legítim socialment– és que la immensa majoria de la societat catalana doni suport al procés de reforma estatutària.

I aquests pressupostos creen i crearan les condicions objectives per tal que la majoria de la societat catalana, independentment dels seus sentiments de pertinença, independentment de la seva identitat nacional i independentment que se sentin catalans, des d'un punt de vista orgànic o funcional, independentment que se sentin tan catalans com espanyols, o més catalans que espanyols, o només catalans, com és el nostre cas, independentment de tot això, aquests pressupostos i altres, no en tinguin cap dubte, que vindran en un futur, ajudaran a crear un gran consens social a favor d'un autogovern ampli.

Perquè arribarem a l'estat català, que serà del benestar o no serà, si creem un estat del benestar català, si creem un estat del benestar que realment doni oportunitat a tots els sectors socials, a tots els homes i dones que habiten Catalunya, de desenvolupar-se socialment, de prosperar i de sentir-se realitzats com a individus i de sentir-se realitzats com a persones. Per tant, en el camp de la justícia, aquest pressupost també permet realment crear aquest estat del benestar català, que després permetrà anar cap a l'estat català del benestar.

I miri, jo li voldria esmentar unes quantes partides que són molt importants, que són, jo ho diria, significatives, que són perfectament, doncs, explicatives de quins són los objectius del Govern catalanista i d'esquerres que hem constituït i que és el que impulsa tots aquests grans canvis que viuen la política catalana i la política espanyola.

El primer són les dotacions pressupostàries per construir vint-i-sis nous edificis. Em vol dir, vostè, que feia un discurs tan sarcàstic sobre aquest afany que té el Govern de planificar i de fer màrqueting..., em vol dir quants en van construir, vostès, les dues passades legislatures? M'ho vol dir? Estaria bé que ho expliquessin. Quants en van construir vostès, amb dues legislatures, en les quals, per cert, tenien la complicitat i el suport del Govern que manava a Madrid?

M'agradaria que ens expliqués quants en van construir. *(Veus de fons.)* Quants? *(Veus de fons.)* Molt bé... *(Rialles.)* Jo li he dit en vuit anys. *(Remor de veus.)*

Doncs bé, aquí n'hi ha previstos vint-i-sis. Com hi ha prevista l'ampliació de quatre edificis judicials més, com hi ha prevista l'adquisició d'un nou edifici i com hi ha prevista, sobretot, una partida de 87 milions d'euros per a la ciutat judicial. Per tant, no poden dir que no són uns pressupostos ambiciosos, perquè hem heretat –l'hem heretat– un parc judicial immobiliari tronat, rònc, ineficient. Hem heretat un conjunt d'edificis que, la veritat, és que, moltes vegades, només d'entrar-hi t'adones que realment ningú s'ha preocupat de fer aquest salt endavant que s'havia d'haver fet.

I miri, també hi ha previsions per construir set centres penitenciaris nous. Hi ha partida per construir set centres penitenciaris nous. I, és clar, el que vostè no esmenta és que la corba de creixement de la població penitenciària, ja fa uns anys que s'ha disparat. Era perfectament previsible que arribaríem al nombre de presos que tenim ara o als que tindrem el 2006. Era perfectament previsible. Però, és clar, vostès, en lloc de planificar a l'inici de la legislatura, com fa el Govern catalanista i d'esquerres, vostès ho van planificar tot el 2003. És a dir, es van recordar de la planificació quan faltaven set o vuit mesos per convocar les eleccions; llavors es van dedicar a planificar, llavors, sí; llavors, van planificar una quantitat d'inversions i de projectes, doncs, realment impressionant. El que passa és que com que ja no tenien cap credibilitat, aquesta planificació no se la va creure ningú.

Miri, a inversions, el pressupost de Justícia, hi destina 370 milions d'euros; és a dir, més de 60.000 milions de les antigues pessetes. Aquesta és una partida realment important, que significa un increment del 23 per cent

respecte a la partida que s'hi havia destinat l'any anterior, i que, si la compara amb les partides per inversions que hi destinaven vostès el 2003 o el 2002, veurà que és molt superior.

I crec que val la pena també esmentar els gairebé vint-i-dos milions d'euros que es destinen al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, que és l'element cabdal de la política penitenciària. Perquè, o aconseguim que la majoria de presos treballin als centres de treball de les presons o, si no, totes les altres polítiques de reinserció, de caràcter educatiu, esportiu, de caràcter mèdic, tindran uns resultats molt migrats, uns resultats molt escassos. La pedra cabdal és el Cire. I al Cire se'l potencia moltíssim i es té la intenció de potenciar-lo molt més, cosa que vostès no van fer perquè només una petita part de presos hi tenien accés. I, per tant, l'increment, en aquest cas, és del 29,5..., l'increment previst en aquesta partida és del 29,5.

Hi ha també en previsió la creació de nous òrgans judicials, una vintena, per a l'any que ve, i se'n creen, doncs, enguany, una trentena. També jo li pregunto quants òrgans judicials nous, tot i que tenien el suport i la complicitat del Partit Popular, van crear vostès en vuit anys? Quants òrgans judicials nous? Estaria bé que ho expliquessin: quants òrgans judicials? I no diguin que és perquè les necessitats de la societat catalana no eren les mateixes. Per què, escolti, el 2002 i el 2003, les necessitats eren les mateixes i era previsible l'increment de població i les necessitats que patim.

El senyor Montanya feia també una referència als milions que es destinen a Lleida. A veure, senyor Montanya, jo n'he comptabilitzat uns tretze –uns tretze–, que vindrien a correspondre, en certa manera...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, disculpi'm. Correspondria, en certa manera, al percentatge de població que tenim; però, tot i així, s'ha d'avaluar també quins moviments de població es tenen i on hi han més necessitats de territori.

I bé, només, per acabar, dir que nosaltres rebutjarem evidentment aquesta esmena, perquè estem convençuts que són els millors pressupostos de Justícia que aprovarà el Parlament de Catalunya en vint-i-cinc anys.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustrada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Nosaltres, davant de les desqualificacions, encara que puguin ser divertides en un moment donat o occurrents, defensarem que el que hem de fer és raonar i raonar.

L'estil que vostè practica, senyora Ribera, permeti'm que li digui que a nosaltres no ens agrada. Nosaltres

creiem que, per anar a sopar, potser pot estar bé, però que per fer política, certament ens incomoda. I així de clar li ho vull dir. Em pregunto si no té algun altre argument per qüestionar aquests pressupostos, que aquest de: «És que no em crec res.» Penso que realment poden haver-hi altres arguments més potents que no els ha explicat aquí. (*Remor de veus.*)

Respecte al senyor Montanya, penso que no li haig de dir el mateix: el seu to és realment diferent, però sí que crec que hem d'anar en compte amb aquesta utilització del territori per generar conflicte –això ens fa por–, i un conjunt d'afirmacions també gratuïtes que s'inclouen en el seu discurs.

Però, bé, atès que el que ens toca, a nosaltres, com a opció política, és lligar els compromisos que té aquest nou Govern i la nova majoria parlamentària que el sustenta, amb el pressupost –i això és el que hem vingut a fer–, voldria fer aquest lligam, partint, doncs, d'aquells aspectes que per nosaltres són especialment importants en aquest pressupost.

Començaré, òbviament, per l'àmbit penitenciari, perquè no en va ens ha ocupat gran part del temps aquests primers dos anys de legislatura. És un àmbit que ha estat i és conflictiu. I, per tant, anem a veure què passa aquí. Què hi ha en l'àmbit penitenciari?

Doncs, en primer lloc, que per fi ho saben, aquest 2005 s'ha aprovat el Pla d'equipaments penitenciaris. No és un pla, en el sentit pejoratiu que es comentava, d'una abstracció, sinó que recordo que és un pla que concreta emplaçaments de tots els centres que s'hi inclouen.

I aquest pressupost, per tant, fa les previsions adequades perquè, el 2007-2008, ja es posin en funcionament tres nous centres a Catalunya i que s'iniciïn altres quatre centres, precisament inclosos en aquest Pla. L'esforç inversor, per tant, del Departament de Justícia és evident i importantíssim. I això no es pot qüestionar en termes de sentit comú; no cal ser especialista, ni economista per entendre això.

Però, a banda dels immobles, en el món penitenciari, què ens passa amb les persones que tenim en el món penitenciari i, en concret, amb els treballadors?

Doncs bé, que hi haurà 139 noves places per al nou mòdul de Quatre Camins, 516 noves places per a Brians II i 30 noves places per a polítiques de rehabilitació. I el que gairebé per nosaltres és més important: el nou sistema de selecció d'aquest personal; això, per nosaltres, és una peça fonamental. La selecció del personal s'ha de fer amb criteris objectius i de qualificació d'aquest personal i de capacitació. I, per tant, per primer cop, s'introduirà aquest curs especialitzat, que s'haurà de superar, després de la preselecció. És un sistema similar, com s'ha dit, al que s'aplica als Mossos i que, precisament, ha de permetre millorar la capacitat d'aquests professionals. Res a veure amb el passat.

L'altre gran grup de persones que tenim en el sistema penitenciari i al qual ens dirigim: els interns, òbviament. Òbviament, ells es beneficiaran d'una millora dels centres, dels immobles, del fet que hi hagi més personal i que estigui més capacitat.

Però, a banda d'això, ens interessa ressaltar el tema del treball en els centres penitenciaris, perquè és un tema clau, també, per nosaltres. Hi ha un augment de pressupost del Cire del 27,5 per cent en total, i creiem que el treball dels presos i de les preses és un objectiu prioritari per al nostre Grup, i entenem que és un dels punts que aquest any proper, 2006..., hem de començar a notar efectes del treball, de la tasca, que es va endegar fa dos anys. Això ha de tenir conseqüències positives. Per nosaltres, d'alguna forma, aquest 2006 pot ser un any d'una certa avaluació a aquest nivell, perquè, realment, l'objectiu és que les feines que es fan en les presons siguin realment útils per a la reinserció de les persones preses. Així ho esperem, i, evidentment, estarem amatents a aquests resultats.

L'àmbit de justícia juvenil també ens preocupa, evidentment, perquè també ens ha donat maldecaps, però veiem que el pressupost ja preveu cinquanta-vuit noves places de treballadors en aquests centres, a banda del personal que, formant part d'altres departaments, té un compromís també amb els centres de justícia juvenil. I, a més, per fi, es posa en marxa el nou centre de Can Llupià aquest mateix 2006.

En l'àmbit d'Administració de justícia, com que han sortit diversos comentaris, jo només voldria assenyalar la importància d'estar alerta de quina és la situació dels jutjats de violència contra les dones i, per tant, la previsió de dotze noves places per a aquests jutjats, dotze noves places que potser hauran d'acabar convertint-se en un nou jutjat, eh?, no ho descartem. Segurament, serà la solució final en un tema que hem de reconèixer que s'ha endegat sense massa consciència, jo diria, per part del Ministerio de Justicia en el seu moment respecte de les necessitats que generava. Creiem que és important haver donat resposta a aquesta necessitat evident i detectada.

Hi ha un tema que m'agradaria comentar, molt menor, però que per nosaltres és important. És el tema de mediació familiar. Dic «menor» respecte al pressupost, perquè, realment, té una partida molt petita, sempre l'ha tingut, però sabem que hi ha un esforç molt important per augmentar les tasques de mediació familiar, es fan esforços importants. Aquest 2005 s'ha notat ja que existeix un increment, però, realment, això, des del nostre punt de vista, segueix sent insuficient. No creiem que sigui culpa del Govern, eh?, ho dic ben clar, crec que és de tots plegats; aquesta cultura de la mediació encara no la tenim prou interioritzada. Però, en tot cas, nosaltres creiem que s'hauria d'avançar en això i que, per tant, la mediació, tant la familiar com la comunitària, com la penal, haurien de, en el futur, tenir més pressupost, perquè voldria dir que hem avançat en aquest procés d'anar introduint les tècniques mediadores.

Fixem-nos en una cosa. Vostès, senyors de Convergència i Unió, parlaven del torn d'ofici. Per al torn d'ofici d'advocats i procuradors es destinen 42,4 milions d'euros, en aquest pressupost. Per cert, senyora Ribera, un 55 per cent més que el que s'hi destinava l'any 2003, a aquesta mateixa partida.

Respecte a això dels grans bufets, que també ho ha tret aquí, m'imagino que aquesta idea que ha llançat prové d'un comentari que hi va haver en unes jornades sobre

justícia que es van fer aquí a Barcelona, en les quals em fa l'efecte que vostè no va assistir, però sí que hi vam assistir els diputats que, en aquest cas, estem en el tripartit, i podem confirmar que va ser el comentari d'una professional en una taula d'aquesta jornada. Si vostè hi hagués estat, podria saber quin és l'origen d'aquest pretès rumor que vostè comenta.

Però, en tot cas, a això, el torn d'ofici d'advocats i procuradors, hi destinem una quantitat important, i, en canvi, a la mediació, que és una alternativa, que ha de ser realment una alternativa, seguim destinant-hi molt poc en aquest país, perquè no ho tenim interioritzat en la nostra cultura.

També voldria fer referència al tema que ha d'afectar i que ha de millorar, a tots els nivells, el personal que depèn del Departament de Justícia a partir del reforç en els programes de formació del Centre d'Estudis Jurídics, que incrementa novament el seu pressupost, aquest cop un 13,5 per cent.

Per tant, aquest esforç d'incidir en el servei públic i en la millora, en la qualitat, d'aquest servei públic i en l'atenció de qualitat, hi insisteixo, a les persones creiem, clarament, que està en la filosofia d'aquest pressupost, i no només en la filosofia, sinó que mirant plana rere plana el contingut d'aquest pressupost això es pot comprovar.

L'any 2005 dèiem que teníem, d'alguna forma, el primer pressupost del Departament de Justícia, perquè el del 2004 realment havia estat molt condicionat. Dèiem que era un pressupost que ja posava les bases de la política de justícia d'aquest país a mitjà i llarg termini, perquè totes les polítiques, les bones polítiques, sempre són a mitjà i llarg termini. Amb aquest pressupost del 2006 podem deduir que aquestes bases iniciades el 2005 ja es concreten i que van dirigides a aquests objectius, com els deia, de defensa del servei públic en matèria de justícia i atenció de qualitat a les persones.

Continuarem, per tant, aquest estil, i, evidentment, ara, en concret, rebutjarem les esmenes a la totalitat presentades pels grups de l'oposició.

Gràcies.

El president

Passem al Departament de Governació i Administracions Públiques. Té la paraula, per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Comparec davant d'aquesta tribuna per justificar l'esmena a la totalitat del Departament de Governació i Administracions Públiques, i també comento, o, en tot cas, notifico, que farem tres intervencions, d'acord amb els tres àmbits competencials del Departament: el que és Administració local, el que és funció pública i el que és cooperació.

Aquesta tarda sentia l'il·lustre diputat –no hi és ara, pensava que hi seria– Joan Ferran i l'he escoltat quan deia que estava content perquè veia que l'oposició estava preocupada per aquest Govern. Certament, és així –certament, és així. Des de l'oposició, almenys des del Grup

Parlamentari de Convergència i Unió, estem preocupats per aquest Govern, per com va aquest Govern, per les polítiques que s'apliquen des d'aquest Govern. Per tant, és una confirmació que volia fer al senyor Joan Ferran, per com van les coses, no?

I vull començar, a més, tot i havent dit això, amb una felicitació al conseller, per l'increment per segon any consecutiu que han fet en el pressupost destinat al Pla d'obres de serveis i al Fons de cooperació. Li ho admeto, el felicito, perquè, realment, els ajuntaments estan contents de les aportacions que reben del Departament de Governació.

Però no ens hem de quedar només amb això, i, malgrat aquesta felicitació –i agraeixo també la deferència del conseller d'estar present avui aquí en aquestes hores en aquest debat–, no n'hi ha prou, amb això, i he de recordar, malgrat l'increment substancial sobre això, que també és ben cert que partim d'una base que per nosaltres no és bona i que nosaltres ja vam denunciar en els anteriors pressupostos, que és que aquest increment hauria pogut ser major si s'hagués fet un bon acord amb la Diputació de Barcelona. No hi vull entrar, però vull deixar constància de la nostra negativa en això.

Jo no voldria parlar de números, ni de números ni de xifres, perquè crec que el pressupost reflecteix, evidentment, números, evidentment, inversions, transferències, etcètera, però també representa polítiques, no?, i crec que ens hem de referir molt més a les polítiques, en aquest cas del Departament de Governació, que no pas als números. I és especialment important perquè vostè sap que aquesta legislatura es podrien escometre..., i vostè va ser un dels impulsors d'una reforma de l'àmbit comarcal, de l'organització territorial d'aquest país, de la Llei electoral, de molts àmbits que no s'han pogut fer, segurament, malgrat tot el debat que hi ha hagut sobre això, perquè no tenim un estatut encara que ens pugui permetre, potser, escometre aquest objectiu amb unes garanties, no? Però, en qualsevol cas, sí que hi ha coses que, per mi, no s'han acabat d'escometre com eren en el pacte del Tinell, que vostès representen i que vostès volien portar a terme.

Una és la transferència de competències amb recursos al món local, als ajuntaments. Vostè sap que hi ha hagut una proliferació, potser excessiva, de transferències, o d'intent de transferències, que no ho dic pas en sentit negatiu, no?, però que són competències impròpies traspasades i obligatòries per als ajuntaments que no s'han fet amb els corresponents recursos.

Des del punt de vista..., Per exemple, si ara els ajuntaments han de ser els responsables de la recollida de les aus exòtiques, vostè creu que tots els ajuntaments de Catalunya poden tenir aquesta competència que se'ls ha traspasat? Per exemple, el que s'ha fet amb el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes, tot el traspàs de competències sense recursos. Vostè creu que això és una bona política en el món local –i jo ja l'he felicitat per l'increment que hi hagut del pressupost en el Pla d'obres i serveis–, en salut pública i en altres i altres temes en què s'han escomès aquestes competències impròpies, traspasades i obligatòries sense recursos?

I això em porta a un altre tema que també li vull comentar, que no és un tema pressupostari, però és un tema de política. Tenim un problema, en aquest país, que és que molts càrrecs electes locals que exerceixen les seves responsabilitats tenen responsabilitats penals que algú també hauria d'escometre i hauria d'afrontar amb valentia i amb sinceritat. Jo l'emplaço perquè aquest any 2006 –no és una política pressupostària, però sí que ha de ser una política del Departament de Governació– vegem com ho podem escometre entre tots.

I, en aquest sentit, li anuncio una iniciativa parlamentària del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per veure com aquests electes locals, en l'exercici de les seves responsabilitats, poden deixar d'estar amb aquesta preocupació per les responsabilitats penals que poden tenir. Per exemple, el que he dit abans, el Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes, podria ser, en aquest sentit, al que em refereixo, no? Per tant, tindrem una possibilitat de fer-ho des del punt de vista parlamentari. Farem una iniciativa. Espero que el tripartit i els partits que donen suport al Govern donin suport també a aquesta iniciativa per escometre entre tots una responsabilitat que també és del seu Departament.

I vull acabar amb una referència, abans de passar el torn als companys, amb relació a la participació dels imposts de l'Estat. La senyora Marina Llansana, aquest dematí, també hi ha fet referència: «Escolti, estem satisfets amb l'aportació que es fa i amb la participació que hi ha en els ajuntaments dels ingressos de l'Estat.» Nosaltres no –nosaltres no. Vostès són els que han dit sempre que tenen un govern amic a Madrid. Nosaltres, i aquí s'ha aprovat en la Proposta d'estatut..., el Parlament de Catalunya ha de ser sobirà per repartir els ingressos dels ajuntaments, tots els ingressos, els de l'Estat i els que no són de l'Estat. Jo també l'emplaço perquè es facin polítiques actives del Govern de la Generalitat, i determinants, amb relació al fet que els ajuntaments, especialment els petits, no siguin discriminats pels imposts de l'Estat i que l'aportació de l'Estat sigui amb la mateixa proporció i amb les mateixes necessitats als petits ajuntaments i als grans ajuntaments, perquè el que ara passa és que els grans municipis es beneficien molt més de l'Estat que no pas els petits. Per tant, l'emplaço perquè, com a conseller del Govern de la Generalitat, faci aquesta feina.

I, després, mig segon, només, per recordar coses del pacte del Tinell, que era aquest full de ruta del Govern tripartit, que no han fet –coses que no han fet.

«Els consells comarcals més municipalistes.» Lletra textual del pacte del Tinell. Recordo que hi havia algun partit que volia suprimir els consells comarcals del nou Estatut. «Els alcaldes com a representants ordinaris de la Generalitat de Catalunya.» No tenim constància de cap iniciativa en aquest sentit. I «els alcaldes» –també– «com a comandament únic de les forces de seguretat.» Tampoc tenim cap notícia amb relació a aquest sentit.

Tenen moltes coses per fer. Jo l'he felicitat, i, per tant, com que el felicito, també crec que tinc el mateix dret a recriminar-li, o, en tot cas, a debatre públicament, aquelles mancances d'aquells aspectes que crec que potser no s'han fet prou bé. Jo l'emplaço a tot això.

És veritat que no hem parlat de números, perquè crec que és un departament sobre què ara es pot parlar de números..., i després potser aixafa la rèplica a la senyora Teresa Aragonès o al senyor Jaume Bosch, perquè no he parlat de números, he parlat de polítiques, que també en un debat pressupostari crec que s'hauria de fer.

Per tant, en aquest sentit, els emplaçaments estan fets, senyor conseller. Espero que aquest any 2006 també puguem escometre amb garantia d'èxit molts dels reptes que tenim plantejats en el món local del nostre país.

I en aquest punt, doncs, donaria pas al senyor Carles Puigdomènech perquè faci la seva intervenció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Puigdomènech, té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, ja sabem que la dinàmica pressupostària porta que la majoria difícilment faci prosperar les esmenes de l'oposició, no? En tot cas, de totes maneres, celebrem, i esperem que sigui també de cara al futur, que vostès, finalment, hagin endegat el Fons de pensions, que nosaltres el 2004 i 2005 –fons de pensions per a funcionaris– demanàvem, que ja havíem començat a gestionar en el Govern de Convergència i Unió..., i que ara vostès l'hagin acabat aplicant. Ho celebrem. Per tant, també esperem que en altres coses la dinàmica no permeti que ens ho aprovin aquest any, però sí que almenys facin coses de les que proposem en anys posteriors.

Vostès han anunciat ja el Llibre blanc de la funció pública, llibre blanc que tenim ganes, doncs, d'estudiar amb deteniment, arriba tard respecte als seus propis compromisos, però, bé, sembla que arriba, ja està bé. El que ens agradaria saber, i no veiem de moment, és una traducció pressupostària de les novetats que presenta aquest Llibre blanc, per la qual cosa també lamentem que la seva aplicació pràctica –amb el que pugui tenir de bo ho compartim–, doncs, es retardi un any més ja que en els pressupostos –i, si no, ja ens diran el contrari–, en aquests pressupostos no veiem cap traducció pressupostària de les propostes que puguin ser interessants del Llibre blanc que vostès presenten.

Aquest dematí el conseller Castells parlava de l'ús suficient dels recursos. Trobem a faltar una política potent de formació del personal de la mateixa Administració de la Generalitat. Seria bo que hi hagués un increment d'aquestes partides, molt per sobre del que hi destinen vostès. Després explicaré per què no en destinen, almenys des del nostre punt de vista.

També ens hauria agradat veure traducció del que ja li vaig dir, senyor conseller, quan li vam votar a favor, perquè havien acceptat esmenes nostres, la Llei del jurat d'expropiació, que això havia d'anar acompanyat d'una important dotació d'aquest òrgan per complir les funcions ampliades que se li donaven. Lamentem que no haguem vist la traducció pressupostària que faci

possible el funcionament adequat i dimensionat d'aquest òrgan tal com es planteja.

I vaig acabant també. Aquí tothom parla de model, nosaltres no tenim el mateix model que vostès, almenys en l'aplicació pràctica de funció pública. Vostès han arribat a la funció pública de la Generalitat amb una manca absoluta de confiança. El primer dia, ja ho van dir, vostès desconeixent o volent ignorar que existien uns registres públics van començar dient que l'anterior Govern s'emportava la documentació, que és una mostra clara de desconfiança en el deure de custòdia dels funcionaris. I ara –i lligo amb el que deia abans–: manca de confiança que es reflexa en l'escandalós increment de pressupost per treballs i estudis externs. L'externalització, no parlo només del seu Departament, sinó en general de tots els departaments, que ja ens hi hem referit abastament i per tant no repetiré les xifres, però que és escandalós, no deixa de ser una clara manca de confiança també en el treball de la mateixa funció pública a través d'aquest increment d'externalització de treballs i estudis tècnics, que no reflecteix una altra cosa que un important clientelisme polític, que nosaltres rebutgem.

Per tots aquests motius..., també per l'increment del 20 per cent dels interins, amb un important increment també de persones sense cap tipus de procediment de contractació, que porta una politització. Senyor conseller, no li dic per vostè, però a vostès els estan colant –els estan colant– molta gent per aquestes vies dins de l'Administració per interessos partidistes, per clientelisme polític i haurien de vetllar més això.

Acabo, per tant, dient que no podem donar suport a aquests pressupostos, a aquests apartats pels motius que he exposat. I deixo la paraula a la senyora Josefina Cambra.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Josefina Cambra.

La Sra. Cambra i Giné

Senyor president, senyor conseller, companys que aquestes hores estem ja tots una mica cansats, per tant, procuraré jo també accelerar al màxim possible.

A mi em toca aquesta part que correspon a la part de l'Agència, a la part que correspon a cooperació, i no hi ha dubte que és un bon pressupost i, per tant, en aquest sentit felicitar-lo, perquè, efectivament, doncs, amb aquest sistema de distribució que tenen el tripartit, doncs, això afavoreix poder tenir aquest compartiment aquest any i poder aconseguir aquests bons pressupostos que estan bé i que ens n'hem d'alegrar perquè permetran, doncs, poder portar i poder fer coses i avançar en aquesta direcció.

De tota manera, dit això, sí que m'agradaria destacar un parell de punts que crec que sí que valdria la pena tenir-los presents a fi d'assegurar que això, doncs, s'aplicarà en una direcció positiva per avançar en aquest sentit, no? Un d'ells és que en les partides, per exemple, hi ha tota la partida destinada d'una manera general al

desenvolupament, eh?, és un gran bloc, i allà dintre no se sap massa què hi ha. Sí que llegint l'altre dia un article del diari, del benivolgut David Minoves, que deia en unes declaracions, i allà especificava, i deia, per exemple: «Entre un 7 i un 10 per cent serà per ajuda humanitària; entre un 12 i un 15 per cent serà per educació, no?» Allà semblava que feia un primer pas a destinar unes partides determinades, però aquestes no consten al pressupost. O sigui, el pressupost quan un se'l mira globalment diu: «Bé, aquí hi han diners, hi han molts diners, però, on aniran aquests diners? Aniran aquí, aniran allà?»

L'altre dia va venir, en una compareixença, el Fons català de cooperació, i ells mateixos demanaven..., que l'any constava en la partida i ells veien el que els tocava i enguany ni es veu, eh? Sembla que sí que deu existir una idea, però també és una idea que fluctua, eh? Jo crec que això sí que és important perquè a un l'orienta cap on estan les prioritats. És clar, aquí hi ha un tema, que és una mica complex, i és que l'Agència, d'alguna manera, o sigui, la secretaria, per dir-ho d'alguna manera, és com un ens una mica així en flotació i el que realment hi ha és l'Agència. Llavors, l'Agència és art i part, que dic jo, no?, hi ha decisions polítiques d'on van les polítiques de cooperació i hi ha l'execució d'aquestes polítiques, que, és clar, a vegades és difícil compaginar les dues coses perquè una cosa és cap on anem i perquè hi anem, i l'altra és exactament què hi gastarem i com ho farem perquè això funcioni.

Un altre tema que també em crida una mica l'atenció, i que jo precisament dona la circumstància que l'altre dia també en la reunió de la Comissió vaig destacar, és que hi ha una partida immensa destinada també a estudis, etcètera. L'any passat ja era elevada, eh?, i aquest any augmenta una barbaritat, augmenta un 45,6 per cent, o sigui, augmenta moltíssim. Per tant que es faran lògicament molts més estudis. Ja està anunciat un llibre verd, un llibre blanc, ara no em voldria confondre, hi ha anunciades unes jornades, hi ha anunciats un seminaris. A veure, tot això està molt bé, fantàstic, però, és clar, o sigui, després això on va exactament, no?

Gestió, per tant, i eficàcia, exactament. Vostè ens consta que és una persona amb experiència en aquest tema, és un executor, no?, és un bon gestor, per tant, s'ha de veure el producte de tot això que està planificat. Després de dos anys sí que val la pena dir on anem exactament. Per tant, sí que li agrairia que això es vetllés una mica.

I per acabar, l'última cosa que sí que aprofitaria, en aquesta direcció de col·laborar, perquè ha d'entendre que és, per part del nostre Grup, una intenció, de dir: «Bé, col·laborem en tot allò que pugui ser positiu per al país», que al final representarà un avenç substancial, s'ha de poder articular, s'ha de poder fer, no?, i que no ens trobem, com sempre ens trobem en les comissions, per exemple, doncs, que sistemàticament és un «no» absolut a tot, encara que estiguem proposant una cosa fabulosa i meravellosa. Això dona una sensació interna, no?, que no s'accepta res, que tot està tancat com una closca. Nosaltres tenim el pressupost, nosaltres tenim unes prioritats, mostrem el que volem i aquí no hi entra ningú i això està tancat i barrat. Fa un mal efecte impressionant. Llavors, valdria la pena que en aquesta

direcció que jo estava dient, doncs, s'acceptés també un to de col·laboració i de participació, i d'ajuda, d'alguna manera, que per alguna cosa ha de servir l'oposició també.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable conseller, molt honorable senyor president, amb la brevetat que segur que tots vostès m'agrairan fer tan sols una sèrie de consideracions per la defensa d'aquesta esmena a la totalitat del capítol d'aquest Departament.

No arriba en mala hora el debat sobre aquest Departament, perquè al cap i a la fi veure els números globals del pressupost de la Generalitat ens porta a dir que aquest és el quart Departament per la cua en volum pressupostari. No deixa de ser una certa contradicció que un departament que té el pes que té, perquè regula tota la funció pública de la Generalitat, que és un 60 per cent dels 320.000 funcionaris de Catalunya, i que té relació amb els nou-cents ajuntaments catalans, sigui el quart per la cua, només per davant de Relacions Institucionals, que és un 0,1 per cent del pressupost; Comerç, Turisme i Consum, que és el 0,5 per cent; Cultura, que és el 1 per cent, i nosaltres que estem en el 1,2 per cent, cosa que sempre, des de la visió del Govern se'ns podrà dir que, home, això està bé perquè així no hi ha una administració que puguin vostès llançar els diners, sinó que més aviat anem a parar a un departament amb recursos, en aquest cas, potser malauradament força limitats.

Fer sobre aquest limitat pressupost de l'1,2 per cent, per tant, alguns comentaris ràpids que ens semblen importants. Tenim poc a dir, encara que pogués ser contradictori amb el Partit Popular, sobre les 10.750 noves dotacions de funció pública d'aquest any de la Generalitat, la majoria d'elles pertanyen a cos docent de primària i de secundària, al desplegament del Mossos i a l'àmbit judicial, que han discutit vostès en l'anterior Departament. I sí que volem dir que el que a nosaltres ens preocupa encara és l'alt nivell d'interinitat que hi ha en depèn quins àmbits de l'Administració, especialment tot el que té a veure amb l'Institut Català de la Salut. Aquesta és una denúncia que vénen fent de forma constant els sindicats d'aquest àmbit i els corresponents comitès d'empresa, i no sabem si el que aquí ja s'ha esmentat del Llibre blanc sobre això ens donarà alguna mena de solució, però sí que no veiem a dia d'avui, malgrat les denúncies fetes pels treballadors d'aquests àmbits, que hi hagi sobre això una empena decidida per part de la conselleria i de la Secretaria General de Funció Pública a resoldre el que per nosaltres a dia d'avui és el principal problema, que és la interinitat i com afecta aquesta interinitat a la qualitat del servei que es dona en un àmbit tan sensible a nivell social com és l'àmbit de la salut. No m'allargaré més sobre aquest àmbit.

Segon tema, sóc de lletres i per tant em passa com al president del meu Grup Parlamentari, tinc una certa aversió a la comptabilitat pública, però sí que faré alguns comentaris sobre el pressupost específic de la Direcció General d'Administració Local, alguns capítols que com a mínim crec que donen per comentar.

En el concepte 226, «estudis i treballs tècnics», passem de 40.000 a 760.000 euros. Doncs donarà per a molts estudis. Segon comentari, Fons català de cooperació local de Catalunya, el referent als consells comarcals, passem de 33 milions 22.000 euros a 34. Home, si un ho compara amb el que deia el pacte del Tinell, que tenia un punt que deia: «Impulsar mesures per aconseguir uns consells comarcals més municipalistes, amb un tractament heterogeni en l'exercici de funcions de suplència, assistència i cooperació.» Amb aquest pobret milionet no crec que aquest punt tan important del pacte del Tinell el puguem complir.

S'ha parlat del Fons català de cooperació. Certament, és un creixement del 37 per cent. No fa falta treballar-se gaire el pressupost d'aquest Departament per adonar-se d'això, perquè a les fitxes tècniques, en la memòria de l'estudi financer, a la nota de premsa, a qualsevol punt que un busqui d'explicació del Departament se'n explica això del 37 per cent. Jo crec que ho he comptabilitzat a divuit llocs diferents de la informació que s'adjunta a la comptabilitat del pressupost. Sí que, malgrat tot, fer alguns comentaris.

L'aportació que representa el Fons català de cooperació local als recursos de pròpia disposició dels ajuntaments encara és a dia d'avui entre el 3,5 i el 5 per cent tan sols d'aquests recursos propis; s'ha millorat però segueix sent baixíssima. Primer punt.

Segon punt, en comparació amb la participació, en ingressos, de l'Estat –i no faré òbviament, perquè això no seria just, una comparació numèrica, però sí que faré una comparació qualitativa i em basaré en el que va dir el Comitè Executiu de l'Associació Catalana de Municipis, en una sessió feta el març d'aquest any–: «Els recursos que els ajuntaments reben de la participació amb ingressos de l'Estat vénen determinats per llei.» Els impostos que paga a les persones que viuen en aquell municipi, el volum de població que hi ha, els paràmetres de la PIE, del que se'n diu la PIE, queden registrats per llei.

A dia d'avui, en els últims exercicis pressupostaris els recursos que reben els ajuntaments procedents del Fons català de cooperació local creixen –ho ha dit el diputat senyor Pelegrí–, entre altres coses, pel que va ser l'acord de la PUOS amb les diputacions, però no hi ha una regulació legal a dia d'avui que determini quins són els criteris d'atorgament de fons en els municipis. Ho va dir l'Associació Catalana de Municipis i nosaltres ho compartim. Creiem que s'hauria de regular per llei els recursos que reben els ajuntaments, de lliure disposició, no els que vénen pel capítol 7, a través del Fons català de cooperació local.

Els criteris els deien ells i es podien discutir amb una llei: quines són les competències que efectivament s'estan exercint; quina és la complexitat urbanística d'aquell municipi, no és el mateix un nucli compacte que, per

exemple, Tordera, que té una quinzena d'urbanitzacions en un terme municipal immens, etcètera. Per tant, creiem que aquests increments s'han de consolidar amb una llei que reguli clarament quines són les causes per les quals s'ha de dotar econòmicament el Fons català de cooperació local.

Segueixo. Algunes altres partides que ens semblen importants de comentar. L'aportació als ens municipals descentralitzats, suposo que és un càstig, potser, perquè Valldoreix no és d'un ajuntament del tripartit, només creix 1 milió... (*veus de fons*) –sí, Valldoreix, sí, però no l'Ajuntament en què està integrat Valldoreix–, només creix 1,5 milions de pessetes. No sé exactament què els han fet a vostès els ciutadans de Badia del Vallès, però l'aportació que rep Badia del Vallès es queda exactament igual que l'any passat; ni tan sols té una actualització per a l'IPC. I atenció, perquè després del que malauradament ha passat les darreres setmanes a municipis com Piera o com Lleida, o el que va passar a Barcelona amb el Carmel, l'aportació per ajuts a danys catastròfics i actuacions urgents, que estava dotada amb 5 milions d'euros l'any passat, perdem un milió pel camí i ens quedem tan sols amb 4 milions d'euros.

Per tant, certament, el 37 per cent de l'increment del Fons català de cooperació local brilla, en aquest pressupost, però brilla com un brillant, permetin-me vostès l'expressió, enmig d'una certa grisor d'un pressupost que, com veiem, li queden encara moltes coses per millorar.

Alguns comentaris finals. Es van presentar vostès com els campions del municipalisme. La majoria de ciutadans de Catalunya viuen a municipis governats pel tripartit. Crec que és molt interessant que ens expliquin vostès per què gairebé tots els punts que incloïa el pacte del Tinell en relació amb Administració local a dia d'avui cap d'ells ha estat desenvolupat ni apuntat el seu desenvolupament. El traspàs a ajuntaments de determinades competències, l'aprovació d'iniciatives legislatives que incentivin la cooperació, l'impuls de mesures que facin dels consells comarcals uns ens més pràctics, aplegar en un únic organisme prestador de serveis diversos instruments d'intervenció pública que actuïn sobre la conurbació metropolitana de Barcelona, reconèixer els alcaldes com els legítims representants de la Generalitat, atorgar als alcaldes capacitats de comandament únic en matèria de seguretat; tot això són accions polítiques que cap dels que parlarà a continuació podrà dir que això era culpa de Convergència i Unió, ni tan sols de Pericles, sinó que són la seva pròpia responsabilitat, que amb tot aquest temps –i ja ha passat bastant legislatura, i estic per fer la juguesca que ha passat més legislatura que la que queda–, veient quina és la seva capacitat de ser vostès un govern estable, i cap d'elles, la majoria, s'han desenvolupat. S'acosten les municipals i ja explicaran vostès als seus alcaldes, com expliquen als seus veïns i als seus ciutadans, que cap dels seus compromisos en matèria municipal a dia d'avui s'ha complert.

Crec que totes aquestes són raons suficients per defensar aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Per fer un torn en contra, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, bé, en primer lloc he d'agrair les felicitacions que el senyor Pelegrí, doncs, ha fet als pressupostos d'aquest Parlament, perquè és de justícia agrair-ho i és de justícia haver felicitat el Departament, perquè la veritat és que ha sigut un plaer preparar aquest torn de defensa.

Miri, no només perquè vostès m'han deixat poc marge per a la rèplica, perquè han criticat molt poquet, sinó perquè ara, és clar, no els puc explicar tot allò que ja tenia previst explicar de funció pública, del personal, dels interins i..., una miqueta sí que m'ho deixaran dir, oi? (*Rialles.*)

Miri, amb paraules breus i senzilles. Aquest Departament a mi m'ha sorprès perquè si per alguna cosa es caracteritza és per l'austeritat, que abans en parlàvem, i per la contenció de la despesa. I jo em quedo parada, miro les partides, per exemple, Secretaria General, Secretaria General ha rebaixat el pressupost respecte a l'any passat. El capítol 2, que és el de despeses corrents, l'ha rebaixat. I, si no l'ha rebaixat i veuen que hi ha un increment és perquè lloguen un edifici del costat, que ara paga el DURSI, i ara el llogarà aquest Departament. Però jo no entenc com es pot estalviar tant en despeses corrents que només que ho mantinguis ja puja l'IPC.

Bé, doncs, som capaços de fer-ho. I, per tant, tots aquells aspectes que a vegades critiquem i que quan estàvem a l'oposició criticàvem..., de despeses sumptuàries, protocol·làries, escolti, això ha quedat reduït al mínim, i jo crec que és un bon exemple per a tothom.

Deixi'm dir-los només un parell de coses que vostès han mencionat. Han parlat de política de personal. Doncs sí que hi han alguns interins més, però, sap per què? Perquè hi ha 10.700 places, com vostè ens recordava, senyor López, més. I aquestes places són de nova creació, són els sis mil nous mestres, són els sis-cents funcionaris de l'Administració de justícia i, per tant, necessitaran un temps per fer les proves de selecció i convocatòria.

També és veritat que s'han dotat noves places de disminuïts. Ara complim el Lismi, amb el 2 per cent s'han creat trenta places de disminuïts psíquics, que realment l'Administració no estava obligada a crear-les però entenem que és de justícia fer-ho.

Funció pública. Per anar molt breus. Jo només els diré que és un èxit haver aconseguit tancar un conveni amb els treballadors laborals fins al 2008 –vostès saben el difícil que és fer això–, i haver tancat un acord amb el personal funcionari, també fins al 2008. I –notícia d'ahir– s'ha dotat per primer cop els treballadors de les administracions públiques –de moment la Generalitat, però és ampliable a l'Administració local i al Parlament de Catalunya– d'un pla de pensions per als treballadors

públics. Escolti, si tot això ho fan reduint les despeses corrents, a mi em sembla que és una bona política.

Però hi ha més, parlem, per exemple, de les comunitats, de política exterior, de la Secretaria de Cooperació Exterior. Bé, doncs, es continuaran fent les trobades de casals catalans, però és que a més a més s'ha creat un portal, un accés a TV3, s'ha creat una comunitat virtual, hi ha un programa d'ajuts i beques per als joves catalans que estan en aquests casals, s'han creat sis casals nous –i aquest any és possible que se n'arribin a crear dotze més. Jo crec que la nostra representació exterior..., francament me'n sento satisfeta d'aquests resultats.

Cooperació. Molt breument. És cert que, tal com havíem promès en el pacte del Tinell, anem orientats a complir el 0,7 per cent. No sé si serà possible el 2007, esperem que el 2008 ho sigui, és igual... (*veus de fons*) –el 2008, de moment–, però de tota manera això és important, però també és important veure que s'avança. I, per tant, aquests 15 milions d'augment que aquest any hi ha a l'Agència Catalana de Cooperació jo crec que els hem de valorar molt positivament. I també hem de valorar positivament la política que es fa des d'aquí; és a dir, la cooperació directa, la cooperació multilateral i la definició d'àrees prioritàries d'actuació o àrees sectorials d'actuació com, per exemple, polítiques d'equitat de gènere, jo crec que, francament, a mi em satisfan.

Vostè ens ha mencionat el Fons català de cooperació. És veritat que aquest any no surt en els pressupostos, però és veritat que ja està en converses fer un conveni amb el Fons català de cooperació, de manera que, en lloc d'assignar-li una partida d'ics euros –és igual quants– dintre del pressupost i quedar limitats per aquest pressupost, és millor fer un conveni dintre d'aquests 15 milions d'increment de l'Agència. I per tant, en el marc d'aquest conveni, no hi haurà aquesta limitació pressupostària. Jo crec que això és una bona notícia.

Escolti, no m'allargaré més. Per mi aquest és un dels models a seguir de Departament dintre del Govern de la Generalitat, jo crec que ha quedat palès per la intervenció de l'oposició. I ara el meu company Alfons Quera els parlarà d'Administració local.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Senyor president, conseller, diputats, diputades, bé, insistir, doncs, en el que deia fa un moment la senyora Teresa Aragonès, que és un departament que realment fa molt de goig poder defensar. I per què dic això? Bé, pel següent: Pel que fa al món local, és evident –i això fa molt de temps que ho estem dient– que la política local entenem que no és prou integral pel que fa a la capacitat d'incidència que pugui tenir el Govern de la Generalitat en el disseny de les diferents polítiques financeres. No vull oblidar que està actualment, fins avui, en mans de l'Estat, el finançament directe als ajuntaments, via participació en els impostos de l'Estat

i, també, en la cistella d'impostos dels municipis grans. I la Llei reguladora de les hisendes locals fa la regulació tributària dels ens locals.

Actualment, ens trobem que els municipis tenen uns ingressos propis que representen a la vora del 60 per cent dels ingressos no financers. Això és cert que comporta una autonomia i una responsabilitat fiscal important. En segon lloc, pel que fa a la participació en ingressos o subvencions incondicionats representa a la vora del 30 per cent, i les transferències de capital un 10 per cent del total d'ingressos no financers.

Això comporta, doncs, que el marge de maniobra que pugui tenir el Govern de la Generalitat –com deia al principi– a l'hora d'influir en les diferents polítiques financeres és del tot complicat. Però el que sí que és cert és que l'Estatut que ha sortit d'aquí, aprovat pel Parlament de Catalunya el passat 30 de setembre, representa una millora molt important pel que fa al finançament. Bàsicament, doncs, en l'article 223, que fa referència a la participació en els impostos de l'Estat, que representaria si s'aprovés tal com ha sortit d'aquí –que esperem que així sigui– un salt important i qualitatiu pel que fa a l'autonomia financera dels nostres municipis.

Anant al pressupost, dir –i això ja portem repetint-ho ja per tercera vegada– que aquest pressupost representa un increment molt important en recursos pel que fa a l'economia en món local. S'ha repetit i jo hi insistiré. S'ha triplicat el Fons de cooperació local i s'ha incrementat –que no s'ha dit, ara ho dic– un 20 per cent l'aportació al Pla únic d'obres i serveis.

És cert, doncs, que pel que fa a les aportacions al Fons de cooperació local fins avui és una subvenció incondicionada, no suficient per al seu volum, però, bé, des de l'aprovació d'aquest pressupost –que esperem que es faci en els propers dies–, respecte al que s'havia dotat en el passat el Fons de cooperació local, fins al 2003 hi ha hagut un increment d'un 90 per cent pel que fa al Fons de cooperació local. Si ho comparem amb els quatre anys pel que fa al Pla d'obres i serveis, hi ha hagut un increment de la vora del 50 per cent.

Bé, no és el tema la caixa, sinó simplement és el bon govern que, entre altres coses, ha provocat, per exemple –i això crec que és important destacar-ho– que el rigor pressupostari..., una altra manera de dotar-se de diners s'ha fet a través de l'estalvi de la despesa ordinària. Despesa ordinària que ha representat, en la gestió de l'actual pressupost, senyor Pelegrí, que, per exemple, es publiqui al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, del 17 de novembre del 2005, una dotació de 6 milions 300.092 euros pel que fa a les poblacions de menys de dos mil habitants. Això és bona gestió, que vol dir que aquestes entitats s'han tret del capítol 2, de despeses ordinàries, en estudis i altres, i s'ha abocat directament al món local. I vostè sap, doncs, com a conseller que havia sigut fa uns anys, que això és molt agraït en municipis petits com són la majoria de Catalunya.

Recordar-li també, senyor Pelegrí, que pel que fa, doncs, a la participació en els impostos de l'Estat sempre, des dels partits que donem suport al Govern, hem sigut sensibles a aquest aspecte. Recordar-li, doncs, la

Moció que es va aprovar un 14 d'abril d'ara fa dos anys on, entre altres coses, es demanava que la Generalitat marqués els criteris de distribució, entre altres coses, del PIE.

I acabo, doncs, aclarint certs dubtes que avui crec que han provocat certes declaracions en algun mitjà de comunicació d'algun grup parlamentari pel que fa a la partida que fa referència a estudis. Bé, clarificar-li que aquest increment que hi ha hagut de 50 milions a 750 fa referència a què actualment es preveu, en l'execució del pressupost del 2006, l'elaboració del mapa municipal i comarcal de Catalunya, fins ara a escala 1/5.000, cosa que fins ara no s'havia fet.

Hi insisteixo, s'ha triplicat el Fons de cooperació local, hi ha hagut un increment del 20 per cent del Pla d'obres i serveis, i s'ha incrementat, s'incrementarà fins al 2007 un 200 per cent el Fons de cooperació local. Això és fer bona gestió i pensar en els municipis.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Pelegrí, doncs, té la paraula.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, des de l'escó estant, per fer un parell de puntualitzacions, no? S'ha parlat de l'austeritat i de la contenció de la despesa, i està bé que sigui així. Jo vull recordar que abans hi havia un departament de governació i de relacions institucionals i ara n'hi ha dos, no?, i està bé que algun departament de la Generalitat faci aquesta contenció, com, per exemple, potser, el Departament de Relacions Institucionals, com abans hi ha fet referència el meu company de Grup Parlamentari amb relació a l'increment de la despesa i a què es destina la despesa, no? Per tant, està bé.

Que vostès em diguin que..., ho he dit jo, eh?, el Pla d'obres i el Fons de cooperació..., ho he dit jo. I, per tant, és la feina que han de fer vostès, també. La vam fer nosaltres, es va incrementar molt; també l'han fet vostès, i jo els ho reconec. Per tant, no és una crítica al que és la gestió dels números del que és el Fons de cooperació local i del que és el Pla d'obres i serveis.

Ara, sí que em sembla que hi pot haver una política que es pot desprendre dels pressupostos, que es fa en els pressupostos i que no està no comptabilitzada en els pressupostos, i és l'atenció al món local. He emplaçat el senyor conseller perquè en la participació dels ingressos de l'Estat hi hagi una major atenció per a Catalunya. És el Govern amic del seu Govern. Vostès ho han dit, això; no ho diem nosaltres. I, per tant, que el 14 d'abril del 2004 hi hagi una moció del Parlament de Catalunya sense cap efecte que es pugui traslladar en això, home!, em sembla que queda molt en evidència quin és l'interès que hi ha en la Moció, perquè aprovar una moció la podem aprovar aquí, però si després això no es correspon amb una execució d'una gestió concreta no serveix de res, aquesta Moció, no? Per tant, jo al que l'emplaço és que en el Govern amic facin això, no?

I, després, aquí, tot el tema de la retroactivitat, que ja ho he dit abans. Només deixi'm dir un parell de coses amb relació al tema del personal, no? El conveni de personal, de tots dos, s'ha fet amb anys de retard. Estava pràcticament tancat el 2003. I el 2004 s'ha perdut el Fons de pensions per als funcionaris, perquè si s'aplica aquest any, amb una retroactivitat..., però s'ha perdut per al 2004. El 2005 sí que hi serà, però el 2004 potser no. Per tant, un tema que també estava tancat el 2003 han estat dos anys per executar-lo. També mirem com és l'eficàcia i l'eficiència del Govern de la Generalitat. Hi han coses que les fan bé, i jo els ho reconec, però si hi ha alguna cosa que no fan bé, també permeti'm que tingui el dret també d'anunciar-ho públicament, o, en tot cas, posar-ho de manifest.

Li passo la paraula al senyor Carles Puigdomènech, si el president...

El president

Té la paraula el senyor Puigdomènech, doncs.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

(Per raons tècniques no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.)...pública: personal, 4,2 per cent; interins, 20 per cent. Al marge de la consideració que fem, el que jo he dit abans, i ho vull repetir, és que vostès no utilitzen prou el potencial de la mateixa funció pública, i que el que fan en el conjunt de departaments, no específicament Governació, però sí en detriment de la funció pública, que depèn de Governació, és un increment escandalós de les partides per a estudis i treballs tècnics, que es podrien fer, en la majoria de casos, des de la mateixa Administració. I escandalós, i ara els en dic les xifres, perquè suposen un increment del 347 per cent respecte a altres anys, amb una quantitat de 240 milions d'euros. Perquè ens en fem una idea, per comparar, aquest pressupost preveu una partida en temes de polítiques d'habitatge de 180 milions d'euros. Doncs són molts més diners els que es destinen a estudis i treballs tècnics. I vull destacar que aquí no parlem dels encàrrecs de redacció de projectes, que estan en la partida corresponent, sinó que parlem del capítol 2. Per tant, despeses d'explotació, que no hi tenen res a veure.

Ja ens explicaran vostès, no el senyor Carretero, sinó el conjunt de departaments, altres molt més que vostès, en què pensen destinar 240 milions d'euros per a estudis i treballs tècnics, que són, en realitat, una política de clientelisme, com allò a què feia referència abans i ara m'hi ratifico. En tot cas, en altres departaments tindrem ocasió d'anar-ho aprofundint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor López, primer. Té la paraula.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president; amb molta brevetat. La principal crítica que nosaltres podem fer, o la principal raó

que ens ha portat a presentar aquesta esmena, no només amb la convicció del global de l'esmena a la totalitat del pressupost, sinó en aquest Departament en específic, és la següent, és molt senzilla, és molt curta i és molt clara: una cosa és administrar el dia a dia, i en això poca diferència hi hauria pel partit que governés, Esquerra Republicana, Convergència, el PP o qui fos, i l'altra és, des d'una conselleria, impulsar les reformes que un s'ha autoimposat, com el seu programa de govern en el pacte del Tinell.

Fins a dia d'avui, el que ve fent la seva conselleria, honorable conseller, és administrar el dia a dia del món local o de la funció pública. Cosa diferent és veure si són vostès capaços d'impulsar les reformes que el món local necessita, i més ara que vostès mateixos s'han posat en el jardí de la reforma del finançament i han posat potes enlaire tot el sistema actual de finançament, també del món local. Per tant, realment, el repte i el dubte que nosaltres a dia d'avui tenim és si son vostès capaços de deixar d'administrar només el dia a dia i d'impulsar les reformes que estan previstes en l'Acord del Tinell.

Gràcies.

El president

Senyora Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president; molt breument. Vostè ens ha parlat d'estudis i treballs tècnics i ha reconegut que aquest Departament fa una política de contenció, que, a més, l'ha felicitat. Llavors, ha fet una abstracció de la problemàtica i l'ha estesa a tot el Govern de la Generalitat. Ara parlem d'una secció. Per tant, tindrem ocasió de debatre-ho, en tot cas, en altres àmbits o en comissió.

Però el que sí que li vull dir és que si vostè el que insinua és que darrere d'aquestes partides hi ha un ús fraudulent, per què no dir-ho d'aquesta manera, d'aquests recursos, jo li puc garantir que el nostre Grup Parlamentari i el nostre partit està per una política de transparència, que vostès en són perfectament conscients, amb la creació de l'Oficina Antifrau, i em sembla que no quedarà cap dubte que aquests recursos es destinaran a allò a què s'han de destinar.

Amb relació a la política de funció pública i al Llibre blanc..., vostè ha parlat del Llibre blanc. Miri, és un altre exemple de com funciona aquest Departament. Vostès saben quant ha costat el Llibre blanc de la funció pública, que ens presentaran el dia 1 aquí? Sap quant val? No!, ho dic, és que ho he de dir i em fa il·lusió dir-ho: zero euros –zero euros. Oi que és escandalós, això? És escandalós de modèlic que és. S'ha fet amb zero euros perquè s'ha comptat amb la col·laboració del personal propi, que s'ha vist motivat, que s'ha vist implicat i que ha fet un llibre blanc. Vostès el veuran quan el vingui a presentar el conseller. Reconec que he tingut la sort de fer-hi un cop d'ull i que està molt bé.

Per tant, a mi, em sembla que les coses han d'anar cap aquí. Aquest Departament marca la línia amb aquest

tipus de polítiques, i no dubto que la resta de departaments aniran seguint aquest exemple.

El senyor Quera vol contestar.

El president

Senyor Quera, té la paraula.

El Sr. Quera i Carré

Sí, no, simplement recordar al senyor López el que ha explicat moltes vegades aquí en seu parlamentària el conseller parlant de competències: primer, recursos, i tot seguit, doncs, competències.

Res més.

El president

Ara pot posicionar-se el Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Sentor conseller, li agraeixo la seva presència. Senyores i senyors diputats, sento fer-los por (*rialles*), a aquestes alçades de la nit, però, a diferència d'altres intervencions...

El president

Senyor Pérez, en tot cas...

El Sr. Pérez i Segura

Perdó?

El president

...sàpiga que sí que ho donen per la tele, eh? En tot cas, com que hi havia la preocupació...

El Sr. Pérez i Segura

Ah!, gràcies.

El president

...encara ho donen pel Canal Parlament, eh?

El Sr. Pérez i Segura

Molt bé, li ho agraeixo molt; jo crec que és una molt bona iniciativa que els ciutadans de Catalunya puguin seguir, doncs, aquest debat sobre els seus recursos públics en directe.

Bé, faré unes breus pinzellades, com escau en aquest torn de posicionament, als tres epígrafs, diguem-ne, més rellevants del Departament. Molt breument.

Pel que fa referència al que és l'acció exterior, i concretament la cooperació internacional, a mi, em sembla que està fora de tot dubte, abans ho ha dit la portaveu del Grup de Convergència i Unió, l'esforç constant, al llarg de tres exercicis, que es fa no per arribar a aquesta fita del 0,7 per cent, que és difícil, tots ho sabem..., però la incorporació d'aquesta quantitat que ens fa arribar

als 44 milions d'euros la veritat és que és un esforç molt considerable, aquest augment, un augment força significatiu no només des del punt de vista quantitatiu, que és prou important en si mateix, sinó també en la determinació de les prioritats. L'interrogant que hi ha en el món de la cooperació és la capacitat de gestionar els recursos i les finalitats d'aquests recursos. I no només és una qüestió de quantitat, sinó també de determinació de què és el que va a polítiques per a desenvolupament, quin és el contingent d'ajut humanitari d'emergència i quins són tots els altres epígrafs que han d'anar adreçats, ja ho sabem, no només a donar peixos, sinó a donar els estris, la canya, per poder obtenir els peixos. Per tant, en aquest epígraf està àmpliament, des del nostre punt de vista, aprovada, la gestió del Departament.

Pel que fa referència a la funció pública, felicitacions. Sempre que s'arriba a un acord amb els treballadors d'una institució pública, amb els funcionaris d'una institució pública, per un temps prolongat, que porta estabilitat a les relacions, i amb uns resultats de la negociació satisfactoris, assumint-los dintre del context, diguem-ne, de reducció de despesa necessari en tota administració pública, doncs, això requereix exhibir aquesta enhorabona i aquesta felicitació, com és el cas del recentment tancat acord.

Si, a més, s'innova també en les relacions i s'introdueix un element de motivació, de salari diferit, que són aquests plans de pensions que ja es van estenent a totes les administracions –i és bo que, seguint l'exemple de la Generalitat, tinguem pautes, paràmetres, per poder aplicar arreu–, doncs, encara millor, perquè vol dir que no ens limitem només a l'actuació en matèria salarial, de condicions dels llocs de treball, de productivitats, que és un element important, sinó que, a més, contemplem aquest salari diferit, que és prou motivador, jo diria, per la seva innovació.

I tenim, amb un pròxima presentació, el Llibre blanc sobre la funció pública. Jo crec que aquest és un repte, és el repte de la legislatura per a la conselleria de Governació i Administracions Públiques. Tots sabem, s'ha dit a bastament, que la funció pública és una assignatura pendent de l'Administració de la Generalitat. L'Administració de la Generalitat va començar de bell nou, i podia haver estat modèlica des del punt de vista de la seva definició, i va reproduir tots i cadascun dels tics que tenien altres administracions, diguem-ne, amb paradigmes «decimonònics». L'Administració està encara molt distant, i s'ha de reconèixer, d'aquella capacitat d'oferir serveis públics a la ciutadania amb l'eficiència, amb la diligència, que tenen els àmbits privats. I aquest és el repte, aquesta és la prioritat: que el servei públic, pel fet de ser públic, ha de ser tan eficient, o més, que els serveis que es poden obtenir del segment privat, diguem-ne, de la societat.

Per tant, ho seguirem amb atenció, ho seguirem amb atenció pel que significa en si mateix, de definició d'una nova funció pública, però també pel que significa –i ja sap el conseller que, a més, a mi, m'interessa molt, particularment– aquest factor funció pública per a la millora de la gestió i l'eficiència dels serveis públics.

Per tant, en primer lloc, enhorabona, i felicitacions per la valentia, perquè tots som conscients que posar damunt de la taula un estudi sobre funció pública, que, a més, m'alegro que hagi tingut la participació activa del funcionariat, és un repte per a la seva aplicació, perquè el camí no serà fàcil, ja ho sap vostè. Per tant, almenys des del nostre Grup Parlamentari ens té a la disposició, a la plena disposició.

I arribem al món de l'Administració local, i aquí és on m'agrada sempre arribar, eh?, perquè pugen portaveus i expliquen, diguem-ne, les meravelles que al llarg dels anys s'han fet en aquest sector, no? I la veritat és que un, doncs, no és que tingui massa edat, però ja té una miqueta d'experiència i ha anat veient totes les etapes de la vida de l'Administració local, no? I saben vostès, alguns de vostès que han tingut responsabilitats importants en el Govern, quines eren les exclamacions d'aquest humil diputat en la seva faceta d'alcalde per no poder ni aconseguir, gairebé implorant a la Comissió de Govern Local, uns increments equivalents al PIB nominal, al creixement real dels costos, eh?, i haver-se de conformar amb uns increments del 2 per cent, perquè era la indexació dels pressupostos.

Jo reconec que partir de zero i arribar a una determinada quantitat, com a la que es va arribar l'any 2003, sempre tenint en compte que aquest Fons es va crear gràcies a l'aportació positiva, de vot positiu, en uns pressupostos del Grup Socialista, doncs, és un pas important, tant pel que fa als ajuntaments com als consells comarcals. Ara bé, és no només de justícia, sinó jo diria que d'una necessitat aclaparadora, reconèixer la valentia, el compromís, en definitiva, la prioritat que significa la cooperació del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments a l'hora d'analitzar els increments tan i tan significatius de totes les figures de cooperació local, ja siguin les destinades a inversió, importants, amb problemes també de la seva implantació, perquè els ajuntaments, sobretot petits, a l'hora del cofinançament, ho saben tots vostès, tenen unes determinades dificultats de poder-ho fer..., però, bé, això ja és qüestió d'anar afinant.

Del Fons de cooperació local..., o sigui, les despeses de caràcter incondicionat, que nodreixen la capacitat d'acció i, en definitiva, si em permeten, de creativitat dels equips municipals davant de l'atenció a les necessitats dels ciutadans, dels seus pobles, viles i ciutats..., un increment també importantíssim, del 37 per cent, que, acumulat als altres, ja puja gairebé el 88 per cent. I això és molt important en un escenari encara d'un altre pressupost en aquesta legislatura que pot culminar amb la xifra compromesa.

Però és que si anem analitzant totes i cadascuna de les altres transferències de tots els altres sectors, de tots els altres departaments de la Generalitat, veurem que l'increment, excloses partides, diguem-ne, tan significatives, consolidades aquesta vegada com la participació al Consorci de l'Autoritat del Transport Metropolità, que amb aquest exercici de transparència i consolidació de tots els organismes s'ha incorporat, les transferències de la Generalitat, exclosa la participació amb els tributs de l'Estat i exclosa també aquesta aportació a l'ATM, és en el seu conjunt d'un 33,1 per cent. El 33,1 per cent en tres exercicis, en despeses, en inversió,

en transferències incondicionades i en transferències finalistes és una fita que qualsevol govern que ho exhibeixi ha de ser felicitat i qualsevol oposició que ho reconegui també ha de ser felicitada pel fet d'haver-ho reconegut.

Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista donarà suport a aquests pressupostos per les raons que ja s'han dit.

I crec que només queda una altra cosa per dir, adreçada al senyor López: tenim la possibilitat, a través dels compromisos presos en les resolucions del darrer debat de política general de fer dues coses, i només tenim un termini de dos mesos. Una, asseure'ns i parlar de quin és el conjunt de competències que s'han de transferir als ajuntaments i quins són els recursos necessaris en la situació actual. I un altre repte, molt important, amb l'horitzó futur que el pressupost de la Generalitat, el Govern de la Generalitat, gestioni, i quan dic gestioni que pugui alterar els criteris de repartiment del Fons de cooperació municipal, arromangar-se, i fer la feina de la definició de quin ha de ser el nou marc financer del suport institucional del Govern de la Generalitat de Catalunya als municipis i comarques del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyor conseller, tres comentaris sobre tres aspectes clau del Departament: funció pública, Administració local i cooperació.

Sobre funció pública dir que aquests pressupostos, evidentment, s'emmarquen en l'esforç per disposar d'una funció pública cada vegada més preparada i eficaç i, ahora, que gaudeixi de millors condicions de treball. Per tant, són una mostra de confiança amb els funcionaris de la Generalitat de Catalunya, no pas de cap desconfiança.

I, en aquest sentit, destacar tres aspectes: el primer, la signatura de l'Acord general de condicions de treball, l'acord amb els sindicats, que s'aplica ja també en aquest pressupost; el segon, la correspondència amb moltes demandes que hi havia de les organitzacions sindicals dels augments de plantilla explicats aquest matí pel conseller Castells i que hem anat comentant, especialment en departaments com Educació, Justícia o Interior, i, tercer, l'aplicació pactada amb els agents socials, que es farà en el marc del Consell Rector de l'Escola d'Administració Pública, dels Fons de formació contínua provinents de l'Estat.

Segon aspecte, el municipalisme. S'ha reconegut, perquè és obvi, l'increment que suposa d'aportació al món local. S'ha de dir, per ser justos, que suposa una ruptura clara amb la manca d'esforç que van fer els governs de Convergència i Unió en aquest sentit, perquè els incre-

ments que avui es presenten són d'un creixement tan important que això ho demostrin.

Pel que fa als Fons de cooperació local, els 80 milions, un increment de gairebé 22 milions, i que serà en percentatge del 200 per cent en el període 2004-2007, o, pel que fa al Pla únic d'obres i serveis, pel quadrienni, però, aquest any amb 82 milions, que suposen un increment de 14. Em sembla que l'esforç que fa aquest Govern, la seva vocació municipalista queda perfectament demostrada amb aquest increment.

En tot cas, sí que jo hi voldria afegir dues reflexions, perquè si l'increment de l'esforç d'aportació econòmica el reconeixen, segur, tots els alcaldes de tots els colors polítics, també aquestes dues reflexions crec que les poden compartir molts alcaldes, i marquen, d'alguna manera, el que per nosaltres hauria de ser també un tema prioritari durant aquest, i que lliga amb algun aspecte que ha comentat el senyor Pelegrí. Que és la necessitat que tinguem molt present en el Parlament la situació econòmica dels ajuntaments quan aprofitem lleis de les quals se'n deriven obligacions econòmiques. Aquest és un tema que preocupa, que preocupa els ajuntaments, i cal, d'alguna manera, començar a aplicar allò que la majoria, excepte el PP, hem acordat que ha de preveure el nou Estatut. És a dir que tota nova obligació o competència que afecti els municipis hauria d'anar acompanyada de les corresponents mesures econòmiques compensatòries per a l'Administració local. D'això, se n'ha de parlar perquè és un tema que preocupa els municipis.

I també, lligat amb això, a nosaltres ens agrada quan el president de la Generalitat parla de la *devolution* a l'Administració local. Compartim l'enfocament del que vol dir, però, alhora, segurament també cal tenir present que molts alcaldes preferirien abans de rebre noves competències que es posés solució a un dels problemes

eterns de l'Administració local que són..., el que representen els serveis impropis per als ajuntaments.

Jo crec que és urgent que es creï una comissió amb participació de la Federació i de l'Associació de municipis i del Departament de Governació per estudiar i avaluar el que representa això per als municipis. No és un tema fàcil de solucionar, però hem de posar-hi fil, ja, a l'agulla per tal de veure com podem abordar aquesta qüestió, que preocupa i molt, i amb raó, molts alcaldes de la majoria dels ajuntaments catalans.

Tercer element, la cooperació. Té un creixement important, s'ha reconegut, anem ja a pràcticament 44 milions, un increment de 15, ens permet arribar al 0,39, és un increment molt important tot i que cal reconèixer que encara estem lluny de la fita del 0,7.

Però sí que, a més a més de l'increment econòmic, jo voldria destacar l'augment en qualitat: primer, per l'augment de la cooperació directa –és a dir, l'executada directament pel Govern en països i sectors prioritaris–; en segon lloc, per l'augment de la coordinació amb la resta de departaments del Govern, i, en tercer lloc, pel desplegament de la cooperació multilateral dins de programes internacionals. Per tant, augmenta la quantitat però augmenta també la qualitat de la cooperació.

Per tots aquests motius, amb tots aquests reptes que també tenim per davant, nosaltres rebutjarem les esmenes a la totalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà al matí a les nou en punt.

La sessió se suspèn a un quart de dotze de la nit i catorze minuts.